

Harry Potter – 2.
J. K. ROWLING
Harry Potter és a titkok kamrája
Első fejezet

A legrosszabb születésnap

A Privet Drive 4. szám alatt ma is paprikás hangulat uralkodott a reggelizőasztalnál – Mr Vernon Dursleyt ugyanis kora reggel hangos huhogás riasztotta fel. A zaj unokaöccse, Harry szobájából hallatszott.

– Ezen a héten már harmadszor! – harsogta Dursley az asztal fölött. – Ha nem tudod megnevelni azt a baglyot, kidobom a házból!

Harry sokadszor is belefogott a magyarázatba.

– Unatkozik itt. Ahhoz szokott, hogy a szabadban röpködhet. Ha kiengedhetném éjszakára...

– Bolondnak nézel? – mordult fel Vernon bácsi, bozontos bajszán egy tükrötjás lecsüngő maradványával. – Nagyon jól tudom, mi lesz a vége, ha az a bagoly kijut innen.

A bácsi sötét pillantást váltott feleségével, Petuniával. Harry válaszolni akart, de szavait elnyomta a Dursley gyerek, Dudley gyomrából feltörő hosszú, hangos böfögés.

– Eszek még szalonnát.

– Találsz a serpenyőben, csillagom – felelte Petunia néni, elérzékenyült pillantást vetve testes magzatára. – Addig kell jóllakatnunk téged, amíg megtehetjük... Még gondolni is rossz rá, hogy milyen lehet az az iskolai koszt...

– Ugyan már, Petunia, én sem maradtam soha éhen a Smeltingsben – kedélyeskedett Vernon bácsi. – Dudleyt is jól tartják. Igaz, fiam?

Dudley, aki olyan kövér volt, hogy a feneke mindkét oldalon lelógott a konyhai székről, elvigyorodott, és Harryhez fordult. – Add ide a serpenyőt!

– Elfelejtetted a varázsszót – felelte morcosan Harry.

A rövid kis mondat fantasztikus hatással volt a család többi tagjára: Dudley levegő után kapott, és földrengésszerű robajjal leesett a székről; Mrs Dursley felsikoltott, s szája elé kapta a kezét, Mr Dursley pedig lüktető halántékkal felpattant a helyéről.

– A „légy szíves”-re gondoltam – sietett a magyarázattal Harry. – Nem úgy értettem...

– MIT MONDTAM NEKED!? – A nagybácsi egész nyálzivatarral adott nyomatékot mennydörgő szavainak. – MEGTILTOTTAM, HOGY KIEJTSD A SZÁDON AZT AZ OCSMÁNY SZÓT EBBEN A HÁZBAN!!

– De hát...

– HOGY MERÉSZELED MEGFENYEGETNI DUDLEYT!? – üvöltött tovább Vernon bácsi, öklével az asztalt csapkodva.

– Én csak...

– SZÁZSZOR MEGMONDTAM NEKED: NEM TŰRÖM, HOGY AZ ÉN HÁZAMBAN A PERVERZIÓDRÓL BESZÉLJ!

Harry meredten nézte lila képű nagybátyját: Azután nagynénjére pillantott, aki viszont holtápadt volt, és azon fáradozott, hogy talpra segítse Dudleyt.

– Rendben – szólt Harry. – Megértettem...

Vernon bácsi úgy zihált, mint egy kifulladt rinocérosz. Újra leült, de apró szemeivel még mindig dühös oldalpillantásokat vetett Harryre.

Harry a nyári szünet kezdetén érkezett haza, s Vernon bácsi azóta úgy kezelte, mint egy időzített bombát, ami bármelyik percben felrobbanhat. Hősünk ugyanis nem volt éppenséggel hétköznapi gyerek – ami azt illeti, kevésbé hétköznapi nem is lehetett volna.

Harry Potter varázsló volt – a Roxfort Boszorkányés Varázslóképző Szakiskola volt első-és leendő másodéves növendéke. A tanév ideje alatt az iskolában lakott, de a nyári vakációt „családjánál” kellett töltenie – s ez Dursleyéknél jobban csak őt magát viselte meg.

A vágyakozás a Roxfort után úgy gyötörte Harryt, mint egy szünni nem akaró hasfájás. Hiányzott neki a kastély, a titkos folyosók, a kísértetek, az órák (bár Piton és bájjitalórája kevésbé), a bagolycsőrből érkező levelek, a lakomák a nagyteremben, a toronybeli hálószoba a baldachinos ágyakkal, Hagrid, a vadőr és a vendégeskedések a Tiltott Rengeteg szélén álló kunyhóban – de legjobban a varázslónép kedvenc sportja, a kviddics hiányzott neki. (A játék dióhéjban: négy magas pózna karikával, négy röpködő labda és tizennégy seprűn lovagoló játékos.)

Alighogy Harry hazatért Roxfortból, Vernon bácsi elkobozta és a lépcső alatti gardróbba zárta a fiú tankönyveit, varázspálcáját, üstjét és csúcsminőségű Nimbusz Kétezres seprűjét. Mit érdekelte Dursleyékat, hogy Harry elveszítheti helyét a kviddicscsapatban, ha egész nyáron nem edz? Mit számított nekik, hogy unokaöccsük egyet sem készíthetett el a nyárra feladott házi feladatok közül? Dursleyék – varázslónyelven szólva – muglik voltak (egy csepp mágusvér sem folyt az ereikben), és mélységesen szégyelltek,

hogy hókuszpókuszűző van a családjukban. Vernon bácsi még Harry baglyának, Hedvignek a kalickáját is lelakatolta, hogy a madár ne vihessen üzeneteket a varázslók világába.

Külsejét tekintve Harry a család egyetlen tagjára sem hasonlított: se a megtermett, kurta nyakú, nagy bajuszos Vernon bácsira, se a lóarcú és girhes Petunia nénire, se pedig a szőke, rózsaszín bőrű, malacalkatú Dudleyra. Ő alacsony volt és karcsú, szeme zölden csillogott kerek szemüvege mögött, s homlokán – rakoncátlan, szénfekete fürtjei alatt – vékony, villám alakú sebhely húzódott.

Ez a sebhely volt az, ami még a varázslók között is különleges helyet biztosított Harry számára. Csak ez utalt ugyanis titokzatos múltjára, arra, hogy miért tették le őt tizenegy évvel korábban a Dursley-ház lépcsőjére.

Harry alig egyesztendős korában túlélte egy halálos átkot, amit minden idők leghatalmasabb fekete mágusa, Voldemort szórt rá. Voldemorttól az egyszerű boszorkányok és varázslók annyira féltek, hogy még a nevét sem merték kimondani. Harry szülei a támadás során életüket veszítették, de a gyerek csupán ezt a villám alakú sebet szerezte, s valami okból senki nem tudta, miért – a megghiúsult merénylet után Voldemort hatalma semmivé foszlott.

Így történt, hogy Harry anyai nagynénjéhez és annak férjéhez került. Dursleyék tíz éven át azzal a mesével áltatták, hogy szüleit egy autóbalesetben vesztette el, s hogy ő is akkor szerezte a sérülést a homlokán. Így nem csoda, hogy Harry nem értette, miért okoz akaratán kívül furcsa és természetellenes jelenségeket maga körül...

Azután, pontosan egy évvel történetünk kezdete előtt, Harry levelet kapott a Roxfortból, s így végre fény derült az igazságra. A fiú elfoglalta helyét a varázslóiskolában, ahol mindenki tudta, hogy ki ő, és sebhelye történetét is ismerték. Mikor azonban véget ért a tanév, Harrynek vissza kellett térnie Dursleyék házába – ahol továbbra is úgy kezelték őt, mint egy undok, korcs kutyát.

Dursleyék még arról is megfélemedtek, hogy nevelt fiuk épp azon a huhogós napon ünnepli tizenkettedik születésnapját. Harry persze egyébként sem táplált túl nagy reményeket, hisz „otthon” még soha nem kapott rendes ajándékot (tortáról nem is beszélve). De hogy eszükbe se jut a születésnapja, arra azért nem számított.

Ebben a pillanatban Vernon bácsi fontoskodva megköszöörülte torkát, és így szólt:

– Nos, mint tudjuk, igen fontos nap a mai... – Harry felkapta a fejét. Azt hitte, rosszul hall.

– ...hisz könnyen lehet, hogy ma megkötöm életem legnagyobb üzletét.

Harry nyomban visszatért piritós kenyéréhez. „Hát persze – gondolta keserűen –, megint arról az ostoba vacsoráról beszél.” Vernon bácsitól két hete mást se lehetett hallani: meghívott vacsorára valami gazdag építési vállalkozót a feleségével együtt, mert azt remélte, hogy zsíros megrendelést kap tőle (a bácsi cége fűrókat gyártott).

– Jó lesz, ha még egyszer átismételjük a menetrendet – folytatta a bácsi.

– Nyolc órára mindenki elfoglalja a helyét. Petunia, te hol leszel?

– A fogadószobában – felelte engedelmesen a néni. – Felkészülök szívélyes fogadásukra.

– Úgy van. Dudley?

– Én nyitok nekik ajtót. – Dudley mesterkélt vigyort erőltetett az arcára.

– Szabad a kabátjukat, Mr és Mrs Mallter?

– Imádni fogják őt! – lelkesedett Petunia néni.

– Kitűnő, Dudley – dicsérte meg fiát a bácsi, majd Harryhez fordult. – És te?

– Én ülök a szobámban, csöndben maradok, és úgy teszek, mintha nem is léteznék – mondta fel a szerepét Harry.

– Pontosan – bólogatott Vernon bácsi kaján vigyorral. – Én bevezetem őket a fogadószobába, bemutatlak téged, Petunia, és itallal kínálom őket. Aztán nyolc óra tizenöt perckor...

– Bejelentem, hogy tálalva van – vágta rá Petunia néni. – Te pedig, Dudley, azt mondod, hogy...

– Átkísérhetem az étkezőbe, Mrs Mallter?

Dudley hájas karját egy láthatatlan nő felé nyújtotta.

– Tökéletes kis úriember! – szipogott meghatottan az anyja. – És te, kölyök?

– Én ülök a szobámban, csöndben maradok, és úgy teszek, mintha nem is léteznék – ismételte kelletlenül Harry.

– Ahogy mondod... Vacsora közben találó bókokkal járunk a vendégek kedvében. Ötletek, Petunia?

– „Vernon mesélte, hogy ön igen kitűnően golfozik, Mr Mallter... Muszáj elárulnia, hogy hol vette ezt a csodás ruhát, Mrs Mallter!”

– Remek. Dudley?

– Ilyesmire gondoltam: „Az iskolában fogalmazást kellett írunk a példaképünkről. Én önről írtam, Mr Mallter.”

Ez már nem csak Petunia néninek, de Harrynek is sok volt. A néni könnyekbe tört ki, és magához ölelte fiacskáját, Harry pedig lebukott az asztal alá, és fuldoklott az elfojtott nevetéstől.

– És te, Harry?

Harry arcizmaival viaskodva felegyenesedett.

– Én ülök a szobámban, csöndben maradok, és úgy teszek, mintha nem is léteznék.

– De még mennyire, hogy úgy teszel – bólogatott a bácsi. – Mallterék nem tudnak rólad, és ez így van jól. A vacsora végeztével, Petunia, te visszakíséred Mrs Malltert a fogadószobába kávézni, én pedig a fűrókra terelem a szót. Ha szerencsém van, még a tízórás hírek előtt nyélbe ütjük az üzletet. Holnap ilyenkor már a mallorcai nyaralónk berendezését fogjuk tervezgetni.

Harryt valahogy nem tudták feldobni ezek a szép kilátások. Nem hitt benne, hogy Dursleyék Mallorcán jobban szeretik majd őt, mint itt, a Privet Drive-on.

– Helyes, én most bemegyek a városba a szmokingjainkért. Te pedig – vetette oda a bácsi Harrynek – ne legyél láb alatt, amíg nagynénéd takarít.

Harry a hátsó ajtón át kilépett a napsütötte kertbe. Átvágott a pázsiton, lezútyant a kerti padra, és magában énekelte: – Boldog születésnapot... boldog születésnapot...

Tekintetét a sövényre emelte, és szomorú gondolataiba mélyedt. Se egy üdvözlőlap, se egy ajándék, és egész este úgy kell majd tennie, mintha nem is létezne. Még soha életében nem volt ennyire magányos. A Roxfort összes csodájánál, még a kviddicsnél is jobban hiányzott neki két legjobb barátja, Ron Weasley és Hermione Granger. Úgy tűnt, hogy ő viszont cseppet sem hiányzik nekik. Egész nyáron egyetlen levelet sem kapott tőlük, pedig Ron még azt is megígérte, hogy meghívja őt vendégségbe.

Harry számtalanszor eljátszott a gondolattal, hogy varázslattal kinyitja Hedvig kalickáját, és levelet küld Ronnak meg Hermionének – de mindannyiszor úgy döntött, hogy nem éri meg kockáztatnia. A kiskorú mágusoknak tilos volt az iskolán kívül varázsolniuk. Harry ezt persze nem kötötte Dursleyék orrára; tudta, hogy csakis azért nem zárják be őt is a gardróbba a varázspálcája meg a seprűje mellé, mert rettegnek tőle, hogy esetleg ganajtúróbogárrá változtatja az egész családot. Az első néhány hétben Harry azzal szórakozott, hogy értelmetlen szavakat motyogott maga elé – Dudley olyankor úgy rohant ki a szobából, ahogy csak hájas lábai bírták. Ron és Hermione hosszú hallgatása azonban annyira elszigetelte Harryt a

varázslók világától, hogy már Dudleyt sem volt kedve ijesztgetni – Ron és Hermione pedig még a születésnapjáról is megfélelkeztek.

Mit nem adott volna most érte, ha kap egy levelet Roxfortból! Vagy bárhonnán, akármelyik boszorkánytól vagy varázslótól. Még esküdt ellenségével, Draco Malfoyjal is szívesen találkozott volna, csak hogy lássa, nem álmom volt az egész varázslóvilág...

No nem mintha Roxfortban csupa móka és kacagás lett volna az élet. A második félév legvégén Harrynek magával Voldemort nagyúrral kellett farkasszemet néznie. Jóllehet a fekete mágus csak árnyéka volt régi önmagának, de így is rémisztő látványt nyújtott. Ravaszságát is megőrizte, és nem adta fel a reményt, hogy visszaszerezheti hatalmát. Harrynek másodszor is sikerült kicsúsznia a karmai közül, de csak egy hajszálon múltott a küzdelem kimenetele. Még most, hetekkel a kaland után is gyakran előfordult, hogy Harry felriadt az éjszaka közepén, és hideg verejtékben úszva azon töprengett, vajon most hol les rá Voldemort. Élénken élt még benne a kép: a hamuszürke arc, benne a tágra nyílt, tébolyultan villogó szempár...

Harry hirtelen felegyenesedett a padon. Ahogy gondolataiba merülve a sövényt bámulta – egyszer csak a sövény visszanézett rá. Két hatalmas zöld szem tűnt fel a levelek között.

Harry talpra szökkent, de ugyanebben a pillanatban gúnyos hang csendült a háta mögött.

– Tudom ám, milyen nap van ma! – Dudley döcögött felé a pázsiton.

A hatalmas szempár pislogott egyet, majd eltűnt.

– Mi...? – Harry még mindig a sövényre meredt.

– Tudom, milyen nap van ma – ismételte Dudley, most már közvetlen közről.

– Gratulálok. Látom, végre sikerült megtanulnod a hét napjait.

Dudley eleresztette a füle mellett a megjegyzést.

– Ma van a születésnapod. Hogyhogy senki sem írt neked? Még a dilisek sulijában sincsenek barátaid?

– Vigyázz, még meghallja az anyukád, hogy az iskoláról beszélsz – felelte hűvösen Harry.

Dudley feljebb rángatta nadrágját elhízott hátsóján.

– Miért bámulod a sövényt? – kérdezte gyanakodva.

– Azon gondolkozom, melyik átokkal kellene felgyújtanom – felelte Harry.

Dudley nyomban hátratántorodott.

– Ne-nem szabad – hebegte rémulten. – Apu megmondta, hogy nem vavarázsolhatsz, különben kidob a házból. És neked nincs hova menned. Nincsenek barátaid, akik befogadnának.

– Csiribí-csiribá! – harsogta Harry. – Hókuszpókusz... Abrakadabra!

– ÁÁÁÁÁÁÁÁ – üvöltött fel Dudley. Úgy iszkolt vissza a ház felé, hogy még hasra is esett közben. – ÁÁÁÁÁÁ! Azt csinálja! Azt csinálja!

Harry súlyos árat fizetett e csekélyke öröméért. Mivel se Dudleynek, se a sövénynek nem esett bántódása, Petunia néni rájött ugyan, hogy szó sem volt varázslásról, de – kihasználva az alkalmat – egy jó adagnyi munkát sózott rá, azzal a fenyegetéssel megtoldva, hogy nem kap enni, amíg nem végez.

Amíg Dudley a házban ténfergett és sorba ette a jégkrémeket, Harry ablakot pucolt, kocsit mosott, füvet nyírt, gyomlált, locsolt, megmetszette a rózsákat, és újrafestette a kerti padot. Tarkója csúnyán leégett a tűző napon. Tudta, hogy nem szabadott volna válaszolnia Dudley provokálására, de unokatestvére pontosan azt mondta ki, amire ő maga is gondolt: lehet, hogy tényleg nincsenek barátai a Roxfortban?

– Most kellene látniuk a híres Harry Pottert... – motyogta keserűen, miközben sajgó derékka, verejtékezve szórta a trágyát a virágágyásra.

Már fél hét is elmúlt, mikor felhangzott végre Petunia néni rikácsolása:

– Befelé! És csak az újságpapírra lépj!

A holtfáradt Harry örömmel húzódott be a hűvös konyhába. A hűtő tetején ott pompázott az estére szánt tejszínhabos, lilára színezett puding, a sütőben pedig illatos malacpecsenye kínálgatta magát.

– Egyél gyorsan, egy-kettő! Mindjárt itt lesznek Mallterék! – parancsolta Petunia néni, aki már felöltötte lazacrózsaszín kisestélyijét, s a konyhaasztalon árválkodó két szelet kenyérre és darabka sajtra mutatott.

Harry kezét mosott, és rávetette magát a szánalmas vacsorára. Petunia néni türelmetlenül leste, mikor végez. Amint végzett az evéssel, nyomban eltűntette a tányéját.

– Sipirc a szobádba!

A nappali ajtaja előtt elhaladva Harry megpillantotta Vernon bácsit és Dudleyt. Apa és fia szmokingban és csokornyakkendőben feszítettek.

Alighogy felért a lépcsőn, megszólalt az ajtócsengő, s odalent megjelent Vernon bácsi paprikapiros képe.

– Jegyezd meg, kölyök: ha csak megnyikkansz...

Harry lábujjhegyen osont végig a folyosón, besurrant a szobájába, becsukta maga mögött az ajtót, majd az ágya felé fordult, hogy lerogyjon rá...

A gond csak az volt, hogy az ágyon már ült valaki.

Második fejezet **Dobby intelme**

Harry csaknem felkiáltott döbbenetében. Az ágyon egy emberforma, apró teremtmény terpeszkedett. Hatalmas füle volt, mint egy denevérnek, és ruha helyett valami párnahuzatfélét viselt, amin lyukak voltak a karok és a két láb számára. Teniszlabda nagyságú, düledt, zöld szeme láttán Harrynek nyomban eszébe jutott reggeli élménye a sövényből pislogó szempárral.

Harry és a jövevény egy pillanatig némán meredtek egymásra. Közben felcsendült odalent Dudley hangja:

– Szabad a kabátjukat, Mr és Mrs Mallter?

A denevérfülű törpe lemászott az ágyról, és olyan mélyen meghajolt, hogy hosszú, vékony orra a szőnyeget súrolta.

– Öhm... Szervusz – köszönt habozva Harry.

– Harry Potter! – sipította a jövevény hihetetlenül magas hangon. Harry biztosra vette, hogy ezt odalent is meghallották. – Dobby már olyan rég szeretett volna találkozni veled, uram... Micsoda megtiszteltetés...

– Kö-köszönöm – hebegte Harry, és a fal mentén az asztalhoz araszolt. Leült a székébe, a kalickában békésen szunyókáló Hedvig mellé. Azt akarta kérdezni: „Mi vagy te?”, de ezt túl udvariatlannak ítélte, s helyette így fogalmazott:

– Ki vagy te?

– Dobby, uram – felelte a jövevény. – Simán Dobby. Dobby, a házimanó.

– Értem – biccentett Harry. – Nem szeretnék gorombának tűnni, de az időpont cseppet sem alkalmas rá, hogy házimanókat fogadjak a szobámban.

A nappaliból felhallatszott Petunia néni mesterkélt, jódlizó nevetése. A manó lehorgasztotta fejét.

– Persze azért örülök, hogy megismerhetlek – szabadkozott Harry. – Megtudhatnám a látogatásod célját?

– Hogyne, uram – bólogatott nagy komolyan Dobby. – Dobby azért jött, hogy elmondja neked... Jaj, de nehéz, uram... Dobby nem is tudja, hol kezdje...

– Ül le – mutatott az ágyra Harry.

Nagy rémületére a manó könnyekbe tört ki – s ezt igen zajosan tette.

– Üljek le! – óbégatott. – Soha... Még soha, de soha... – Harrynek úgy rémlett, mintha a lenti társaság elcsöndesedett volna.

– Bocsáss meg – suttogta ijedten. – Nem akartalak megbántani.

– Megbántani Dobbyt! – nyögte fulladozva a manó. – Dobbyt még soha nem kínálta helyyel varázsló... Nem vagyok rá méltó...

Harry megpróbált egyszerre pisszegni és jóságosan megnyugtató arcot vágni. Gyorsan visszaterelte a zokogó Dobbyt az ágyra. A manó úgy ült ott, mint egy csúf és ormótlan játék baba. Mikor végre úgy-ahogy összeszedte magát, meghatott csodálattal pislogott Harryre.

– Nem sok jól nevelt varázslóval találkozhattál – jegyezte meg a fiú, hogy felvidítsa.

Dobby a fejét rázta – azután egyszerre csak felugrott, fejét dühösen az ablakhoz verte, és tovább óbégatott:

– Rossz Dobby! Rossz Dobby!

– Ne! Mit művelsz!? – sziszegte Harry, és gyorsan visszaráncigálta vendégét az ágyra.

A ricsajra Hedvig is felébredt, s hangos huhogás közepette csapkodni kezdte szárnyával a kalicka rácsát.

– Dobbynak bűnhődnie kellett, uram – magyarázta a manó, immár kissé keresztbe álló szemmel. – Dobby majdnem rosszat mondott a családjáról...

– Milyen családról beszélsz?

– A varázslócsaládról, akiket Dobby szolgál... Dobby házimanó, uram... egy házat és benne egy családot kell szolgálnia örök időkre...

– És a család tudja, hogy itt vagy? – érdeklődött Harry. Dobby megborzongott.

– Jaj, nem, nem tudják... Dobby szigorúan megbünteti majd magát, amiért eljött hozzád. Dobby ezért rácsukja majd a fülére a kandallóajtót. Ha csak sejtenék, uram...

– Azt biztosan észreveszik, ha rácsukod a füledre a kandallóajtót.

– Észreveszik, uram. Dobbynak mindig meg kell fenyítenie magát valamiért. Nem is szólnak rá érte, uram. Sőt, néha azt is mondják, hogy adjak magamnak még több büntetést...

– De hát miért nem hagyod ott őket? Miért nem szöksz meg?

– A házimanó csak akkor jöhet el, ha felszabadítják, uram. A család pedig nem adja vissza Dobby szabadságát... Dobby haláláig szolgálni fogja a családot...

Harry döbbenten meredt a manóra.

– És én még azt hittem, hogy nekem van a legsanyarúbb sorsom a világon – mondta. – A gazdáidhoz képest Dursleyék szinte emberszámba mennek. Nem tudok segíteni rajtad?

Óvatlan szavait nyomban megbánta, mivel Dobby megint könnyes és zajos hálálkodásba kezdett.

– Nagyon kérlek, maradj csendben! – suttogta rémulten Harry. – Ha Dursleyék meghallják... Ha kiderül, hogy itt vagy...

– Harry Potter segíteni akar Dobby-n... Dobby hallott a varázserődről, uram, de hogy ilyen nagylelkű vagy... Dobby sose hitte volna...

Harry érezte, hogy elpirul.

– Amit a varázserőmről hallottál, abból egy szó se igaz. A Roxfortban még csak évfolyamelső se voltam. Hermione a legjobb...

Hirtelen elhallgatott, mert a gondolat emlékeztette csalódására.

– Harry Potter szerény és alázatos – állapította meg Dobby csillogó szemmel, a legmélyebb tisztelet hangján. – Harry Potter nem is említi, hogy legyőzte Tudodki nagyurát.

– Voldemortot? – kérdezte Harry. Dobby denevérfülére szorította kezét.

– Ne mondd ki a nevet, uram! – jajveszékelt. – Ne mondd ki!

– Ne haragudj – sietett megnyugtatni Harry. – Tudom, hogy sokan nem szeretik. Például a barátom, Ron... – Megint elhallgatott. Ronra gondolni is fájdalmas volt. Dobby közelebb hajolt Harryhez, s szeme akkorára tágult, mint egy autólámpa.

– Dobby azt hallotta – szólt rekedten –, hogy Harry Potter néhány hete másodszor is találkozott a Sötét Nagyúrral... És megint megmenekült.

Harry bólintott, mire Dobby szemében ismét könnyek csillantak.

– Ah, uram – szípogeta, és megtörölte szemét rongyos párnahuzatruhájával. – Harry Potter bátor és vitéz! Máris ezer veszélyt legyőzött. De Dobby azért jött, hogy megvédje Harry Pottert, hogy figyelmeztesse őt, még ha ezért rá is kell csuknia a fülére a kandallóajtót... Harry Potter nem mehet vissza Roxfortba.

A szobára csend ült, csak az evőeszközök csörgése és Vernon bácsi hangjának távoli zaja szűrődött fel odalentről.

– Mi-micsoda...? – hebegte Harry. – De hát vissza kell mennem. Szeptember elsején kezdődik a tanév. Ez az egyetlen, ami vigasztal. Te nem tudod, milyen itt lenni. Nekem nem itt van a helyem, hanem a te világodban – a Roxfortban.

– Nem-nem-nem! – sipákkolt Dobby, s olyan hevesen rázta a fejét, hogy nagy fülei a homlokát csapkodták. – Harry Potternek itt kell maradnia, ahol biztonságban van. Túl becses és túl jó ahhoz, hogy elveszítsük. Ha Harry Potter visszamegy a Roxfortba, halálos veszélybe kerül.

– De miért? – csodálkozott Harry.

– Tervet kovácsolnak – suttogta Dobby egész testében remegve. – Szörnyű dolgok készülnek a Roxfort Boszorkányés Varázslóképző Szakiskolában. Dobby már hónapok óta tudja. Harry Potter nem kockáztathatja az életét. Ő túl fontos nekünk.

– Miféle szörnyű dolgokról beszélsz? – ráncolta a homlokát Harry. – És ki tervezi őket?

Dobby olyan hangot hallatott, mintha fulladozna, aztán irgalmatlanul beleverte a fejét a falba.

– Jól van, nyugalom! – kiáltott rá Harry, és megragadta a karját. – Értem: nem mondhatod meg. De miért épp engem figyelmeztetsz?

Hirtelen gyanút fogott.

– Várj csak... Ugye nem Vol... bocsánat, Tudodki keze van a dologban? Elég, ha bólintasz, vagy nemet intesz – tette hozzá gyorsan, mivel Dobby feje újra vészes közelségbe került a falhoz.

Dobby lassan megrázta a fejét.

– Nem. Nem Tudodki nagyúr az, uram.

A manó úgy meredt rá tágra nyílt szemével, mintha célozni akarna valamire. Harry értetlenül nézett rá.

– Nincs testvére, igaz?

Dobby a fejét rázta, és szeme, ha lehet, még nagyobbra nyílt.

– Gőzöm sincs róla, hogy ki más tudna szörnyű dolgokat csinálni Roxfortban – tárta szét a karját Harry. – Hiszen ott van Dumbledore – ugye, tudod, hogy kicsoda Dumbledore? – Dobby nagyot bólintott.

– Albus Dumbledore Roxfort igazgatója. A valaha volt legdicsőbb igazgató. Dobby jól tudja, uram. Dobby azt hallotta, hogy Dumbledore varázsereje vetekszik Tudodki nagyúr hajdani hatalmával. De, uram – Dobby itt suttogóra fogta a hangját –, vannak olyan erők, amikkel Dumbledore nem... amikkel egyetlen becsületes mágus sem...

S mielőtt Harry megakadályozhatta volna, Dobby leugrott az ágyról, felkapta az asztali lámpát, és fülsiketítő jajveszékelés kíséretében püfölni kezdte vele a saját fejét.

Odalent hirtelen csend lett, két másodperc múlva léptek zaja hallatszott, majd a hallban felharsant Vernon bácsi hangja: – Dudley, te haszontalan, már megint bekapcsolva hagytad a televíziót?

– Gyorsan! A szekrénybe! – sziszegte Harry, azzal betuszkolta Dobbyt a ruhák közé. Mikor kinyílt az ajtó, már az ágyon hevert.

– Mi az istennyilát művelsz te idefent!? – hörögte fogcsikorgatva Vernon bácsi, vörös arcát veszedelmesen közel tolva Harryéhez. –

Elrontottam miattad a japán golfozós viccem poénját... Még egy hang, és azt is megbánod, hogy a világra jöttél, kölyök!

Azzal kicsörtetett a szobából.

Harry még akkor is remegett, amikor kiengedte Dobbyt a szekrényből.

– Látod, milyen helyen élek? – panaszkodott. – Most már érted, miért kell visszamennem Roxfortba? Az az egyetlen hely, ahol vannak – legalábbis remélem, hogy vannak – barátaim.

– Milyen barátok azok, akik még levelet se küldenek Harry Potternek? – kérdezte ravaszkodva Dobby.

– Biztos csak... – Harry elhallgatott, és összevonta a szemöldökét. – Várjunk csak... Honnan tudod, hogy a barátaim nem írtak nekem?

Dobby egyik lábáról a másikra áll.

– Harry Potter ne legyen mérges Dobbyra... Dobby csak jót akart...

– Elloptad a leveleimet!?

– Itt van az összes Dobbynál, uram – bizonygatta a manó. Félősen hátralépett, és vastag köteg levelet húzott elő párnahuzatruhája alól. Harry felismerte Hermione gyöngybetűit, Ron macskakaparását, sőt még egy girbegurba firkás levelet is látni vélte, amit talán Hagrid, a Roxfort vadőre írhatott.

Dobby nyakát behúzza pislogott Harryre.

– Harry Potter ne legyen mérges... Dobby azt remélte, hogy ha Harry Potter azt hiszi, a barátai megfélekeztek róla... akkor talán nem akar majd visszamenni az iskolába...

De Harry nem figyelt a manó szavaira. A levelek után kapott, de Dobby egy ugrással kitért előle.

– Harry Potter megkapja a leveleit, uram, ha a szavát adja Dobbynak, hogy nem tér vissza a Roxfortba. Jaj, uram, nem teheted ki magad ekkora veszélynek! Ígérd meg, hogy nem megy vissza!

– Nem ígérek meg semmit – felelte mérgesen Harry. – Azonnal add ide a barátaim leveleit!

A manó láthatóan elszomorodott.

– Akkor szegény Dobbynak nincs más választása... – Mielőtt Harry egy lépést is tehetett volna, Dobby az ajtóhoz iramodott, kinyitotta – és leszaladt a lépcsőn.

Harry a rémülettől elszorult szívvel üldözőbe vette, ügyelve arra, hogy lépteivel ne csapjon zajt. Az utolsó hat lépcsőt egyetlen nagy ugrással hagyta maga mögött, macskaügyességgel landolt a hall szőnyegén, majd körülnézett Dobby után. Az étkezőből kihallatszott Vernon bácsi hangja:

– ... Mr Mallter, mondja el Petuniának azt a tréfás anekdotát az amerikai vízvezeték szerelőkről. Nagyon kíváncsi rá... – Harry gyomra öklömnnyire szűkült. Gyorsan beiskolt a konyhába.

Petunia néni mesteri lila pudingja, a cukrozott tejszínhabhegy ott lebegett a mennyezet közelében. Dobby a sarokban álló konyhaszekrény tetején gubbasztott.

– Ne – nyögte Harry. – Könyörgök... ezért megölnek...

– Harry Potternek meg kell ígérnie, hogy nem megy vissza az iskolába.

– Kérlek, Dobby...

– Ígérd meg, uram.

– Nem tehetem!

A manó fájdalmas pillantást vetett rá.

– Akkor Dobbynak meg kell tennie ezt, Harry Potter érdekében.

A puding rövid zuhanás után tragikus véget ért a konyha kövén. A tál szívébe markoló csörömpöléssel ezer darabra tört, és az ablaktól a falig minden csupa tejszínhab lett. A következő pillanatban Dobby egy pukkanással köddé vált.

Az étkezőben többen felkiáltottak. Vernon bácsi nyomban a konyhában termett, és ott találta Harryt – tetőtől talpig pudingba öltözve.

Eleinte úgy tűnt, hogy a bácsinak sikerül eltussolnia az incidenst. („Az unokaöcsénk... gyenge idegzetű... nem bírja az idegeneket, ezért nem mutattuk be...”) Visszaterelte a döbbent Mallter házaspárt az étkezőbe, megígérte Harrynek, hogy amint elmennek a vendégek, szíjat hasít a hátából, és hozzávágott a fiúhoz egy felmosópamacsot. Petunia néni gyorsan előkotort egy doboz jégkrémet a mélyhűtőből, Harry pedig reszketve hozzálátott a takarításhoz.

Vernon bácsi még mindig nyélbe üthette volna az üzletet ha nem jelenik meg a bagoly.

Petunia néni épp mentolos édességgel kínálhatta a vendégeket, amikor egy megtermett gyöngybagoly röppent be az étkező ablakán. Egy levelet pottyantott Mrs Mallter fejére, és a következő percben már messze járt. A hölgy egy sikítószellemet is megszégyenítő visítás közepette kirohant a házból, és Mr Mallter is csak egy végszó erejéig maradt. Közölte, hogy a felesége halálosan retteg mindenféle madártól, és hogy igen vaskosnak tartja Dursleyék tréfáját.

Harry a felmosó nyelére kapaszkodva, reszkető térdel állt a konyha közepén. Vernon bácsi lassan elindult felé, s apró szemében démoni fény csillant.

– Olvasd! – hörögte, és unokaöccse kezébe nyomta a bagoly levelét. – Gyerünk! Olvasd!

Harry kinyitotta a levelet. Nyomban látta, hogy nem születésnap üdvözlést kapott.

Kedves Potter úr!

Titkos forrásokból értesültünk róla, hogy lebegésbűbáj alkalmazására került sor az Ön lakhelyén, ma este kilenc óra tizenkét perckor.

Amint azt Ön is tudja, rendelet tiltja a kiskorú varázslók iskolán kívüli mágikus tevékenységét. A rendelkezés ismételt megsértése az iskolából való eltanácsolást vonja maga után (a kiskorúak bűbájgyakorlásának korlátozásáról szóló 1857. évi rendelet C paragrafusa értelmében).

Emellett felhívjuk szíves figyelmét arra, hogy a varázstalan népesség (muglik) számára észrevehető módon gyakorolt mágikus tevékenység a Mágusok Nemzetközi Szövetsége Titokvédelmi Alaptörvényének 13. cikkelyébe ütköző súlyos kihágás.

További kellemes vakációt!

Szívélyes üdvözlettel

Mafalda Hopkirk

Mágiaügyi Minisztérium Varázshasználati Főosztály

Harry felnézett a levélből, és nyelt egyet.

– Arról egy szót se szóltál, hogy itthon nem varázsolhatsz. – Vernon bácsi szemében gyilkos fény táncolt. – Elfelejtetted említeni... Pedig igazán elmesélhetted volna...

A bácsi úgy hajolt Harry fölé, mint egy hatalmas, vicsorgó véreb.

– Akkor most én mesélek neked valamit: bezárlak... soha többé nem mész vissza abba az iskolába... soha. És ha megpróbálsz kivarázsolni magad innen, akkor kicsapnak, kölyök!

Azzal tébolyult kacajban tört ki, és magával rángatta Harryt a lépcső felé.

Vernon bácsi beváltotta fenyegetését. Másnap reggel első dolga volt, hogy mesterembert hívott, és rácsot szereltetett Harry szobájának ablakára. Ő maga csapóajtót vágott az ajtó aljára, s azon át naponta háromszor ételt csúsztattak be a fogolynak. Harry reggel és este kimehetett a fürdőszobába, de a nap többi részét a szobába zárva kellett töltenie.

Három nap telt el így. Dursleyék szigora cseppet sem enyhült, és Harrynek ötlete sem volt, hogyan juthatna ki szorult helyzetéből. Csak hevert

az ágyán, a rácsos ablakon keresztül a lemenő napot bámulta, és azon töprengett, mi lesz vele ezek után.

Mi értelme lenne kivarázsolnia magát a szobából, ha akkor büntetésből el kell hagynia a Roxfortot? Ugyanakkor az élete a Privet Drive-on most rosszabb volt, mint valaha. Mióta Dursleyék rájöttek, hogy nem fognak denevéralakban ébredni, Harrynek semmilyen fegyvere nem maradt velük szemben. Dobby ugyan sikeresen megmentette őt a roxforti veszedelemtől, de mi végre, ha egyszer itt, a szobájában fog éhen pusztulni?

A kis csapóajtó megzörrent, és feltűnt Petunia néni keze egy tányér konzervlevessel. Harry felpattant az ágyról, és sóvárogva kapott az étel után. A leves jéghideg volt, Harry mégis egy kortyra lenyelte a felét. Aztán odalépett Hedvig kalickájához, és az üres etetőtálba csúsztatta a tányér alján maradt ázott zöldségdarabokat. A bagoly felborzolta tollait, és mélységes undorral pillantott gazdájára.

– Hiába húzod fel a csőröd – morogta sötéten Harry. – Ez van, ezt kell szeretni.

Feltéve, hogy négy hét múlva még életben lesz, mit szólnak majd az iskolában, ha észreveszik, hogy nem érkezett meg? Vajon küldenek-e valakit, aki utánanézz, hogy mi történt vele? És ha igen, el tudják-e intézni, hogy Dursleyék elengedjék őt?

Alkonyati sötétség ereszkedett a szobára. A kimerült, korgó gyomrú Harry egy darabig még latolgatta a fejében sorakozó megválaszolhatatlan kérdéseket, azután nyugtalan álomba merült.

Azt álmodta, hogy egy állatkertben mutogatják őt. A ketrecén táblácska hirdette: „Kiskorú varázsló.” A rács előtt emberek álltak, s érdeklődve nézték, ahogy erőtlenül, csontsoványan fekszik egy rakás szalma tetején. A nézők között megpillantotta Dobby arcát, és odakiáltott a manónak, hogy segítsen rajta, de Dobby csak ennyit felelt: „Harry Potter itt biztonságban van, uram!” – azzal eltűnt. Aztán feltűntek Dursleyék is, és Dudley csúfondárosan kacagva csapkodni kezdte a rácsot.

– Hagyd abba – motyogta Harry, mert belefájdult a feje a zajba. – Hagyj békén... aludni akarok... Hagyd abba... – Ekkor kinyitotta a szemét. Az ablak rácsai közt besütött a Hold. És valaki tényleg nézte őt: egy szeplős, vörös hajú, hosszú orrú valaki.

Ron Weasley volt az.

Harmadik fejezet

Az Odú

– Ron! – hebegte Harry. Gyorsan odamászott az ablakhoz, és kinyitotta, hogy a rácson át beszélgetni tudjanak.

– Ron, hogyan... És hogyhogy...?

Harrynek leesett az álla, amikor felfogta, hogy mit lát. Ron egy kocsiból hajolt ki – egy öreg, türkizkék autóból, ami a levegőben lebegett. A két első ülésről Fred és George, Ron ikerbátyjai vigyorogtak felé.

– Minden oké, Harry?

– Mi van veled? – kérdezte Ron. – Miért nem válaszoltál a leveleimre? Vagy tucatnyi meghívást küldtem neked, aztán ma apa hazajött, és mesélte, hogy hivatalos figyelmeztetést kaptál, mert varázsoltál a muglik előtt...

– Nem én voltam... Apád honnan tudja?

– A minisztériumban dolgozik – magyarázta Ron. – Tudod, hogy nekünk csak a suliban szabad varázsolnunk...

– Bagoly mondja verébnek – vont a szemöldökét Harry, és a lebegő autóra meredt.

– Ja, ez nem számít. Ez apué. Nem mi varázsoltuk el, mi csak kölcsönvettük. De hogy épp azok előtt a muglik előtt nyomod a bűbájt, akiknél laksz...

– Mondom, hogy nem én voltam... De ez túl hosszú történet. Figyelj, mondjátok el a Roxfortban, hogy Dursleyék bezártak. Nem engednek vissza a suliba, és nem varázsolhatom ki magam, mert a minisztériumban azt fogják hinni, hogy már másodszor szegem meg a szabályt, úgyhogy...

– Pihentesd a csőröd – vágott a szavába Ron. – Azért jöttünk, hogy elvigyünk magunkkal.

– De hát ti se bűvölhettek ki innen...

– Arra nem is lesz szükség. – Ron fejével bátyjai felé intett. – Elfelejtet, hogy kikkel jöttem.

– Ezt kösd rá a rácsra – szólt Fred, és egy kötelet dobott oda Harrynek.

– Ha Dursleyék felébrednek, végem – csóválta a fejét Harry, de közben rögzítette a kötél végét.

– Nyugi – felelte Fred, és gázt adott. – Állj távolabb az ablaktól.

Harry visszavonult Hedvig mellé. A bagoly bizonyára megérezte az események fontosságát, mert meglepő módon csöndben maradt. A kocs motorja egyre hangosabban brummogott. A rács végül recsegve kiszakadt az ablakkeretből, és az autó felemelkedett. Harry visszaszaladt az ablakhoz, és látta, hogy a vasrudak ott lógnak egy méterrel a föld fölött. Ron a kötéllel

együtt gyorsan behúzta a kocsiba a rácsot. Harry feszülten figyelt, de Dursleyék hálósobájából nem szűrődött ki zaj.

Mikor a rács végre Ron mellett feküdt a hátsó ülésen, Fred hátramenetbe kapcsolt, és újra megközelítette az ablakot.

– Szállj be – szólt Ron.

– De hát a roxfordi cuccaim... a varázspálcám... a seprűm...

– Hol vannak?

– Bezárták őket a lépcső alatti gardróbba. De nem tudok kijutni a szobából...

– Nem gond – George kikászálódott az anyósülésről. – Állj félre, Harry.

Fred és George az ablakon át óvatosan bemásztak a szobába. Tényleg mindenhez értenek, gondolta Harry, mikor George elővett a zsebéből egy közönséges hajtűt, és hozzálátott, hogy megpiszkálja a zárat.

– Sok varázsló nevetségesnek tartja az efféle muglitrükköket – magyarázta Fred –, de szerintünk érdemes megtanulni őket, ha egy kicsit macerások is.

Halk kattanás hallatszott, és az ajtó kitárult.

– Így ni – suttogta George. – Mi felhozzuk a ládádat, te pedig szedj össze mindent, ami innen a szobából kell, és add ki az ablakon Ronnak.

– Vigyázzatok, a legalsó lépcsőfok recseg – suttogott Harry az ikrek után, akik már el is tűntek a sötét folyosón. Harry kapkodva összegyűjtötte holmijait, és sorban kiadogatta őket Ronnak. Azután Fred és George után indult, hogy segítsen nekik felvonszolni a ládát a lépcsőn. Már felfelé jöttek, mikor Vernon bácsi köhögése ütötte meg a fülüket.

Hosszas erőlködés után végül felértek az emeletre. A nyitott ablakhoz cipelték a ládát. Akkor Fred visszamászott a kocsiba, hogy segítsen Ronnak, Harry és George pedig a szoba felől tuszkolták az ólomsúlyú alkotmányt. A láda kínos lassúsággal araszolt kifelé az ablakon.

Vernon bácsi újra köhögött.

– Na még egy kicsit – zihálta Fred a kocsiból. – Lökjete rajta egy utolsót...

Harry és Ron nekiveselkedtek, s a következő pillanatban a láda végre a kocsi hátsó ülésén pihent.

– Jól van, indulás – suttogta George.

Harry már az ablakpárkányon guggolt, amikor öblös huhogás hangzott fel a háta mögött, s azt szinte nyomban követte Vernon bácsi ordítása.

– ÁTKOZOTT BAGOLY!

– Hedviget ott felejtettem!

Harry gyorsan visszamászott a szobába. A folyosón felkattant a villany. Harry felkapta a kalickát, egy ugrással az ablaknál termett, és kiadta Ronnak. Már épp felmászott a komódra, mikor Vernon bácsi dörömbölni kezdett az ajtón – s az engedelmesen kinyílt.

A bácsi egy pillanatig kövé dermedve állt. Azután velőtrázó bömböléssel Harryre vetette magát, és sikerült is elkapnia a fiú bokáját.

Ron, Fred és George ezalatt Harry két karját ragadták meg. Teljes erőből húzni kezdték barátjukat.

– Petunia! – ordította Vernon bácsi. – Megszövik! MEGSZÖKIK!

A Weasley-fivérek rántottak egy nagyot Harryn, s a fiú lába kicsúszott a bácsi markából. Amint a kocsai ajtaja becsukódott Harry mögött, Ron elkiáltotta magát: – Padlógáz, Fred! – és az autó elsuhant a Hold felé.

Harry el se merte hinni, hogy kiszabadult. Letekerte az ablakot, és a haját borzoló hűvös szélben visszanézett a Privet Drive egyre zsugorodó házaira. Vernon bácsi, Petunia néni és Dudley tátott szájjal bámultak ki a rácsavesztett ablakon.

– Viszlát jövő nyáron! – kiáltott le nekik Harry. Weasleyék a hasukat fogták a nevetéstől. Harry kényelmesen hátradőlt az ülésen. Neki is fülig ért a szája.

– Engedd ki Hedviget – kérte Ront. – Majd repül mögöttünk. Hetek óta nem nyújtóztathatta ki a szárnyait.

George odaadta a hajtűt Ronnak, és néhány másodperccel később Hedvig kiröppent a kocsai ablakán, hogy aztán kísértetként kövesse őket a szürke égen.

– Nos, halljuk a sztorit, Harry – fordult kíváncsian a barátjához Ron. – Mi történt?

Harry beszámolt Dobby figyelmeztetéséről és a lila puding haláláról. Elbeszélését döbbszerű csönd fogadta.

– Nekem ez büzlik – szólalt meg végül Fred.

– Gázos a dolog – erősítette meg George. – Szóval nem is mondta meg, hogy ki áll a dolog hátterében?

– Nem jött össze neki – rázta a fejét Harry. – Hisz mondtam, valahányszor elkotyogott volna valamit, inkább elkezdte a falba verni a fejét.

Fred és George egymásra néztek.

– Gondoljátok, hogy hazudott? – kérdezte Harry.

– Hát – csóválta a fejét Fred. – Annyi biztos, hogy a házimanóknak komoly varázserejük van, de azt többnyire csak a gazdájuk engedélyével használhatják. A jó öreg Dobbyt azért küldték hozzád, hogy ne menj vissza a

suliba. Szerintem gonosz tréfa az egész. Van valaki a suliban, aki neheztel rád?

– Van – vágta rá kórusban Ron és Harry. – Draco Malfoy. Ő utál engem.

– Draco Malfoy? – George hátrafordult az ülésen. – Ő nem Lucius Malfoy fia?

– Biztos az – felelte Harry. – A Malfoy nem túl gyakori név. Miért?

– Apa mesélt egyszer-kétszer Malfoyról – magyarázta George. – A fickó annak idején Tudodki lelkes híve volt.

– De mikor Tudodki eltűnt – tette hozzá Fred, és nyakát kitekerve Harryre pillantott –, Lucius Malfoy rögtön azt mondta, tévedés volt az egész. Rossz duma – apa szerint Malfoy Tudodki egyik bizalmasa volt.

Harry már azelőtt is hallotta ezeket a pletykákat Draco családjáról, úgyhogy cseppet sem lepődött meg. Az ifjabb Malfoyhoz képest Dudley Dursley kedves, figyelmes és jóindulatú fiú volt.

– Nem tudom, van-e Malfoyéknak házimanójuk... – töprengett Harry.

– A manó gazdája csak egy nagy múltú és gazdag varázslócsalád lehet – jelentette ki Fred.

– Igen, anya mindig azt mondja, hogy bár lenne egy házimanónk, aki vasalna helyette – bólogatott George. – De nekünk csak egy szakadt vén padlásszellemünk meg egy csomó kerti törpénk van. Házimanókat nagy kúriákban, régi kastélyokban meg ilyen helyeken találni, a mi házunkban keresni se érdemes...

Harry nem felelt. Draco Malfoy mindig mindenből a legjobbat kapta, így elég valószínűnek tűnt, hogy a családot felveti a varázslópénz. Lelki szemeivel látta Malfoyt, amint egy nagy kúria körül őgyeleg. Egy házimanót küldeni hozzá, hogy ne menjen vissza Roxfortba – egy ilyen húzás nagyon is illene Malfoyhoz. Talán tényleg ostobaság volt elhinnie, amit Dobby mondott?

– Azért örülök, hogy elmentünk érted – szólt Ron. – Már kezdtem aggódni, hisz egyetlen levelemre se válaszoltál. Eleinte azt hittem, hogy Errol a ludas...

– Ki az az Errol?

– A baglyunk. Vén, mint az országút. Jó párszor előfordult már, hogy kézbesítés közben kényszerleszállást kellett végrehajtania. Úgyhogy kölcsön akartam kérni Hermészt...

– Kicsodát?

– Azt a baglyot, amit Percy kapott anyáéktól, amikor diákprefektus lett – szólt közbe a volán mellől Fred.

– De Percy nem adta kölcsön – folytatta Ron. – Azt mondta, neki is kell.

– Percy egész nyáron nagyon furcsa volt – csóválta a fejét George. – Tényleg rengeteg levelet írt, és állandóan bezárkózott a szobájába. Naponta kétszer azért mégsem suvickolhatta a prefektusi jelvényét... Ne nyugat felé menjünk, Fred – tette hozzá, és a műszerfalra szerelt iránytűre bökött.

Fred visszakormányozta az autót.

– Édesapátok tudja, hogy elhoztátok a kocsit? – kérdezte Harry, sejtve a választ.

– Öö... Nem – vallotta be Ron. – Ma egész éjjel dolgozott. Reméljük, sikerül visszacsempészni a garázsba, és anya nem veszi észre, hogy mentünk vele egy kört.

– Mit dolgozik édesapátok a Mágiaügyi Minisztériumnál?

– A legunalmasabb ügyosztályon van – felelte Ron. – A mugli-tárgyakkal való visszaélési ügyekkel foglalkozik.

– Milyen ügyekkel?

– Az a lényeg, hogy nem szabad mugli eredetű tárgyakat megbűvölni, mert esetleg visszakerülhetnek egy mugli házba vagy boltba. Tavaly például meghalt egy vén boszorkány, és a teáskészlete egy régiségkereskedőhöz került. Attól megvette egy mugli nő, hazavitte, és teát akart benne felszolgálni a barátainak. Kész rémálom volt – apának hetekig túlóráznia kellett.

– Miért, mi történt?

– A teáskanna megvadult, és telefröcskölte az egész házat forró lötytyel. Egy fickót meg kórházba kellett szállítani, mert a cukorcsipesz beleharapott az orrába. Apa azt se tudta, hol áll a feje, mert csak ő meg egy Perkins nevű öreg boszorkánymester dolgoznak az osztályon. Kettejüknek kellett eltussolni az egészet felejtésátkokkal meg mindennel...

– De hogy ha éppen édesapátok... akkor hogyhogy ez a kocsi...

Fred felnevetett.

– Hát igen, apa odavan a muglicuccokért. Tele van velük a fészker. Szétszedi, elvarázsolja, aztán újra összerakja őket. Ha razziát tartana a házukban, élből le kellene tartóztatnia magát. Anyát az örületbe kergeti ezzel a hobbival.

– Ott a főút – nézett le George a szélvédőn keresztül. – Tíz perc múlva otthon vagyunk. Ideje is, kezd pirkadni.

A keleti horizontot halvány fény festette rózsaszínre. Fred lejjebb ereszkedett a kocsival, így Harry megláthatta a sakktáblamintás szántóföldeket és a ritkás ligeteket.

– Mindjárt beérünk a faluba – jelentette George. – Widra. St. Capdel a neve...

A kocsí egyre alacsonyabban repült. A fák között már átsütöttek a felkelő nap első, aranyos sugarai.

– Talajt fogtunk! – csettintett Fred, mikor a kocsí finom huppanással földet ért. Tenyérnyi udvarban álló ütött-kopott garázs mellett szálltak le, s Harry végre szemügyre vehette Ron családjának házát.

Úgy tűnt, mintha a ház eredetileg egy jókora, kőből épült disznóól lett volna, amit később számos további helyiséggel bővítettek mind vízszintes, mind függőleges irányban. Végül egy girbegurba torony lett belőle, amit talán (sőt valószínűleg, gondolta Harry) csak a varázslat tartott egyben. A piros háztetőből négy-öt kémény meredt az égbe. A bejáratától nem messze egy földbe szúrt karón tábla hirdette: „Az Odú”. Az ajtó előtt egy rakás gumicsizma és egy rozsdás üst hevert. A kertben kövér, barna tyúkok kapirgáltak.

– Nem valami fényes hely – vont vállat Ron.

– Csodálatos – jelentette ki boldogan Harry, és a Privet Drive-ra gondolt. A kis csapat kikászálódott az autóból.

– Most pedig csöndben felosonunk az emeletre – adta ki az utasítást Fred –, és megvárjuk, amíg anya reggelizni hív minket. Akkor Ron leszalad a lépcsőn, és elújságolja, hogy az éjjel megérkezett Harry. Anya boldog lesz, és soha nem derül ki, hogy elkötöttük a kocsit.

– Helyes – bólintott Ron. – Gyere, Harry, az én szobám... – Ron elnémult, és a ház felé meredt. Arca csúf, zöldes színt öltött. Erre Fred, George és Harry is megpördültek a tengelyük körül.

Mrs Weasley közeledett feléjük, rémült menekülésre készítette az útjába kerülő tyúkokat. Ahhoz képest, hogy alacsony, kövérekés, jóságos arcú asszonyság volt, most a megszólalásig hasonlított egy felbőszült kardfogú tigrisre.

– Ajaj – nyögte Fred.

– Te jó ég – szólt George.

Mrs Weasley megállt előttük, csípőre tette a kezét, és tekintetét végigjártatta lesütött szemű csemetéin. Virágmintás köténye zsebéből varázspálca kandikált elő.

– Nos – szólt.

– Jó reggelt, anya – köszönt George, a tőle telhető legvidámabb és legmegnyerőbb hangon.

– Van fogalmatok róla, mennyire aggódtam? – suttogta vészjóslóan Mrs Weasley.

– Ne haragudj, anya, el kellett mennünk...

Mind a három gyerek magasabb volt Mrs Weasleynél, de pöttömre zsugorodtak, amikor rájuk zúdult az anyai düh áradata.

– Három üres ágy! Semmi üzenet! A kocsi sehol... le is zuhanhattatok volna... majd megőrültem az aggodalomtól... de mit érdekel az titeket... még soha életemben... na, várjatok csak, majd ha hazajön apátok... Bill, Charlie vagy Percy soha nem csináltak ilyet...

– Bezzeg Percy – morogta Fred.

– PERCYNEK A KISUJJA IS TÖBBET ÉR NÁLAD! – harsogta Mrs Weasley, s ujjával jól mellbe bökte fiát. – Meghalhattatok volna, megláthattak volna titeket, apátok elveszthette volna az állását miattatok!

S ez így folytatódott óráknak tűnő percekig keresztül. Mikor végképp kifogyott a szuszából, Mrs Weasley a megszeppent Harryhez fordult.

– Nagyon örülök, hogy eljöttél hozzánk, Harry drágám. Gyere, kerülj beljebb, és reggelizz meg szépen.

Azzal sarkon fordult, és visszament a házba. Harry habozott egy kicsit, de Ron bátorítóan biccentett felé, így aztán követte Mrs Weasleyt.

A ház konyhája kicsi volt és zsúfolt. Közepén fényesre sikált faasztal állt, körülötte székek. Harry szerényen leült az egyik szék szélére, és körülnézett. Még sose járt varázslócsalád házában.

A faliórának csak egy mutatója volt, a számokat pedig efféle feliratok helyettesítették: „Csináld meg a teát!”, „Etesd meg a tyúkokat!” és „Elkéstél!”. A tűzhely párkányán három sorban álltak a varázsszakácskönyvek: a Bűvöljünk becsináltat! a Süteménymágia, a Lakomák varázsütésre és a többi. S ha Harry füle nem csalt, a mosogató mellett álló ósdi rádióban épp bejelentették, hogy a következő program az Elbűvölő dallamok, a népszerű boszorkányénekes, Celestina Maggica műsora.

Mrs Weasley zajosan és kissé szétszórta nekiállt reggelit készíteni. Miközben a serpenyőbe hajigálta a kolbászkákat, megrovó pillantásokat vetett fiaira, és néha olyasmiket mormogott, hogy „hogyan jutott egyáltalán eszükbe ilyesmi” meg „sose hittem volna”.

– Téged nem hibáztatlak, kis drágám – nyugtatta meg Harryt, és nyolc-kilenc kis kolbászt kotort a fiú tányérjára. – Mi is aggódtunk Arthurral. Épp tegnap este mondtuk, hogy magunk megyünk el érted, ha péntekig nem válaszolsz Ron leveleire. De azért – (itt három tükörtojással toldotta meg

Harry adagját) – a fél ország fölött átrepülni egy teljesen illegális kocsival – bárki megláthatott volna titeket...

Varázspálcájával csak úgy melleleg a mosogató felé intett, mire a szennyes edények halk csörömpöléssel tisztogatni kezdték magukat.

– Borult idő volt! – erősködött Fred.

– Evés közben nem beszélünk! – intette le az anyja.

– Éhezették őt, anya! – próbálkozott George.

– Te is hallgass! – Mrs Weasley ezt már sokkal kevésbé szigorúan mondta, és megenyhült arccal látott hozzá, hogy megvajazzon Harrynek egy halom kenyérszeletet.

Ekkor kisebb közjáték zajlott le: egy apró termetű, vörös hajú, hosszú hálóinges illető lépett a konyhába, majd sikkantott egyet, és kiszaladt.

– Ginny – súgta oda Ron Harrynek. – A húgom. Egész nyáron rólad beszélt.

– Igen, autogramot fog kérni tőled, Harry – tette hozzá Fred vigyorogva, de aztán elkapta anyja pillantását, és inkább némán folytatta az evést: Nem is esett több szó az asztalnál, míg mind a négy tányér ki nem ürült – ez egyébként meglepően rövid időbe tellett.

– Húú, de álmos vagyok – ásított Fred, mikor végre letette kését-villáját. – Megyek, lefekszem, és...

– Nem fekszel le – vágott a szavába az anyja. – Aki éjjel röpköd, nappal is röpködjön. Menj, és törpementesítsd a kertet. Már megint teljesen elkanászodtak nekem.

– Jaj, anya...

– Ti meg segítetek neki – tette hozzá Mrs Weasley Ronnak és Frednek címezve, majd Harryhez fordult. – Feküdj le, kis drágám. Nem te kérted őket, hogy vigyék el azt az átokverte kocsit.

Harry azonban cseppet sem volt álmos.

– Inkább segítetek Ronnak – szólt. – Még sosem láttam törpementesítést.

– Kedves, hogy felajánlod, de nincs abban semmi érdekes – legyintett Mrs Weasley. – Lássuk, mit mond Lockhart a témáról.

Azzal kiemelt egy vaskos kötetet a tűzhely párkányán berendezett könyvtárból. George felmordult.

– Anya, tudjuk, hogy kell törpementesíteni egy kertet. – Harry rápillantott Mrs Weasley könyvének címlapjára. Cikornyás aranybetűkkel a következő állt rajta: Gilderoy Lockhart Kártevőkalauza. A borítót egy feltűnően jóképű, göndör, szőke hajú, kék szemű varázsló fényképe díszítette. Ahogy az a mágusnép világában szokásos volt, a fotó mozgott: a varázsló,

aki feltehetőleg maga Gilderoy Lockhart volt, szemtelenül kacsingatott valamennyiükre. Mrs Weasley kedvtelve nézegette a képet.

– Csodálatos ember – sóhajtott. – Úgy ismeri a kártevőket, mint a tenyerét. Remek ez a könyv...

– Anyának tetszik a pasas – súgta Fred.

– Ne légy nevetséges, Fred – intette le pirulva az anyja. – Na jó, ha azt hiszitek, jobban tudjátok, mint Lockhart, lássatok hozzá. De jaj nektek, ha utána egyetlen törpét is talállok a kertben.

A Weasley-fiúk ásítózva, kelletlenül kicammogtak a házból. Harry követte őket. A kert nagy volt, és – legalábbis Harry szerint – pontosan olyan, amilyennek egy tisztességes kertnek lennie kell. Dursleyéknak nem tetszett volna – tele volt gazzal, és a fűnek se ártott volna, ha lenyírják –, de a ház fala mentén göcsörtös fák álltak, a virágágyásokban sose látott növények burjánzottak, és volt egy nagy zöld medence is, tele békákkal.

– Kerti törpék a mugliknál is vannak – mesélte Harry.

– Igen, láttam, hogy mit neveznek ők törpének – felelte Ron, miközben egész felsőteste eltűnt egy bazsarózsabokorban. – Azt a kis kövér, horgászbotos Mikulást...

A bazsarózsabokorból vad dulakodás hangja hallatszott, majd Ron felegyenesedett.

– Ilyen egy kerti törpe – jelentette ki mogorván.

– Ereszte el! Ereszte el! – sipítozott a gnóm, aki valóban nem hasonlított a Mikulásra: kicsi volt, vastag bőrű, és nagy, kopasz, csupa-dudor feje leginkább krumplira hasonlított. Ron messze eltartotta magától, mivel karmos kis lábával dühösen rugdosódott. A fiú megragadta bokájánál fogva, és fejfelé fordította.

– Mutatom, mit kell csinálni vele.

A magasba emelte a törpét („Ereszte el!”), és lasszó módjára elkezdte pörgetni a feje fölött.

– Ettől nem lesz semmi bajuk – magyarázta, Harry döbbent arcát látva. – Csak jól el kell szédíteni őket, hogy ne találjanak vissza a törpetúrásba.

Hirtelen eleresztette a törpe lábát; az jó hat métert repült, majd tompa puffanással földet ért a sövényen túli mezőn.

– Kevés vagy – fitymálta Fred. – Fogadjunk, hogy az enyém a fatuskón túl esik le.

Harry gyorsan megtanulta, hogy a gnóموkat nem kell sajnálni. Az elsőt épp csak át akarta lökni a sövény fölött, de a törpe megérezte, hogy

bizonytalan, és az ujjába mélyesztette tűhegyes fogait. Harrynek csak nagy nehezen sikerült leráznia, de aztán...

– Fú, Harry, ez legalább tizenöt méter volt...

Nemsokára úgy tűnt, mintha az égből is törpék potyognának.

– Nem valami okos társaság – magyarázta George, miközben egyszerre öt-hat törpét kapott el. – Amint rájönnek, hogy törpementesítés folyik, egymással versengve másznak elő bámészkodni. Képtelenek megtanulni, hogy jobb, ha vesztég maradnak.

Odakint a mezőn a kihajított törpék feltápászkodtak, és vert sereg módjára libasorban távoztak.

– Előbb-utóbb visszajönnek – mondta Ron, és a mező túlsó vége felé baktató törpék után nézett. – Szeretnek itt... apa elkényeztette őket, mert szerinte viccesek...

Ebben a pillanatban ajtócsapódás hallatszott. – Megjött! – kiáltott fel George. – Itt van apa!

A négy gyerek otthagytott csapot-papot, és beszaladt a házba. Mr Weasley lerogyott az egyik konyhai székre, levette szemüvegét, és behunyta a szemét. Sovány, kopaszodó férfi volt, de ami haja még maradt, az épp olyan lángvörös volt, mint gyermekeié. Hosszú, zöld talárja gyűrötten és porosan lógott.

– Micsoda éjszaka – motyogta, és a teáskanna után nyúlt, miközben a gyerekek leültek köré. – Kilenc riasztás! Kilenc! Ráadásul az öreg Mundungus Fletcher rögtön rontást akart küldeni rám, amint hátat fordítottam neki...

Mr Weasley belekortyolt a teájába, és nagyot sóhajtott. – Találtál valamit, apa? – kérdezte kíváncsian Fred.

– Csak egy pár zsugorodó kulcsot és egy harapós szenesvödröt – ásított Mr Weasley. – Volt egy eléggé csúnya eset, de abban nem voltunk illetékesek. Mortlake-et bevitték kihallgatásra pár feltűnően öreg vadászgörény miatt, de az a Kísérleti Bűbájok Bizottságára tartozik, hál' istennek...

– Mi értelme van zsugorodó kulcsot csinálni? – kérdezte George.

– Szimpla mugli-ugratás – legyintett Mr Weasley. – Eladnak a muglinak egy olyan kulcsot, ami folyton icipicire zsugorodik, hogy sose lehessen megtalálni, amikor szüksége van rá... Persze nehéz ezt bárkire is rábizonyítani, hiszen a mugli nem fogja beismerni, hogy a kulcsa összemegy, inkább azt mondja, hogy mindig elveszíti. Szegénykéim annyira vakok tudnak lenni, ha varázslatról van szó, hogy még azt sem veszik észre, ami az

orruk előtt történik... De a mieink se jobbak. El se hinnétek, hogy egyesek mi mindent képesek elvarázsolni...

– PÉLDÁUL AUTÓKAT? – Mrs Weasley lépett a konyhába, kezében egy piszkavasat tartott, és kardként hadonászott vele. Mr Weasley eltátotta a száját, és büntudatosan nézett a feleségére.

– A-autókat, Molly drágám?

– Igen, Arthur, autókat – felelte villogó szemmel az asszony. – Mondjuk egy varázsló vesz egy rozsdás tragacsot. Azt mondja a feleségének, hogy csak szét akarja szedni, megnézni, hogyan működik, de valójában megbűvöli a kocsit, hogy repülni tudjon.

Mr Weasley pislogni kezdett.

– Nos, kedvesem, tudod, az a helyzet, hogy ezt joga van megtenni, bár talán, öhm, helyesebb lenne, ha elmondaná a feleségének az igazságot... A törvényben ugyanis van egy kiskapu... Amíg nem áll szándékában repülésre használni a kocsit, addig önmagában az, hogy a kocsit tud repülni, nem...

– Arthur, te írtad a törvényt, és te intézted úgy, hogy legyen benne egy kiskapu! – kiabált Mrs Weasley. – Azért, hogy továbbra is játszadozhass a mugli-csecsebecséiddel a sufniban! Egyébként közlöm veled, hogy Harry ma reggel abban a kocsiban érkezett ide, amivel te nem akartál repülni!

– Harry? – hökkent meg Mr Weasley. – Milyen Harry? – Körülnézett, s mikor meglátta Harryt, felpattant a székről. – Uramisten, Harry Potter van itt? Borzasztóan örülök, Harry; Ron rengeteget mesélt rólad...

– A fiaid ma éjjel a kocsiddal repültek el Harryékhez és vissza! – mennydörögte Mrs Weasley. – Ehhez nincs hozzáfűznivalód?

– Tényleg? – csillant fel Mr Weasley szeme. – És hogy ment a kocsit? Öhm, akarom mondani – váltott hangot, mikor felesége szikrázó szemébe nézett –, ez felelőtlenség volt, fiúk, nagy felelőtlenség...

– Hadd veszekedjék ki magukat – morogta Harry fülébe Ron, mikor Mrs Weasley újra elkezdte felfűjni magát. – Gyere, megmutatom a szobámat.

Kiosontak a konyhából, és egy szűk folyosón eljutottak a hepehupás lépcsőhöz, ami cikk-cakk-vonalban az egész házat bejárta. A harmadik pihenőnél félig nyitott ajtó elé érkeztek. Harry éppen csak megpillantott egy tágra nyílt, fényes, barna szempárt, azután az ajtó hangos kattanással becsukódott.

– Ginny – magyarázta Ron. – Furcsa, hogy ilyen szégyenlős; máskor sose csukja magára az ajtót.

Még két lépcsősort kellett megmászniuk, mire elértek egy festéket rég nem látott ajtóhoz, amin táblácska lógott: Ronald-rezidencia”.

Harry belépett a szobába. Feje kis híján súrolta a lejtős mennyezetet, és nyomban pislognia kellett – mintha egy kazánba került volna. Ron szobájában szinte minden élénknarancssárga volt: az ágytakaró, a falak, még a plafon is. Harry gyorsan rájött a magyarázatra: Ron a hámló tapéta szinte minden négyzetcentiméterét beborította poszterekkel, amelyek mind ugyanazt a hét boszorkát és varázslót ábrázolták. Az alakok élénknarancsszínű talárt viseltek, és valamennyien lelkesen integettek nézőiknek.

– Ennek a kviddicscsapatnak szurkolsz? – érdeklődött Harry. – Igen, ők a Chudley Csúzlik csapata – bólintott Ron, és az ágytakaróra mutatott, amit két fekete C betű és egy csúzligolyó díszített. – Kilencedikek a bajnokságban.

Ron iskolai tankönyvei egymás hegyén-hátán heverték az egyik sarokban, egy rakás képregény mellett, amelyek mind Martin Miggs, a Megkerült Mugli kalandjait tartalmazták. Az ablakpárkányon békaporontyoktól hemzsegő akvárium állt, Ron varázspálcája ennek a tetején feküdt. Az akvárium mellett, egy napos folton, békésen szunyókált Ron öreg szürke patkánya, Makesz.

Harry átlépett egy csomag önkeverő kártyát, és kibámult a kis ablakon. A több emeletnyi mélységbe pillantva végignézhetett, amint egy törpekülönítmény tagjai a sövényen keresztül szép sorjában visszasettenkednek Weasleyék kertjébe. Azután megfordult, és Ronra pillantott. A fiú majdhogynem aggódva nézett rá, a véleményét várva.

– Egy kicsit szűk a szoba – vágott elébe a kritikának. – Nem olyan nagy, mint a tied volt ott a mugliknál. Ráadásul közvetlenül a padlásszellem alatt lakom, az pedig folyton nyögdös és veri a csöveket...

Harry szája azonban széles vigyorra húzódott.

– Ez a legjobb ház, amiben valaha jártam – jelentette ki. Ron fülig elpirult örömeiben.

Negyedik fejezet **Czikornyai és Patza**

Az Odú-beli életet össze sem lehetett hasonlítani a Privet Drive-belivel. Dursleyék imádták a rendet és a kiszámíthatóságot, a Weasley-ház ezzel szemben százszámra tartogatott furcsa és váratlan dolgokat. Mikor Harry belenézett a konyhai tükörbe, az rákiáltott: „Túrd be az inged, te lurkó!” A padlásszellem azon nyomban bömbölni és zajongani kezdett, amint úgy érezte, hogy túl nagy a csend és a nyugalom a házban, Fred és George

szobájából pedig napi rendszerességgel hallatszottak kisebb-nagyobb robbanások. A Ronnál vendégeskedő Harry azonban nem a beszélő tükröt vagy a zajongó szellemet tartotta a legfurcsább jelenségnek a házban – hanem azt, hogy itt mindenki szerette őt.

Mrs Weasley folyton az ő zoknijaival foglalkozott, és minden étkezésnél három repetát igyekezett belediktálni. Mr Weasley mindig maga mellé ültette az asztalnál, hogy kérdésekkel bombázhassa a muglik életéről; rákérdezhessen, hogyan működik például a konnektor meg a posta.

– Csodálatos! – lelkesedett, mikor Harry előadást tartott neki a telefon használatáról. – Elképesztő, hogy milyen leleményesen pótolják a varázslatot!

A Roxfortból Harry érkezése után körülbelül egy héttel kaptak hírt. Mikor Harry és Ron lementek reggelizni, már ott találták a konyhában Mr és Mrs Weasleyt – valamint Ginnyt, aki Harry láttán nyomban leverte az asztalról a zabkásás tálat. A kislány általában hajlamos volt felborítani és lelökni dolgokat Harry jelenlétében. Most lemászott az asztal alá, hogy összeszedje a tál darabjait, s mikor előkászálódott, az arca olyan vörös volt, mint a lemenő nap. Harry úgy tett, mintha észre se venné ezt; leült, és megköszönte Mrs. Weasleynek a tányérjára halmozott pirítóst.

– Levelek jöttek az iskolából – jelentette Mr Weasley, és egy-egy zöld tintával megcímzett, sárgás pergamenborítékot nyújtott át Harrynek és Ronnak. – Dumbledore már tudja, hogy itt vagy, Harry. Az ő eszén nem lehet túljárni. A ti leveletek is megjött – tette hozzá, mikor Fred és George is leszédelegtek a lépcsőn, pizsamában és mezítláb.

Amíg a gyerekek a leveleket olvasták, csend ült a konyhára. Harrynek megírták, hogy a Roxfort Expressz szokás szerint szeptember elsején indul a King's Cross pályaudvarról, s közölték az új tanévben kötelező olvasmányok listáját is: A másodikos tanulóknak a következő művekre lesz szükségük:

Dabrak, Miranda: Varázslástan alapfokon II.
Lockhart, Gilderoy: Szakvéleményem szellemügyben
Lockhart, Gilderoy: Kirándulások a kísértetekkel
Lockhart, Gilderoy: Viszonyom a Vasorrúval
Lockhart, Gilderoy: Túrák a trollokkal
Lockhart, Gilderoy: Véres napok Vámpírföldön
Lockhart, Gilderoy: Vándorlások egy vérfarkassal
Lockhart, Gilderoy: Jószo szédóm, a jeti

Fred, aki már végigolvasta saját listáját, belesandított Harryébe.

– Látom, nektek is meg kell vennetek Lockhart összes könyvét – állapította meg. – Az új sötét varázslatok kivédése tanár biztos Lockhart-rajongó – tuti, hogy nő.

Fred elkapta anyja pillantását, és ezentúl inkább a lekváros kenyérével foglalkozott.

– Ez nem lesz olcsó mulatság – nézett a szüleire George. Lockhart könyvei nagyon drágák...

– Majd csak megvesszük őket valahogy – legyintett Mrs Weasley, de arckifejezése ellentmondott derülátó szavainak. – Ginnynek sok mindent meg tudunk szerezni használtan.

– Nahát; te idén leszel elsős a Roxfortban? – fordult a kislányhoz Harry.

Ginny bólintott; közben a haja tövéig elvörösödött, és belekönyökölt a vajtartóba. Ezt szerencsére csak Harry látta, mivel épp ekkor lépett be a konyhába Ron idősebbik bátyja, Percy. Ő már felöltözött; kötött mellényén ott villogott a prefektusi jelvény.

– Jó reggelt – köszönt kurtán. – Szép napunk van.

Percy leült az utolsó üres székre, de nyomban fel is pattant, és kihúzott maga alól egy tépett, szürke tollseprűt. – Harry legalábbis annak látta, amíg észre nem vette, hogy lélegzik.

– Errol! – kiáltott fel Ron. Átvette bátyjától az alélt baglyot, és egy levelet húzott ki a szárnya alól. – Na végre... Hermione válaszát hozta. Megírtam neki, hogy elmegyünk megszoiktetni téged Dursleyéktől.

Ron megpróbálta ráülni Errolt a hátsó ajtó melletti padra, de a bagoly nyomban leesett.

– Szánalmas vagy – motyogta Ron, és az edényszárító tálcára rakta a madarat. Azután feltépte Hermione levelét, és hangosan olvasni kezdte:

Kedves Ron és Harry, ha ott vagy!

Remélem, minden rendben ment, Harry is jól van, és nem csináltatok semmi törvénybe ütközőt, amikor kimentettétek. Azzal csak bajba kevernétek Harryt. Nagyon aggódtam, és ha Harry jól van, kérlek, haladéktalanul értesítsetek róla, de talán inkább egy másik bagollyal, mert attól félek, ez már nem élne túl egy újabb fordulót.

Természetesen nagyon sokat kell tanulnom

– Hogyhogy? háborgott Ron. – Hiszen szünidő van!

–, és jövő szerdán Londonba megyünk megvenni az új könyveimet. Mit szólnátok, ha találkozánk az Abszol úton?

Írjatok, hogy mi újság!

Üdvözlettel Hermione

– Remek, akkor a ti dolgaitokat is be tudjuk szerezni – bólintott Mrs Weasley, és elkezdte leszedni az asztalt. – Mi a mai program?

Harry, Ron, Fred és George kviddicsedzést terveztek. Weasleyéknek volt fenn a dombon egy kis bekerített telkük, amit erdősáv vett körül, s így a faluból nem lehetett látni. Ott a fiúk – egy bizonyos magasság alatt – nyugodtan röpködhettek. Igazi kviddicslabdákat persze nem használhattak – félő volt, hogy valamelyik elszabadul, és röpködni kezd a falu fölött –, helyette almát dobáltak egymásnak. Felváltva ülték meg Harry Nimbusz Kétezeresét, hisz az messze jobb volt a Weasley-fiúk seprűinél; Ron régi Hullócsillagát például sokszor még az arra szálldogáló lepkék is megelőzték.

Öt perccel később a fiúk már seprűvel a vállon baktattak felfelé a domboldalon. Percyt is hívták, de ő bokros teendőire hivatkozva otthon maradt. Harry mindeddig csak a közös étkezések alkalmával találkozott Percyvel; a nap többi részét a fiú a szobájába zárkózva töltötte.

– Bár tudnám, miben fő a feje – morfondírozott Fred. – Mintha kicserélték volna. Előtted egy nappal érkeztek meg a vizsgaeredményei: tizenkét R. B. F.-et kapott, de még csak nem is dicsekedett vele.

– Rendes Bűbájos Fokozat – magyarázta George Harry értetlen pillantását látva. – Billnek is tizenkettő van. Ha nem vigyázunk, még egy iskolaelső lesz a családban. Azt a szégyent nem élném túl.

Bill volt a legidősebb Weasley-fiú. Ő és legnagyobb öccse, Charlie már végeztek a Roxfortban. Harry egyiküket sem ismerte személyesen, de tudta, hogy Charlie sárkányokat kutat Romániában, Bill pedig Egyiptomban dolgozik, a varázslók bankja, a Gringotts megbízásából.

– Nem tudom, hogy fogják anyáék kifizetni az idei iskolai cuccainkat – szólalt meg rövid hallgatás után George. – Öt sorozat Lockhart könyveiből! Sőt, Ginnynek még talár is kell, meg varázspálca...

Harry inkább hallgatott. Kicsit kényelmetlenül érezte magát, hisz rá egész kis vagyon várt a Gringotts londoni fiókjának egyik föld alatti széfében. A pénzt a szüleitől örökölte, de persze csak a mágusvilágban vehette hasznát: a mugliboltokban semmit nem adtak galleonért, sarlóért és

knútért. Harry nem szólt Dursleyéknak Gringotts-beli bankszámlájáról, mert feltételezte, hogy varázslatiszonyuk nem terjed ki egy csinos rakás aranyra.

A következő szerda reggel Mr Weasley korán felébresztette a fiúkat. Valamennyien sietve elfogyasztották a fejenkénti fél tucat sonkás szendvicset, majd kabátot húztak, és Mrs Weasley egy virágcserepet emelt le a konyhai tűzhely párkányáról.

– Fogytán az anyag – állapította meg, miután belenézett a cserépbe. – Ilyet is vennünk kell... Óh, a vendégé az elsőbbség. Csak utánad, Harry drágám!

Azzal Harry felé nyújtotta a virágcserepet. Harry értetlenül pislogott.

– Mit-mit csináljak vele? – kérdezte bizonytalanul.

– Még soha nem utazott Hop-porral! – csapott a homlokára Ron. – Bocs, Harry, elfelejtettem.

– Soha? – csodálkozott Mr Weasley. – De hát akkor hogyan jutottál el tavaly az Abszol útra?

– Metróval...

– Tényleg? – kapott a szaván Mr Weasley. – Akkor utaztál mozgólépcsőn! Mondd csak, pontosan hogy...

– Ne most, Arthur – fojtotta belé a szót Mrs Weasley. – A Hop-porral sokkal kényelmesebben lehet utazni... de nem is tudom, ha még sose használtad...

– Ne aggódj, anya – szólt közbe Fred. – Figyeld, hogyan csináljuk, Harry.

Azzal kivett a virágcserepből egy csipet csillogó port, majd a tűzhelyhez lépett, és beleszórta.

A lángok smaragdzöldre színeződtek, és hangos moraj közepette embermagasra csaptak. Fred belépett a tűzbe, és elkiáltotta magát: – Abszol út! – azzal eltűnt, mint a kámfor.

– Érthetően kell beszélned, drágám – magyarázta Mrs Weasley, miközben George is a virágcserep után nyúlt. – És ügyelj rá, hogy a megfelelő rostélyon menj ki.

– A megfelelő min? – kérdezte bizonytalanul Harry, mikor George is eltűnt a felcsapó lángok között.

– Tudod, rengeteg varázslótűzhely közül lehet választani, de ha érthetően mondod ki az úti célt...

– Ne izgulj, Molly, nem lesz semmi baj. – Mr Weasley maga is csippentett a porból.

– De drágám, mit mondunk a nagynénjének meg a bácsikájának, ha elveszítjük?

– Nem izgatná őket – rázta a fejét Harry. – Dudley kimondottan örülne, ha elnyelne engem egy kémény.

– Hát jó... Arthur után te jössz – adta be a derekát Mrs Weasley. – Mikor belépsz a tűzbe, mondd ki, hogy hova igyekszel...

– És húzd be a könyököd – tanácsolta Ron.

– És csukd be a szemed – tette hozzá Mrs Weasley. – A korom...

– Ne mocorogj – mondta Ron. – Különben könnyen megeshet, hogy rossz tűzhelyen esel ki.

– De ne ess pánikba, ne szállj ki túl korán. Várj, amíg meglátod Fredet és George-ot.

Harry igyekezett az összes tanácsot észben tartani. Vett egy csipetnyit a Hop-porból, és a tűzhelyhez lépett. Beleszórta a port a tűzbe, majd összeszedte minden bátorságát, és besétált a lángok közé. A tűz langyos szellőként ölelte körül. Kinyitotta a száját – és azon nyomban lenyelt egy marék forró hamut.

– A-ab-abszol út -. köhögte.

A következő pillanatban úgy érezte, mintha felszippantaná egy hatalmas porszívó. Sebesen pörgött a tengelye körül... a moraj szinte fülsiketítő volt... igyekezett nyitva tartani a szemét, de hányingere támadt a zöld lángok szédítő forgatagától... a könyökét beleütötte valami kemény dologba; gyorsan behúzta, s közben egyre csak pörgött és pörgött... most mintha hideg kezek pofozgatták volna az arcát... résnyire nyitotta a szemét, és elsuhanó tűzhelyeket meg a hozzájuk tartozó helyiségek sorát pillantotta meg... a sonkás szendvicsek vad táncot jártak a gyomrában... újra behunyta a szemét, várta, hogy elmúljon az elviselhetetlen pörgés... Aztán egyszer csak homlokegyenest kizuhant egy hideg kőlapra, és hallotta, hogy eltörik a szemüvege.

Szédült, fájtak a tagjai, és tetőtől talpig kormos volt – mégis kíváncsian feltápáskodott, és orrára csúsztotta megviselt szemüvegét. Azt rögvest megállapította, hogy egyedül van, de hogy hol, arról fogalma se volt. Csak annyit látott, hogy egy tágas, félhomályba burkolózó varázslóbolt kőből rakott tűzhelyében áll. Csak épp amit ebben a boltban kínáltak, az egészen biztosan nem szerepelt a roxfordi listán.

Egy közeli üvegszekrényben egy párnán pihenő aszott kezét, egy csomag vérfoltos kártyát és egy üvegszemet állítottak ki. A falakról vicsorgó maszkok meredtek le rá, a pulton emberi csontok heverték, a mennyezeti

kampókon pedig rozsdamarta, hegyes műszerek lógtak. S ami még roszsabb: a sötét, keskeny sikátor, ami a porlepte kirakaton túl húzódott, egészen biztosan nem az Abszolút út volt.

Harry még mindig fájlalta az orrát a kemény landolás után, ugyanakkor tudta, hogy minél gyorsabban kijut innen, annál jobb. Nesztelen léptekkel elindult a kijárat felé, de még félúton se járt, mikor két alak tűnt fel az üvegezett ajtó túloldalán – a kettő közül az egyik pedig olyasvalaki volt, akivel semmiképp sem akart tanácstalanul, kormosan és törött szemüvegben találkozni: Draco Malfoy.

Harry sebtében körülnézett, és kiválasztott egy alkalmas búvóhelynek tűnő nagy, fekete szekrényt. Gyorsan bemászott, és magára húzta az ajtót, csupán egy akkora rést hagyva, amin éppen ki tudott lesni. A következő pillanatban megszólalt az ajtócsengő, és Malfoy belépett az üzletbe.

A férfi, aki a fiút követte, nem lehetett más, csak az apja Mr Malfoy: ugyanolyan sápadt, hegyes arca és hideg, szürke szeme volt, mint Drácónak. Átvágott az üzlethelyiségen, tekintete végigsiklott a kiállított árukon, majd megrázta a pultra helyezett csengőt, és csak azután fordult a fiához:

– Ne nyúlj semmihez, Draco.

Malfoy, aki már épp kezébe vette volna az üvegszemet, így felelt:

– Azt hittem, veszel nekem valamit.

– Megmondtam, hogy kapsz egy új versenyseprűt – bólintott az apja, és türelmetlenül dobolni kezdett a pulton.

– Mihez kezdjek a seprűvel, ha nem vagyok benne a ház csapatában? – morogta rosszkedvűen Draco. – Harry Potter tavaly egy Nimbusz Kétezrest kapott. Dumbledore külön engedélyt adott rá, hogy játszhasson a griffendéseknél. Pedig nem is olyan jó, csak híres... azért, mert van egy hülye ragya a homlokán.

Draco lehajolt, hogy szemügyre vegyen egy koponyákkal teli tárlót.

– ...mindenki azt hiszi, hogy olyan nagy fej. A világhírű Potter a sebhelyével meg a seprűjével...

– Ezt már legalább ötvenszer hallottam tőled – nézett rá Mr Malfoy. – Szeretnék emlékeztetni rá, hogy manapság nem okos dolog nyilvánosan szidni Harry Pottert. A többség ugyanis úgy tekint rá, mint a hősré, aki megfosztotta hatalmától a Sötét Nagyurat... Áh, Mr Borgin!

A pult mögött csimbókos hajú, görnyedt alak jelent meg.

– Mr Malfoy! – szólt az alak, s hangja épp olyan kenetteljes volt, amilyen zsíros a haja. – Örülök, hogy újra betért hozzánk. És az ifjú Malfoy

mester is eljött – el vagyok ragadtatva. Miben segíthetek? Épp ma érkezett néhány roppant kedvező árú...

– Ezúttal nem vásárolni jöttem, hanem eladni – vágott a szavába Mr Malfoy.

Mr Borgin arcán kissé elhalványult a mosoly. – Eladni?

– Bizonyára hallott róla, hogy a minisztérium egyre több razziát tart – magyarázta Mr Malfoy. Közben a belső zsebéből előhúzott egy pergamentekercset, és kiterítette a pulton. – Van nálam otthon néhány, öhm, apróság, ami kínos helyzetbe hozhat, ha esetleg meglátogatnak a minisztérium emberei...

Mr Borgin cvikkert csíptetett az orrára, és megszemlélte a listát.

– Kétlem, hogy a minisztérium zaklatni merné önt, uram. – Mr Malfoy halványan elmosolyodott.

– Egyelőre nem kerestek fel. A Malfoy név még mindig tiszteletet parancsol, de a minisztérium egyre több dologba üti bele az orrát. Beszélük, hogy új muglivédelmi törvény készül – a fejemet rá, hogy annak az izgága, mugliimádó bolondnak, Arthur Weasleynek a keze van a dologban... – Harry keze ökölbe szorult.

– ... és ezek a mérgek gyanúsítgatásokra adhatnak okot.

– Tökéletesen értem, uram – bólintott Mr Borgin. – Nos, lássuk...

– Vedd meg ezt nekem – szólt közbe Draco, és a párnán heverő aszott kézre mutatott.

– Áh, a Dicsőség Keze! – kapta fel a fejét Mr Borgin, és a listát otthagya Draco-hoz sietett. – Ha gyertyát dugunk bele, csak annak világít, aki tartja. Tolvajok és betörők nagy barátja. A fiatalúrnak remek ízlése van.

– Remélem, hogy a fiam többre viszi, nem tolvaj vagy betörő lesz belőle – felelte hűvösen Mr Malfoy, mire Borgin sietve visszakozott:

– Nem akartam megsérteni, uram, távol álljon tőlem...

– Habár, ha nem javulnak a jegyei az iskolában – tette hozzá Mr Malfoy –, lehet, hogy tényleg a rablók között köt ki.

– Nem tehetek róla – vágott vissza Draco –, hogy a tanárok csak a kedvenceiknek adnak jó jegyet, és az a Hermione Granger...

– Szégyellhetnéd magad, hogy egy mugli származású lány mindenben lepipál téged – dörrent rá Mr Malfoy.

– Hah! – lehelte hangtalanul Harry, és széles vigyorral nyugtázta Draco dühös szégyenkezését.

– Ezt látjuk mindenütt manapság – csóválta a fejét Mr Borgin. – Egyre kevesebben becsülik meg a tiszta varázslóvért...

– Én becsülöm – vágta rá táguló orrlyukkal Mr Malfoy.
– Természetesen én is – felelte Borgin, és mélyen meghajolt.
– Ez esetben visszatérhetnénk a listához – biccentett Mr Malfoy. – Sietős a dolgom, Borgin, más elintéznivalóm is van mára.

Malfoy és Borgin alkudozni kezdtek. Harry aggódva pislogott Dracóra, aki a kirakott árukat nézegetve egyre közelebb somfordált bűvőhelyéhez. A fiú most megállt, hogy szemügre vegyen egy hóhérkötelet, valamint hogy kibetűzze a feliratot, amit egy pompás opálnyakék mellé tűztek:

Vigyázz! Elátkozott tárgy; megérinteni veszélyes és tilos. Eddig tizenkilenc mugli életét követelte.

Draco most megfordult, és tekintete megakadt Harry bűvőhelyén. Odalépett, felemelte a kezét, hogy kinyissa, és...

– Rendben – zárta le az alkudozást Mr Malfoy. – Indulunk, Draco!

Mikor Draco elfordult, Harry kabátja ujjával megtörölte izzadt homlokát. – Viszlát, Mr Borgin. Az árut a holnapi nap folyamán átveheti a Malfoy-kúrián.

Ahogy az ajtó becsukódott Malfoyék mögött, Borgin nyomban levetkőzte behízelt modorát.

– Volt szerencsém, Malfoy úr. Ha igaz a szóbeszéd, akkor a felét se adta el most annak, amit a kúriáján rejteget... – Azzal Borgin sarkon fordult, és motyogva elbaktatott a bolt hátsó fertálya felé. Harry várt még egy percet, hátha visszafordul, majd nesztelenül elhagyta a szekrényt, és kiosont a boltból.

Az utcára érve orrára szorította törött szemüvegét, és körülnézett. A piszkos sikátorban egymást érték a fekete mágia kellékeit kínáló üzletek. Az, amelyikből éppen kilépett, a Borgin & Burkes, a legnagyobbinak tűnt valamennyi közül. A szemközti bolt foltos kirakata mögött zsugorított fejek sorakoztak, két ajtóval lejjebb pedig, egy ketrecben hatalmas fekete pókok nyüzsögtek. Az egyik kapu árnyékában két kopott taláros varázsló állt; suttogva beszélgettek egymással, s közben Harryt figyelték a szemük sarkából. A fiú reszkető térdekkel elindult, közben igyekezett az orrán tartani törött szemüvegét, s bár erre semmi sem utalt, reménykedett benne, hogy kitalál a sikátorból.

Egy mérgező gyertyákat árusító bolt bejárata fölött megvetemedett fa utcatábla hirdette, hogy a Zsebpiszok közben jár. Ez nem sokat segített neki, mivel sose hallott ilyen nevű helyről. Jobb magyarázat híján feltételezte,

hogy nem beszélt elég érthetően, mikor hamut köpködve bemondta úti célját odahaza Weasleyék tűzhelyében. Igyekezett megőrizni hidegvérét, és azon töprengett, hogy mihez is kezdjen.

Nem kis ijedségére ekkor egy hang szólította meg. – Csak nem eltévedtél, fiacskám?

Egy öreg boszorkány állt előtte, kezében tálcával, amin egészben letépett emberi körmök heverték. A banya elvigyorodott, s ráncos ajkai mögül kivillantak mohalepte fogai.

Harry rémülten hátrálni kezdett.

– Nem, nem, köszönöm – hebegte. – Én csak...

– HARRY! Mi a cickafarkat keresel te itt!?

Harry szíve nagyot dobban, a boszorka pedig nagyot ugrott. Ettől a körmök egy része a földre potyogott, s a banya átkozódva pislogott a közeledő háztömbnyi alakra. Hagrid, a Roxfort vadőre csörtetett feléjük – fekete szeme vadul villogott szúrós szakála fölött.

– Hagrid! – sóhajtott fel Harry. – Eltévedtem... a Hop-por... – Hagrid a grabancánál fogva megragadta a fiút. Félrerángatta őt, s ugyanazzal a mozdulattal kiütötte a boszorkány kezéből a tálcát.

A banya visongása végigkísérte őket a hosszú, kanyargós sikátoron. Mikor nagy sokára kiértek a napfényre, Harry a távolban megpillantott egy ismerős, hófehér márványépületet: a Gringotts bankot. Hagrid tehát egyenesen az Abszol útra vezette őt.

– Hogy nézel ki? – zsörtölődött az óriás, és olyan vehemensen kezdte lesöpörni a kormot Harry ruhájáról, hogy a fiú kis híján beleesett egy sárkánytrágyás hordóba, ami egy patika előtt állt. – A Zsebpiszok köz sötét egy hely, Harry. Nem szabadna ott csatangolnod...

– Arra én is rájöttem – felelte Harry, és kitért Hagrid újabb lendületes tisztogató mozdulata elől. – Mondom, hogy eltévedtem. Apropos, te mit kerestél odalent?

– Én, kérlek, meztelencsiga-riasztót kerestem – morogta Hagrid. – Felfalják az iskola káposztaveteményét. Csak nem egyedül jöttél ide?

– Nem, Weasleyékkel, de elkeveredtem. Meg kell keresnem őket...

Elindultak a széles utcán.

– Miért nem válaszoltál a leveleimre? – kérdezte Hagrid. Harrynek loholnia kellett, ha lépést akart tartani az óriással. Futtában elmesélte kalandjait Dobbyval és Dursleyékkel.

– Kerge muglik – sopánkodott Hagrid. – Ha sejtettem volna...

– Harry! Harry! Itt vagyunk!

Harry a hang irányába fordult, és a Gringotts bejáratához vezető fehér lépcsősor tetején megpillantotta Hermione Grangert. A lány leszaladt hozzájuk; barna fürtjei csak úgy lobogtak a nagy futásban.

– Mi történt a szemüvegeddel? Szervusz, Hagrid... Jaj, úgy örülök, hogy újra láthatlak titeket! Jössz a Gringottsba, Harry?

– Igen, amint megtaláltam Weasleyéket.

– Arra nem kell sokáig várnod – vigyorgott Hagrid. Harry és Hermione körülnéztek. A zsúfolt utcán Ron, Fred, George, Percy és Mr Weasley szaladtak feléjük.

– Harry – zihálta Mr Weasley. – Reméltük, hogy csak egy rostéllyal tévesztetted el a kijáratot... – Megtörölgette fénylő kopasz kobakját. – Molly se élő, se holt... mindjárt ő is ideér.

– Hol jöttél ki? – kérdezte Ron.

– A Zsebpiszok közben – felelte sötéten Hagrid.

– Szuper! – lelkesedett a Fred-George kórus.

– Oda minket sose engednek el – jegyezte meg Ron irigykedve.

– Azt remélem is – morogta Hagrid.

Most Mrs Weasley is benyargalt a képbe; egyik kezében táskáját lóbálta, a másikban a lányát – Ginny szinte a levegőben úszott mögötte.

– Jaj, Harry, kis drágám, el se tudtam képzelni, hova tűntél...

Az asszony zihálva előhúzott a táskájából egy jókora ruhakefét, és nekilátott, hogy eltüntesse a kormot, amit Hagridnak nem sikerült lepofoznia Harry ruhájáról. Mr Weasley elkérte a fiú szemüvegét, megkocogtatta varázspálcájával – s a szemüveg nyomban visszanyerte eredeti formáját.

– Mennem kell – motyogta Hagrid, s közben igyekezett szelíden lerázni magáról Mrs Weasleyt. („A Zsebpiszok közben!? Istenem, de jó, hogy épp arra jártál, Hagrid!”) – Viszlát a Roxfortban!

Azzal elvált a társaságtól, és válltól lefelé eltűnt a tömegben.

– Találjátok ki, kit láttam a Borgin & Burkesben – fordult barátaihoz Harry, mikor már a Gringotts lépcsőin jártak. – Malfoyt és az apját.

– Vásárolt valamit Lucius Malfoy? – csapott le a témára Mr Weasley.

– Nem, eladott.

– Szóval, fél. – Mr Weasley mogorva elégtétellel nyugtázta a hírt. – Oh, mennyire szeretném elkapni egyszer valamiért...

– Csak vigyázz, Arthur – figyelmeztette Mrs Weasley, miközben egy hajlongó kobold beterelte őket a bank kapuján –, nehogy túl nagy fába vágd a fejszédet. Azzal a családdal meggyűlhet a bajod.

– Gondolod, hogy nem bírok el Lucius Malfoyjal? – kérdezte sértődötten Mr Weasley, de a következő pillanatban el is felejtette a témát. Megpillantotta ugyanis Hermione szüleit, akik kissé megszeppenve álldogáltak a márványterem egész hosszában futó pult előtt, és várták, hogy lányuk bemutassa őket.

– Igaz, hogy önök muglik? – lelkesedett Mr Weasley. – Engedjék meg, hogy meghívjam önöket egy italra! Mi az a kezében? Nahát, mugli pénzt váltanak be? Nézd csak, Molly!

Azzal izgatottan rámutatott a tízfontos bankjegyre, amit Mr Granger a kezében tartott.

A bank föld alatti alagútjaiban rejtőző széfekhez kicsi, kobold vezette csillékben lehetett eljutni, melyek síneken futottak. Harry élvezte a nyaktörő utazást, de szörnyen érezte magát – rosszabbul, mint a Zsebpiszok közben –, mikor kinyitották Weasleyék széfét. Az üreg mindössze egy maroknyi ezüst sarlót és egyetlen arany galleont rejtett. Mrs Weasley még a sarkokat is végigtapogatta, mielőtt a táskájába söpörte a kevéske pénzt. Ennél csak az volt kellemetlenebb Harry számára, mikor az ő széfét nyitották ki. Igyekezett eltakarni az üreg tartalmát, miközben gyorsan beledobált néhány marék pénzürmét a bőrrszényébe.

A banképület márványlépcsőjére kiérve aztán a kis csapat tagjai külön utakra indultak. Percy motyogott valamit arról, hogy szüksége van egy új pennára, Fred és George összetalálkoztak roxfordbeli barátjukkal, Lee Jordannal; Mrs Weasley és Ginny egy használttálár-kereskedés felé vették útjukat, Mr Weasley pedig ragaszkodott hozzá, hogy meghívja a Granger házaspárt egy italra a Foltozott Üstben.

– Egy óra múlva találkozunk a Czikornyai és Patzában, hogy megvegyük a tankönyveiteket – búcsúzott Mrs Weasley, és kézen fogta Ginnyt. – Ti meg be ne tegyétek a lábatokat a Zsebpiszok közbe! – kiáltott a távolodó ikrek után.

Harry, Ron és Hermione elindultak a girbegurba, macskaköves utcán. A Harry zsebében lapuló erszény és benne a vidáman csilingelő arany, ezüst és bronz érmék szinte követelték, hogy költsék el őket. Harry vett három epres-mogyoróvajás jégkrémet, hogy ne üres szájjal kelljen bámulniuk az érdekesebbnél érdekesebb kirakatokat. Ron vágyakozva legeltette a szemét a Kviddics a javából elnevezésű bolt kirakatát díszítő Chudley Csúzli sporttálár-szerelésen, de csak amíg Hermione be nem rángatta őket a szomszédos boltba tintát és pergament venni. A Hunczut & Zsupsz – Mágikus Tréfák Boltjában összefutottak Fredde, George-dzsál és Lee

Jordannal, akik épp több csomag Dr. Filibuster féle „nedvesen is indítható, garantáltan tűzmentes” csillagszórót vásároltak. Később egy törött varázspálcákkal, rézmérlegekkel és bájitalfoltos, kopott talárokkal zsúfolt turkálóban pedig ráakadtak Percyre, aki elmélyülten tanulmányozta a Prefektusok, akik sokra vitték című vékony, ám annál unalmasabb könyvecskét.

– Roxforti diákprefektusok és későbbi pályafutásuk – olvasta fel Ron a hátsó borítóra írt szöveget. – Hű, de izgalmas lehet...

– Tűnj el! – mordult rá Percy.

– Percynek nagy terveik vannak: mágiaügyi miniszter akar lenni – magyarázta Ron Harrynek és Hermionénak, miután magára hagyták a fiút.

Egy órával később elindultak a Czikornyai és Patzába. Mint kiderült, korántsem ők voltak az egyetlenek, akik a könyvesbolt felé vették útjukat. Meglepődve látták, hogy az üzlet bejárata előtt egész kis tömeg verődött össze. Az emberek lökdösődve, tolakodva igyekeztek bejutni az ajtón. A nagy felbuzdulás okát a kirakatra ragasztott nagybetűs plakát hirdette:

Ma 12.30-tól 16.30-ig

GILDEROY LOCKHART

dedikálja az

EGY ELBŰVÖLŐ EMBER

című önéletrajzi kötetét

– Személyesen találkozhatunk vele! – sikkantott fel Hermione. – Ő írta majdnem az összes tankönyvünket!

A bolt előtt összecsdült tömeget többségében Mrs Weasleyhez hasonló korú boszorkányok alkották. Egy, az ajtóban álló, tépett idegzetű varázsló igyekezett kordában tartani a rajongókat.

– Nyugalom, hölgyeim, csak sorjában... ne lökdösődjenek, kérem... vigyázzanak a könyvekre...

Harry, Ron és Hermione nagy nehezen befurakodtak a boltba. Hosszú sor kígyózott a bejáratától a bolt hátsó végéig, ahol Gilderoy Lockhart a könyveket dedikálta. A három gyerek felkapott egy-egy példányt a Szakvéleményem szellemügyben című könyvből, és megkeresték a Weasley család többi tagját, akik Grangerékkal együtt álltak a sorban.

– Jól van, hát megvagytok – fogadta őket Mrs Weasley, aki valami okból sóhajtozott, és folyton a haját igazgatta. – Mindjárt sorra kerülünk.

Kisvártatva megpillanthatták Gilderoy Lockhartot, illetve előbb a róla készült képeket, amelyek egytől egyig kacsingattak, és a rajongókra villantották hófehér fogsorukat. Az igazi Lockhart nefelejcskék talárt viselt, ami remekül illett a szeme színéhez. Hegyes varázslósüvege hetykén oldalra billentve ült leomló szőke fürtjein.

Egy alacsony, ingerült emberke ide-oda szaladgált Lockhart előtt, és fényképeket készített nagy, fekete kamerájával, amiből minden villanás után lila füstfelhő szállt fel.

– Félre az útból – mordult rá Ronra, miközben hátralépett, hogy megkeresse a legjobb beállítást. – A Reggeli Prófétának dolgozom.

– Nagy szám – mérgelődött Ron, és megdörzsölte fájós lábát, miután a riporter leszállt róla.

Gilderoy Lockhart meghallotta a megjegyzést, és felpillantott. Ránézett Ronra – azután észrevette Harryt, és elkerekedett a szeme. A következő pillanatban felugrott, és elkiáltotta magát:

– Nem hiszek a szememnek! Harry Potter!?

A tömeg izgatottan felmorajlott, és kettévált. Lockhart átnyúlt az asztal fölött, megragadta Harry karját, és magához húzta a fiút. A rajongósereg tapsban tört ki. Harry lángvörös arccal tűrte, hogy Lockhart színpadiasan kezét rázzon vele, persze a fényképész kedvéért, aki vadul villogtatta masináját, sűrű füstbe burkolva a jelenlévők fejét.

– Mosolyogj szépen, Harry – sziszegte összeszorított fogai között Lockhart. – Te meg én együtt a címlapra kerülünk. – Mire Lockhart elengedte a kezét, Harry már alig érezte az ujjait. Megpróbált visszaszisszolni Weasleyékhez, de az író átkarolta a vállát, és ezzel szó szerint magához bilincselte. – Hölgyeim és uraim! – kezdte fennhangon, miközben széles kézmozdulattal csendre intette rajongóit. – Micsoda rendkívüli percek ezek! Ennél alkalmasabb pillanatot nem is találhatnék arra, hogy megtegyek egy már hetek óta esedékes bejelentést!

– Mikor az ifjú Harry Potter nemrég belépett a Czikornyai és Patzába, csupán meg akarta venni az önéletrajzomat – amit természetesen ajándék gyanánt nyújtok át neki. – (A tömeg újból tapsolt.) – Fogalma sem volt róla – folytatta Lockhart, és kissé megrázta Harryt, amitől a fiúnak az orra hegyére csúszott a szemüvege –, hogy hamarosan sokkal többet kap majd az Egy elbűvölő ember című könyvemnél. Ő és iskolatársai ugyanis nemsokára húsvér valójában találkozhatnak az elbűvölő emberrel. Igen, hölgyeim és uraim, büszkén és örömmel jelenthetem be önöknek, hogy ez év szeptemberétől

jómagam oktatom a sötét varázslatok kivédésére a Roxfort Boszorkányés Varázslóképző Szakiskola tanulóit!

A sokaság ujjongott és tapsolt, Harry pedig megkapta ajándékba Gilderoy Lockhart összes megjelent művét. A súlyos könyvrakás alatt kissé megrogyva kimenekült a reflektorfényből, és Ginnyhez lépett, aki a fal mellett állt frissen vásárolt üstje társaságában.

– Ezeket neked adom – motyogta Harry, és az üstbe szórta a köteteket. – Én majd megveszem, amire szükségem van.

– Hízott a májad, mi, Potter? – sziszegte egy túlságosan is jól ismert hang a háta mögött.

Harry felegyenesedett, és szembefordult a gonoszul vigyorgó Draco Malfoyjal.

– Harry Potter, a kis híresség! – folytatta Draco. – Még egy könyvesboltba se tud úgy bemenni, hogy ne kerüljön a címlapra.

– Hagyd békén, nem ő akarta! – csattant fel Ginny. Szeme villámokat szórt, úgy meredt Malfoyra. Ez volt az első eset, hogy megszólalt Harry jelenlétében.

– Nahát, Potter, neked barátnőd van! – harsogta Malfoy, s ezzel elérte, hogy Ginny fülig piruljon. Közben Ron és Hermione is odaértek hozzájuk, mindketten egy-egy halom Lockhart-könyvvvel megrakodva.

– Áh, te vagy az? – Ron úgy nézett Malfoyra, mintha a fiú valami undok ragacs lenne a cipője talpán. – Csodálkozol, hogy itt látod Harryt, mi?

– De még jobban csodálkozom, hogy téged egy boltban látlak, Weasley – vágott vissza Malfoy. – A szüleid egy hónapig éhezni fognak, ha kifizetik ezt a rakás könyvet.

Most Ronon volt a sor, hogy elvörösödjön. Ő is beledobta a könyveit az üstbe, és elindult, hogy tetteleg torolja meg a sértést. Harry és Hermione a kabátjánál fogva húzták vissza.

– Ron! – csattant fel Mr Weasley, aki most érkezett meg, Fred és George társaságában. – Mit művelsz? Kész örültekháza van idebent, menjünk ki az utcára.

Ekkor őt is megszólította valaki. – Lám, lám, Arthur Weasley.

Mr Malfoy volt az. Ott állt Draco mögött, és ugyanolyan alattomosan vigyorgott, mint a fia.

Mr Weasley kurtán biccentett. – Lucius.

– Hallom, sok a munka a minisztériumban – folytatta Mr Malfoy. – Az a rengeteg ház kutatás... Legalább megfizetik a túlórákat?

Belenyúlt Ginny üstjébe, és a vadonatúj Lockhart-kötetek alól kiemelte az Átváltoztatásról kezdőknek című könyv egy igen régi és viharvert példányát.

– Úgy látom, nem fizetik meg. Kértem én, mi értelme szégyent hozni a varázslónévre, ha még csak pénzt sem lehet keresni vele?

Mr Weasley feje még sötétebb színt öltött, mint Roné vagy Ginnyé.

– Nekem más a véleményem arról, hogy mi hoz szégyent a varázslónévre, Malfoy – felelte.

– Az látszik – ingatta a fejét Mr Malfoy, és tekintete a Granger házaspárra vándorolt. – Már csak abból is, amilyen társaságban forogsz... Pedig azt hittem, a családod már nem sülyedhet mélyebbre...

Ginny tele üstje tompa koppanással felborult, ahogy Mr Weasley tigrisugrással átszökkent rajta, hogy Mr Malfoyra vesse magát. Nekilökte ellenfelét a toronymagas könyvespolcnak, aminek következtében súlyos varázsige-gyűjtemények tucatjai zuhogtak mindkettőjük fejére. Fred és George felkiáltottak: – Adj neki, apa! –, Mrs Weasley sikoltozni kezdett: – Ne, Arthur, ne! –, a tömeg pedig lökdösődve hátrált, további könyvflavinákat indítva el a zsúfolt üzletben.

– Uraim, kérem! Kérem! – sápítozott az eladó, azután egy hang végre túlharsogta az alapzajt:

– Elég volt, a kutya-fáját! Szét, ha mondom!

Hagrid közeledett feléjük, gőzhajóként szelve a könyvek tengerét. Lapátkezeivel egy szempillantás alatt szétválasztotta a verekedőket. Mr Weasleynek vérzett a szája, Mr Malfoyt pedig a szeme alatti monokli emlékeztette a Mérges gombák enciklopédiája című kötetten való fájdalmas találkozására. Ginny ütött-kopott átváltoztatás-tankönyvét, amit még mindig a kezében szorongatott, most villogó szemmel odalökte a kislánynak.

– Nesze, itt a könyved. Ennél többre ne is számíts apádtól. – Azzal kitépte a karját Hagrid markából, fejével intett Dracónak, és sebes léptekkel távozott.

– Minek hagyta magad felhúzni, Arthur? – csóválta fejét Hagrid, miközben életveszélyes mozdulatokkal segített rendbe szedni Mr Weasley talárját. – A velejéig romlott az egész család, ezt mindenki tudja. Végig se kell hallgatni őket. Rossz vérű népség, én mondom neked. Na gyerünk, lépjünk le innen.

Az eladó egy pillanatig azt tervezte, hogy útjukat állja, de mivel Hagrid derekáig is alig ért fel, inkább lemondott szándékáról. A csapat

végigmasírozott az Abszol úton; Grangerék az ijedségtől, Mrs Weasley a dühtől reszketett.

– Te aztán jó példát mutatsz a gyerekeidnek! Nyilvános helyen pofozkodni! Mit gondolhatott rólunk Gilderoy Lockhart...

– Tetszett neki a dolog – mesélte Fred. – Nem hallottátok mit mondott, amikor kijöttünk? Rá akarta dumálni azt a béna újságíró, hogy a verekedést is említse meg a riportjában. Azt mondta, jó lesz ingyenreklámnak.

A társaság mégis kedveszegetten tért vissza a Foltozott Üst-beli kandallóhoz, ahol Harry és a Weasley-család búcsút vettek a Granger házaspártól és Hermionétól. Míg az utóbbiak a mugli-utca felé hagyták el a kocsmát, Harryék, no meg a vásárolt holmi, a kandallón át, a Hop-por segítségével készült hazatérni. Mr Weasley szívesen hallott volna még részleteket a buszmegálló funkciójáról, de neje egyetlen sokatmondó pillantása beléfojtotta a kérdést.

Harry levette és gondosan zsebre rakta szemüvegét, s csak azután nyúlt bele a Hop-poros dobozba. Egy dologban biztos volt: az utazásnak ezt a módját sohasem fogja megkedvelni.

Ötödik fejezet **A fúriafűz**

A nyári vakáció sokkal gyorsabban véget ért, mint azt Harry szeretne volna. Persze örült, hogy visszamehet a Roxfortba, de hát az Odúban eltöltött hónap mégiscsak élete legboldogabb időszaka volt. Nehéz volt irigység nélkül néznie Ronra, hogyha eszébe jutottak Dursleyék és a fogadtatás, amire a Privet Drive-on tett legközelebbi látogatásakor számíthatott.

A szünidő utolsó estéjén Mrs Weasley főúri lakomát varázsolt számukra. Csokorba gyűjtötte Harry összes kedvenc ételét, s a pazar menüt ínycsiklandozó melaszos pudinggal koronázta meg. Vacsora után Fred és George Filibustertűzijátékában gyönyörködhetek. A fiúk teleszórták a konyhát piros és kék csillagokkal, melyek legalább fél órán át pattogtak a falak, a mennyezet és a padló között. Mire a műsor véget ért, eljött az ideje, hogy kiszücsölgék az utolsó csésze forró csokoládét, és aludni térjenek.

A másnap reggeli indulásról senki nem állíthatta, hogy gyorsan és szervezeten zajlott volna. A család minden tagja felkelt az első kakasszóra, a készülődés mégsem akart a végére érni. Mrs Weasley rosszkedvűen szaladgált fel és alá, újabb pár zoknikat és tartalék pennákat keresve, a gyerekek szinte percenként összeütköztek a lépcsőn, miközben félmeztelenül,

pirítósdarabokkal a kezükben futkostak a holmijuk után, Mr Weasley pedig, mikor kicipelte Ginny ládáját a kocsihoz, elbotlott egy kósza tyúkban, és kis híján a nyakát szegte.

Harry el sem tudta képzelni, hogyan fog beférni hat ember, hat jókora utazóláda, két bagoly és egy patkány a kis Fordba. Mint kiderült, számolnia kellett volna az apró változtatásokkal, amelyeket Mr Weasley eszközölt a kocsin.

– Mollynak egy szót se – súgta oda a hobbi-autószerelő Harrynek, majd kinyitotta a kocsni csomagtartóját, és megmutatta, milyen könnyen beleférnek a ládák a tértágító bűbájjal megnövelt raktérbe.

Ha nem is egyhamar, de eljött a pillanat, mikor már valamennyien a kocsiban ültek. Harry, Ron, Fred, George és Percy kényelmesen terpeszkedtek a hátsó ülésen. Mrs Weasley végignézett rajtuk, majd így szólt:

– A muglik tényleg ügyesebbek, mint hinné az ember. Az első ülés, amin ő és Ginny ültek, nagyobb fajta kerti padnak tűnt.

– Kívülről nézve nem is gondoltam volna, hogy ilyen tágas ez a kis kocsni.

Mr Weasley beindította a motort, és az autó kigurult a kertből. Harry hátrafordult, hogy még egy utolsó pillantást vessen a házra. Még arra sem volt ideje, hogy eltűnjön, vajon mikor látja viszont, már vissza is érkeztek: George otthon felejtette a Filibuster-csillagszóróit. Öt perccel később csikorogva lefékeztek a kertben, hogy Fred beszaladhasson a seprűjéért. Már majdnem kiérték az autópályára, mikor Ginny sikítani kezdett, hogy otthon maradt a naplója. Mire a kislány visszamászott a kocsiba, már szinte biztos volt, hogy le fogják késni a vonatot.

Mr Weasley az órájára, majd a feleségére nézett. – Molly drágám...

– Nem, Arthur.

– Senki nem venné észre. Ha megnyomom ezt a gombot, láthatatlanná válunk. Észrevétlenül fel tudunk szállni, aztán pedig végig a felhők fölött maradnánk. Tíz perc alatt odaérnénk...

– Nem, Arthur, fényes nappal nem röpködünk.

Háromnegyed tizenegykor érkeztek meg a pályaudvarhoz. Mr Weasley átszaladt az út túloldalára, hogy kézikocsikat szerezzen az utazóládákhoz, majd kapkodva kirakodtak, és berohantak a pályaudvarra.

Harry már előző évben is utazott a Roxfort Expresszel. A felszállásnak egyetlen trükkös mozzanata volt: a szerelvény megközelítése. A kilenc és háromnegyedik vágányt ugyanis a muglik nem láthatták; oda csak a kilences és tízes közti falon átsétálva lehetett belépni. Ez nem volt fájdalmas dolog,

viszont úgy kellett szerét ejteni, hogy a mugli-utasok semmit ne vegyenek észre. – Percy megy elsőként – szólta Mrs Weasley, és idegesen pislogott a pályaudvari nagy órára. Öt percük volt rá, hogy valamennyien eltűnjenek a falban.

Percy határozott léptekkel elindult, és néhány másodperc múlva köddé vált. Ezután Mr Weasley, majd Fred és George következtek.

– Bemegyek Ginnyvel, ti pedig gyertek utánunk – fordult Mrs Weasley Harryhez és Ronhoz, azzal kézen fogta Ginnyt, és már indult is. Egy szempillantás múlva mindketten eltűntek.

– Már csak egy percünk van, menjünk egyszerre – javasolta Ron.

Harry még egyszer ellenőrizte, hogy Hedvig ketrece stabilan áll-e a láda tetején, majd irányba fordította a kezikocsit. Cseppet sem aggódott, az előttük álló művelet messze nem volt olyan kellemetlen, mint a Hop-por használata. Ronhoz hasonlóan ő is a kocsi fogantyúja fölé hajolt, és mindketten elindultak. Ahogy haladtak, egyre jobban szaporázták lépteiket, végül futni kezdtek, és...

BUMM. Mindkét kocsi nekicsapódott a falnak, majd visszapattant. Ron ládája hangos puffanással a földön landolt, Harry hanyatt esett, Hedvig kalitkája pedig messzire gurult a fényes kőpadlón, felháborodott vijjogásra késztetve lakóját. A közelben állók rámeredtek a két fiúra, s egy vasúti őr még rájuk is kiabált:

– Elment az eszetek? Mi műveltek ti ott?

– Elszabadult a kocsi – lihegte Harry, és fájós bordáit tapogatva feltápászkodott. Ron elszaladt összeszedni Hedviget, aki akkora ricsajt csapott, hogy a mugli utasok állatkínzásról kezdtek suttogni körülöttük.

– Miért nem tudtunk átmenni? – kérdezte Harry fojtott hangon.

– Nem t'om...

Ron lopva körülnézett. Vagy tucatnyi kíváncsiskodó még mindig őket nézte.

– Le fogjuk késni a vonatot – suttogta. – Fogalmam sincs, miért záródott be az átjáró.

Harry összeszorult gyomorral pillantott fel a nagy órára. Tíz másodperc... kilenc másodperc...

Óvatosan a falhoz tolta kocsiját, majd teljes erőből meglökte. A vas nem engedett.

Három másodperc... két másodperc... egy másodperc... – Elment – állapította meg lesújtottan Ron. – Elment a vonat. Mi lesz, ha apa és anya nem tudnak kijönni hozzánk? Van nálad mugli pénz?

Harry komoran felnevetett.

– Dursleyéktől kábé hat éve nem kaptam zsebpénzt. – Ron a hideg korlátra szorította a fülét.

– Semmit nem hallok – nyugtalankodott. – Most mit csinálunk? Ki tudja, meddig tart, mire anyáék kijutnak.

A két fiú körülnézett. Az emberek még mindig bámulták őket, főként Hedvig szakadatlan vijjogása miatt.

– Szerintem menjünk vissza a kocsizhoz, és ott várjuk meg őket – javasolta Harry. – Itt túl nagy feltűnést...

– Harry! – vágott a szavába Ron csillogó szemmel. – A kocsi!

– Mi van vele?

– A kocsival el tudunk repülni a Roxfortba!

– De hát azt hittem...

– A vonat elment, nem? És el kell jutnunk az iskolába, igaz? Súlyos vészhelyzetben még a kiskorú varázslók is használhatnak bűbájt. Azt megengedi a nemtommi-korlátozó törvény tizenvalahányadik izéje...

Harry rémülete nyomban izgalomba csapott át. – Tudod vezetni?

– Nem probléma – legyintett Ron, és a kijárat felé fordította a kézikocsit.

– Gyere, húzzunk bele. Ha sietünk, még utolérhetjük a Roxfort Expresszt.

Átvágtak a kíváncsiskodó muglik gyűrűjén, kimentek a pályaudvarról, és hamarosan elérték a mellékutcát, ahol az öreg Ford parkolt.

Ron egy bonyolult varázsütés-sorozattal kinyitotta a tágas csomagtartót, és Harry segítségével visszapakolta a ládákat. Hedvig kalickája a hátsó ülésre került, ők pedig beszálltak előre.

– Nézz körül, hogy nem lát-e minket valaki – kérte Ron, és egy varázspálca-mozdulattal beindította a motort. Harry kidugta a fejét az ablakon. A főúton élénk volt a forgalom, de az ő utcájuk üres volt.

– Tiszta a levegő.

Ron megnyomott egy apró ezüstsínű gombot a műszerfalán, és a következő pillanatban a kocsi eltűnt – velük együtt. Harry érezte a remegő ülést a fenéke alatt, a kezét a térdén, a szemüveget az orrán, a motor zúgását is hallotta – de egyébként úgy tűnt, mintha teste gazdátlan szempárrá zsugorodott volna, ami egy kis utcában a parkoló autók között lebeg.

– Indulás – hallotta Ron hangját maga mellől.

Az autó sebesen emelkedni kezdett. Mintha kirántották volna alóluk az utcát és a piszkos épületeket, s néhány másodperc múlva már alattuk hevert

az egész füstös-csillogó város.

Egyszerre halk pukkanás hallatszott, és az autó utasaival együtt ismét láthatóvá vált.

– Ajaj – csóválta a fejét Ron, és megkocogtatta a láthatatlanság-generátort. – Gyengélkedik...

Mindketten csapkodni kezdték a műszerfalat. A kocsí eltűnt, de a következő pillanatban megint előbukkant.

– Kapaszkodj! – rikkantotta Ron, és beletaposott a gázba. Egy alacsonyan úszó felhőcsomó felé vették az irányt, és pillanatokon belül elmerültek a tejfehér ködben.

– Na és most? – kérdezte Harry, és a köröskörül mindent elborító felhőtömegre pislogott.

– Meg kell találnunk a vonatot, hogy lássuk, merre kell menni – mondta Ron.

– Akkor bukjunk le – gyorsan...

Leereszkedtek a felhő alá, és nyakukat nyújtogatva fürkésztek a tájat.

– Én már látom! – kiáltott fel Ron. – Ott van elől!

A Roxfort Expressz piros kígyóként siklott alattuk.

– Észak felé tart – állapította meg Ron, miután vetett egy pillantást a műszerfalra szerelt iránytűre. – Jól van, most már csak félóránként kell ellenőriznünk. Kapaszkodj...

A kocsí ismét beleröppent a felhőbe, majd kisvártatva vakító napfény áradt be az ablakon.

Egészen más világban jártak. A kocsí kereke bele-belekapott a felhőtenger vattahullámaiba; köröskörül kék volt az ég, s a magasban féhéren izzott a nap.

– Most már csak a repülőgépek árthatnak nekünk – szölt Ron.

A két fiú egymásra nézett, aztán hosszú-hosszú ideig csak nevettek és nevettek.

Mintha egy meseszép álomba csöppentek volna. Harry nyomban megállapította, hogy ha valami, akkor ez az utazás eszményi módja: hóféhé felhőörvények és -toronyok között suhanni egy napfényben fürdő autóban, amelynek kesztyűtartója dugig van finom tejkaramellával... És a tetejébe az a kilátás, hogy Fred és George irigykedő pillantásaiban fürödhetnek majd, mikor elegánsan földet érnek a kastély előtti tágas mezőn.

Észak felé haladva rendszeresen ellenőrizték, hogy megvan-e még a vonat, s minden alkalommal, mikor a felhők alá ereszkedtek, más és más látvány tárult a szemük elé. Londont hamarosan messze maguk mögött

hagyták; először ápolt zöld mezők fölött vitt az útjuk, majd lustán elnyúló, vöröses lápvidék következett, makettfalvak gyufásdoboz-templomokkal, azután egy nagyváros, ami autóival színes hangyabolyhoz hasonlított.

Jó néhány eseménytelen óra elteltével azonban az utazás kezdett unalmassá válni. A karamellától mindketten alaposan megszomjazztak, de innivaló nem volt a kocsiban. Harry pólója hozzáragadt az üléshez, és szemüvege folyton lecsúszott verejtékező orrán. Már nem érdekelték a fantasztikus felhőtornyok, helyette vágyakozva gondolt a kényelmes vonatra, ahol jéghideg sütötöklevet vásárolhatnának a kövér büfés boszorkánytól. Miért nem tudtak eljutni a kilenc és háromnegyedik vágányhoz?

– Már nem lehetünk messze, igaz? – kérdezte rekedten Ron.

Az órák csak teltek, és a nap már kezdett elmerülni a felhőtengerben, sötét rózsaszínre festve a vattahullámokat.

– Megnézzük a vonatot?

A Roxfort Expressz még mindig ott zakatolt alattuk, de most már hósípkás hegyek között. A felhőmennyezet alatt már beállt az alkonyi szürkület.

Ron gázt adott, és felemelte a kocsit, de ekkor a motor panaszos, vinnyogó hangot hallatott.

Harry és Ron nyugtalan pillantást váltottak.

– Biztos csak fáradt – bizonygatta Ron. – Még soha nem vittük ilyen hosszú útra...

Mindketten úgy tettek, mintha nem hallanák az egyre erősödő vinnyogást. Felettük mind sötétebb lett az ég, s hamarosan az első csillagok is kigyúltak. Harry felhúzta pulóverét, és igyekezett nem figyelni az ablaktörlő erőtlén, tiltakozó legyintéseire.

– Már nincs sok hátra – bizonygatta Ron, inkább a kocsinak, mint Harrynek, és biztatóan megveregette a műszerfalat. – Mindjárt ott vagyunk.

Nem sokkal később újra leereszkedtek a felhőtakaró alá, és hunyorogva fürkészni kezdték a horizontot.

– Ott van! – Harry akkorát kiáltott, hogy Ron és Hedvig összerezzenek. – Ott van szemben!

A sötét látóhatáron kirajzolódtak a tó melletti sziklán álló száztornyú Roxfort-kastély szabálytalan körvonalai.

Ekkor azonban a kocsi megremegett, és lassulni kezdett. – Gyerünk már – biztatta a járgányt Ron –, már majdnem ott vagyunk.

A motor nyögve felmordult, és a motorháztető alól vékony gőzcsíkok törtek elő. Harry ösztönösen megmarkolta ülése szélét. Lassan a tó fölé értek.

A kocsí ijesztően megbillent. Harry az ablakon kinézve megpillantotta a kilométernyi mélységben elterülő, sima, fekete vízfelszínt. Ron ujjai elfehéredtek, úgy szorította a kormányt. A jármű újra megbillent.

– Tarts ki – motyogta Ron.

Lassan maguk mögött hagyták a tavat... már nem volt sok hátra a kastélyig...

Ron gázt adott, mire hangos kattanás hallatszott, a motor köhögött egyet, és teljesen leállt.

– Ajaj – törte meg Ron a vészjósló csendet.

Az autó orra a mélység felé bukott. Egyre gyorsabban zuhantak, egyenesen a kastély fala felé.

– Neeee! – ordította Ron, és félrerántotta a kormányt. A kocsí nagy ívben kanyarodni kezdett, de csupán centiméterekkel kerülte el a kőfalat; elsuhant a sötét üvegházak és a konyhakert fölött, majd a rét fölé ért, s közben egyre veszített magasságából.

Ron elengedte a kormányt, és kihúzta hátsó zsebéből varázspálcáját.

– ÁLLJ! ÁLLJ! – üvöltötte, eszelősen csapkodva a műszerfalat meg a szélvédőt. A zuhanást azonban nem tudta megfékezni.

– VIGYÁZZ! A FA! – ordította Harry, és a kormány után kapott, de már nem volt mit tenni.

KRACCS.

Fülsértő reccsenéssel nekicsapódtak egy fa öles törzsének, a következő pillanatban pedig csúnyán lezútyantak a földre. A felgyűrődött motorháztető alól füstfelhő szállt fel; Hedvig rikácsolt rémületében, Harrynek pedig golflabda méretű dudor nőtt a homlokán.

Ron fájdalmasan felnyögött.

– Jól vagy? – kérdezte aggódva Harry.

– A pálcám – felelte remegő hangon Ron. – Nézd meg, mi lett a pálcámból.

A varázspálca gyakorlatilag kettétört, ernyedten csüngő végeit csak néhány szála tartotta össze.

Az iskolában biztosan meg tudják javítani a pálcát – Harry valami ilyesmit akart mondani, de még a száját se volt ideje kinyitni. Ebben a pillanatban ugyanis valami nekicsapódott a kocsí oldalának, olyan erővel, mintha egy dühöngő bika öklelte volna fel őket. Harry nekiesett Ronnak, de még magához sem tért, mikor hasonló erejű ütés érte a kocsí tetejét is.

– Mi a fene ez...

Ron a szélvédőre meredt, és rémülten felkiáltott. Harry odanézett, épp amikor egy óriáskígyó vastagságú faág csapódott az üveglapra.

A fa, aminek nekiütköztek, megtámadta őket. Törzse szinte vízszintesen följük hajolt, és göcsörtös ágai ütötték-verték a kocsit, ahol csak érték.

– Ááh! – ordította borzadva Ron, mikor egy ág csúnyán behorpasztotta a vezetőoldali ajtót. A szélvédő remegett az ujjnyi vastag vesszők ostorcsapásai alatt, a tető pedig egyre jobban berogyott a meglevenedett faltörőkos kitartó rohamaitól.

– Futás! – kiáltotta Ron, és egész testsúlyával nekiveselkedett az ajtónak. Egy másodperccel később azonban Harry ölében landolt, miután egy ág bevitt neki egy alattomos balhorgot.

– Végünk van! – nyöszörögte Ron, és rémülten pislogott a behorpadó tetőre.

Ekkor azonban megremegett a kocsi alváza, s a motor újra beindult.

– Rükverc! – kurjantotta Harry, és az autó egy rándulással elindult hátrafelé. A fa még mindig utánuk kapkodott; gyökerei recsegték-ropogtak, kis híján kifordult a földből, úgy nyújtózkodott, hogy elérje áldozatait.

– Nem sok hiányzott – zihált Ron. – Szép volt, kocsi. Az autónak azonban most már végképp elege lett a megpróbáltatásokból. Az ajtók egy-egy kattanással kinyíltak, Harry érezte; hogy ülése oldalra billen – s egy szempillantás múlva a rét nedves fűvén találta magát. Tompa puffanások jelezték, hogy a csomagok kirakodása is megtörtént, Hedvig kalickája pedig kirepült a kocsi ablakán, és kinyílt. A bagoly felháborodott vijjogással kimászott belőle, és hátra sem nézve elröppent a kastély felé. Az összetört, füstölgő autó csörömpölve faképnél hagyta a két fiút; csak hátsó lámpája villogott rájuk dühösen.

– Ne menj el! – kiáltott utána Ron. – Apa megöl, ha nem adlak vissza!

A kocsi azonban egy utolsó kipufogóhorkantással eltűnt az éjszakában.

– Hogy lehet ekkora pechünk? – kesergett Ron, és lehajolt, hogy felvegye a fűből Makeszt, a patkányt. – Annyi növény van itt, erre pont egy olyanba ütközünk, ami visszaüt!

Hátrapillantott a válla fölött a fára, amely még mindig fenyegetően lóbálta ágait.

– Gyere – tápázkodott fel Harry. – Menjünk be az iskolába. Az érkezésük cseppet sem sikerült olyan elegánsra, amilyenre tervezték. Fázósan, megviselten, fájó tagokkal nekiveselkedtek, hogy felvonszolják súlyos ládáikat a füves emelkedőn, amely a kastély tölgyfából készült, hatalmas bejárati ajtajához vezetett.

– Úgy látom, az ünnepség már elkezdődött – zihálta Ron, mikor végre megérkeztek a bejáratí lépcsősor aljához. Ledobta ládáját, és egy ablak elé lépett, amin ragyogó fény szűrődött ki. – Gyere, Harry, nézd! Most van a besorolási ceremónia!

Harry is odaszaladt, s most már együtt lestek be az ablakon.

A nagyteremben négy hosszú, zsúfolt asztal állt. Ezek fölött megszámlálhatatlanul sok gyertya lebegett; fényükben vakítóan csillogtak az aranytányérok és serlegek. A megbúvólt mennyezet, amely mindig a kinti ég képét mutatta, most ezernyi csillaggal égett.

Harry a hegyes, fekete roxfordos süvegek erdején át is látta a terembe bevonuló elsősöket. Ginny is köztük volt, könnyen fel lehetett ismerni lángvörös Weasley-üstökéről. McGalagony professzor, egy feszes kontyú, szemüveges boszorkány a felsorakozó gólyák előtt álló székre helyezte a híres roxfordi Teszlek Süveget.

Ennek a kopott, gyűrött és piszkos régi süvegnek az volt a tisztje, hogy a tanév kezdetén besorolja az új növendékeket az iskola négy házába (Griffendél, Hugarbug, Hollóhát és Mardekár). Egy éve Harry is átesett ezen a ceremónián. Jól emlékezett még rá, hogyan húzta a fejébe a süveget – ami aztán fennhangon beszélt hozzá –, és milyen rémült izgalommal várta a döntést. Néhány másodpercig az a veszély fenyegetett, hogy a süveg a Mardekárba osztja be őt, abba a házba, amely a legtöbb fekete boszorkányt és varázslót szabadította a világra. Harry azután végül mégis a Griffendélbe került, így együtt tanulhatott Ronnal, Hermionéval és a többi Weasley-fiúval. Előző évben Harry és Ron nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy a Griffendél hét év után először megelőzze a Mardekárt, és ezzel megnyerje a Házak Bajnokságát.

Most épp egy pöttöm, egérfrizurájú fiúcskát szólitottak a süveghez. Harry tekintete a tanári asztalra vándorolt. Ott ült az ezüstös szakállú, félholdszemüveges Dumbledore professzor, az iskola igazgatója, néhány széknnyire tőle pedig Gilderoy Lockhart, aki ezúttal akvamarinkék talárban feszített. Hagrid, a szőrös óriás az asztal végén kapott helyet – s mint minden lakomán, most is mélyen a serleg fenekére nézett.

– Várj csak – ráncolta a homlokát Harry. – A tanári asztalnál az egyik szék üres... Hol van Piton?

A bájítalszakértő Perselus Piton professzor Harry szemében az iskola legkevésbé rokonszenves tanára volt, Piton pedig Harryt tartotta a legkevésbé rokonszenvesnek a tanítványai közül. A rosszindulatú és kárörvendő tanárt mindenki utálta, kivéve saját háza (a Mardekár) diákjait.

– Lehet, hogy beteg – vetette fel reménykedve Ron.
– Vagy felmondott – találgatott Harry –, mert megint nem bízták rá a sötét varázslatok kivédése tantárgyat.

– Az is lehet, hogy kirúgták! – lelkenedett Ron. – Hiszen mindenki utálja...

– De az is lehet – szólalt meg egy hűvös hang a hátuk mögött –, hogy csupán szeretné megtudni, miért nem a délutáni vonattal érkeztek.

Harry megpördült a tengelye körül. Perselus Piton állt előttük, a maga sárgásfakó bőrű, görbe orrú, ösztövére valójában. Vállig érő zsíros, sötét haja lengett a hűvös szélben, s arcán olyan elégedett mosoly bujkált, hogy Harry és Ron rögtön tudták: nagy bajban vannak.

– Kövessetek.

Harry és Ron egymásra se mertek pillantani, csak némán engedelmeskedtek. Piton felment a lépcsőn, és belépett a fáklyákkal megvilágított, tágas előcsarnokba. A nagyteremből fény, melegség és ínycsiklandozó illatok szűrődtek ki a csukott ajtón át, de Piton nem arra terelte őket, hanem az alagsorba vezető szűk lépcsősor felé indult.

– Befelé! – parancsolt a gyerekekre, mikor a hideg a pincefolyosóra értek, és kinyitott egy ajtót.

A fiúk borzongva léptek be Piton gyéren megvilágított szobájába. A helyiség falai mentén álló polcokon öblös üvegedények sorakoztak; tartalmuk olyan visszataszító volt, hogy Harry nemcsak hogy nem akarta közelebből megsejmelni őket, de még a nevükre sem volt kíváncsi. A kandalló sötétén és üresen ásított.

Piton becsukta maga után az ajtót, majd ismét a fiúkhoz fordult.

– Lám csak – kezdte lágyan –, a híres Harry Potter és hűséges csatlósa már méltóságukon alulinak tartják, hogy az iskolai vonattal utazzanak. Zajosabban akartatok befutni, igaz, fiúk?

– Nem, tanár úr, az történt, hogy a korlát a King's Crosson...

– Csend legyen! – csattant fel Piton. – Mit csináltatok a kocsival?

Ron nyelt egyet. Harry, mint már többször, most is úgy érezte, hogy Piton olvasni tud a gondolataiban. Nemsokára kiderült azonban, honnan szerezte értesüléseit a professzor.

– Megláttak titeket – sziszegte Piton, és kiterítette a fiúk előtt az Esti Próféta aznapi számát.

A szalagcím ezt harsogta: „MUGLIK BESZÁMOLÓI A REPÜLŐ FORDRÓL.” Piton hangosan olvasni kezdte a cikket.

– „Két londoni mugli váltig állítja, hogy egy öreg kocsit látott elrepülni a Főposta fölött.” „Norfolkban Mrs Hetty Bayliss déltájt, teregetés közben”... „Mr Angus Fleet jelentette a rendőrségnek”... Összesen hat vagy hét mugli. Ha nem tévedek a te apád a mugli-tárgyakkal való visszaélés szakértője... – Piton szája még szélesebb mosolyra húzódott. – Ejnye, ejnye, a tulajdon fia...

Harry úgy érezte, mintha gyomorszájon ütötte volna a megvadult fa valamelyik ága. Ha kiderül, hogy Mr Weasley ígázte meg a kocsit... Erre nem is gondoltak...

– A parkban járva megállapítottam – folytatta Piton –, hogy súlyos károsodást szenvedett egy igen értékes fűriaűz.

– Az a fa súlyosabb kárt tett bennünk, mint mi... – fakadt ki Ron.

– Csend legyen! – dörrent rá Piton. – Sajnálatos módon nem az én házamhoz tartoztok, így nem én döntök az eltanácsolások ügyében. Megyek és szólok azoknak, akik meghozhatják ezt a kellemes döntést. Várjatok itt.

Harry és Ron holsápadtan néztek egymásra. Harry már egyáltalán nem volt éhes – ellenkezőleg, kízó hányingere támadt. Gyorsan lesütötte a szemét, hogy ne lássa azt a zöld folyadékban úszó, nagy, nyálkás valamit, ami az íróasztal mögötti polcról nézett le rá. Ha Piton értesíti McGalagony professzort, a Griffendél vezető tanárát, semmivel sem lesznek derűsebbek a kilátásaik. McGalagony, bár igazságosabb volt, szigorban nem maradt el Piton mögött.

Piton tíz perc múlva tért vissza, s akkor már – ki hitte volna? – McGalagony is vele volt. Harry tudta, milyen az, amikor a professzorasszony haragszik, de vagy elfelejtette, milyen vékonyra tudja préselni ajkait McGalagony, vagy még soha nem látta őt ennyire dühösnek. A tanárnő belépett a szobába, és azonnal a magasba emelte varázspálcáját. Harry és Ron összerezzenek, de McGalagony csak a tűzhely felé bökött, ahol nyomban lángoló fahasábok jelentek meg.

– Leülni – hangzott a tanárnő kurta parancsa, és a két fiú helyet foglalt a tűznél. McGalagony szemüvege vészjóslóan villogott.

– Magyarázatot.

Ron gyorsan beszámolt a vasúti korlátról, ami nem engedte át őket.

– ...úgyhogy nem volt más választásunk, tanárnő, hiszen lekéstük a vonatot.

– Miért nem küldték el a baglyot egy levéllel? – McGalagony Harryhez intézte kérdését. – Tudtommal van baglya, Potter.

Harry csak tátozott. Így, hogy a tanárnő szájából hallotta, valóban ez tűnt a legésszerűbb lépésnek.

– Nem is tudom... Nem jutott eszünkbe...

– Pedig ez nyilvánvaló – jelentette ki szigorúan McGalagony.

Kopogtattak. Piton, arcán boldog mosollyal, sietve ajtót nyitott. Dumbledore professzor, az igazgató lépett be a szobába.

Harry egész testében elzsibbadt, mikor Dumbledore-ra nézett. A professzor olyan komor volt, mint még soha. Valószínűtlenül nagy és horgas orra mentén szúrós tekintettel nézett a fiúkra, s Harry egyszerre azt kívánta, bár még mindig a fúriafüz ágai között vergődne.

A szobára mély csend ült.

– Kérlek, mondjátok meg, miért csináltátok ezt – szólalt meg végül Dumbledore.

Még az is jobb lett volna, ha üvöltözni kezd. Harry szívét összeszorította a Dumbledore hangjában csengő csalódottság. Képtelen volt a professzor szemébe nézni, inkább a térdének beszélt. Szóról szóra beszámolt a kalandról, csak azt hagyta ki, hogy az elvarázsolt kocsi Mr Weasleyé – ettől aztán valami olyasmi kerekedett ki a történetből, hogy ő meg Ron véletlenül találtak egy repülő autót a pályaudvar mellett. Nyilvánvaló volt, hogy Dumbledore átlát a mesén, de láthatóan nem érdekelte a kocsi. Végighallgatta Harry mondókáját, aztán csak némán fürkészte a fiúkat félholdszemüvege mögül.

– Megyünk, és összeszedjük a holminkat – motyogta Ron reményvesztetten.

– Mit fecseg itt össze, Weasley!? – csattant fel McGalagony.

– Ki vagyunk csapva az iskolából, nem? – Harry gyorsan Dumbledore-ra nézett.

– Még nem – szólt az igazgató. – De a súlyos kihágás, amit elkövettetek, nem maradhat következmények nélkül. Még ma este írok a szüleiteknek. Ezenkívül figyelmeztetnem kell rá benneteket, hogy ha még egyszer ilyet csináltok, valóban kénytelenek leszünk megválni tőletek.

Piton olyan arcot vágott, mintha azt hallotta volna, hogy elmarad a karácsony.

– Dumbledore professzor – kezdte, majd megköszönte a torkát –, ezek a tanulók megszegték a kiskorúak bűbájgyakorlását korlátozó törvényt, megrongáltak egy öreg és értékes fát... két ilyen súlyos vétség...

– A fiúk büntetését McGalagony professzor szabja ki – jelentette ki higgadtan Dumbledore. – Mivel az ő házának tanulói, ebben ő az illetékes. –

Most McGalagonyhoz fordult. – Vissza kell mennem a nagyterembe, Minerva. Maradt még egy-két kihirdetnivalóm. Jöjjön, Perselus, kóstoljuk meg a tejsodós lepényt. Nagyon finomnak tűnik.

Piton gyilkos pillantást vetett a fiúkra, de hagyta magát kitéssékelni saját szobájából. Harry és Ron hármában maradtak McGalagonnal, aki még mindig úgy nézett rájuk, mint sas a zsákmányára.

– Induljon a gyengélkedőbe, Weasley, hiszen vérzik.

– Nem súlyos – felelte gyorsan Ron, és kabátja ujjával megtörölte a szeme fölötti karcolást. – Tanárnő, szerettem volna látni, amikor beosztják a húgomat...

– A besorolási ceremónia már véget ért – felelte McGalagony. – A húga is a Griffendélbe került.

– Jaj, de jó – sóhajtott fel Ron.

– Apropó, Griffendél... – emelte fel a hangját McGalagony professzor, de Harry a szavába vágott:

– Tanárnő, amikor elhoztuk a kocsit, még nem kezdődött el a félév. Szóval... szóval ezért nem kellene pontot veszítenie a Griffendélnek, igaz?

McGalagony szúrós pillantást vetett rá, Harry mégis megesküdtött volna, hogy a tanárnő szinte mosolyog. Ajkai legalábbis nem voltak már olyan vékonyak.

– Nem vonok le pontot a Griffendéltől – jelentette ki McGalagony, Harry nagy megkönnyebbülésére. – De mindketten büntetőfeladatot kapnak.

Harry nem hitte volna, hogy ilyen könnyen megússzák. Dumbledore levelet ír a Privet Drive-ra – na és? Dursleyék csak azt fogják sajnálni, hogy a fúriafüz nem verte laposra őt.

McGalagony ismét felemelte varázspálcáját, és Piton íróasztala felé bökött vele. Halk pukkanás hallatszott, és az asztalon egy tál szendvics, két ezüstserleg meg egy kancsó jéghideg sütőtöklé bukkant fel.

– Megvacsoráznak, azután egyenesen felmennek a hálósobájukba – hangzott a tanárnő utasítása. – Nekem vissza kell mennem a nagyterembe.

Mikor becsukódott az ajtó McGalagony mögött, Ron hosszút füttyentett.

– Azt hittem, annyi nekünk – szólt fejcsóválva, és gyorsan vett egy szendvicset.

– Én is – bólogatott Harry, szintén a szendvicses tál felé hajolva.

– De azért iszonyú pechünk volt – hümmögte Ron csirke és sonkadarabokkal a szájában. – Fred és George már vagy hatszor repültek a kocsival, de őket bezzeg soha egyetlen mugli se látta meg. – Lenyelte a

falatot, és újabb adagot tömött a szájába. – De miért nem tudtunk átmenni a korláton? – Harry vállat vont.

– Ezentúl nagyon óvatosnak kell lennünk – mondta, és belekortyolt a sütitöklébe. – Bár beengedtek volna minket a lakomára...

– McGalagony nem akarta, hogy dicsekedni kezdjünk – érvelt Ron. – Akkor mindenki azt hinné, hogy menő dolog repülő kocsival érkezni.

Mikor már nem fért beléjük több szendvics (a tál mindig újratöltötte magát), elhagyták Piton szobáját, és a megszokott úton a Griffendél-torony felé vették útjukat. A kastély csendes volt; úgy tűnt, időközben az évnnyitó lakoma is véget ért. Elhaladtak a motyogó festmények és mocorgó lovagi páncélok között, felmentek néhány ósdi kőlépcsőn, s végül megérkeztek a keresett folyosóra. A Griffendél-torony bejárata egy rémesen kövér, rózsaszín ruhás hölgy portréja mögött rejtőzött. – Jelszó? – kérdezte a hölgy, mikor a fiúk a kép elé értek.

Harry a homlokát ráncolta. – Öh...

Mivel még nem találkoztak egyik griffendéles prefektussal sem, az új tanévben érvényes jelszót sem ismerték – de a segítség nem sokáig váratott magára. Sebes léptek zaja hangzott fel a hátuk mögött, s megfordulva a közeledő Hermionét pillantották meg.

– Hát itt vagytok! Hol bujkáltatok ilyen sokáig? Mindenféle buta pletykákat hallottam rólatok – valaki azt mondta, hogy kicsaptak titeket, mert lezuhantatok egy repülő autóval.

– Hát... nem csaptak ki minket – felelte Harry.

– Azt akarod mondani, hogy tényleg repültetek? – Hermione hangja majdnem olyan szigorúan csengett, mint korábban McGalagonyé.

– Hagyjuk a prédikációt – szólt rá türelmetlenül Ron. – Inkább mondd meg a jelszót.

– A jelszó „vaktyúk”, de most nem ez lényeg...

A mondatot már nem tudta befejezni, mert a jelszóra a portré utat engedett, és odabent kitört a tapsvihár. Úgy tűnt, a Griffendél-ház minden tagja ébren volt még; a diákok bezsúfolódtak a kerek klubhelyiségbe – még a féloldalas asztalokon meg a puha foteleken is emberek álltak –, s úgy várták Harry és Ron érkezését. Ajánlkozó kezek nyúltak ki a portrélyukon, hogy besegítsék a hősöket. Hermionének bezzeg senki nem segített.

– Zseniális! – lelkesedett Lee Jordan. – Micsoda ötlet! Fantasztikus belépő! Kocsival nekirepülni a fúriafűznek! Erről évekig fognak beszélni!

– Szép volt – dicsérte meg őket egy ötödéves, akit Harry csak látásból ismert, és valaki hátba veregette őt, mintha most nyerte volna meg a maratoni

futást.

Fred és George átverekedték magukat a tömegben, és kórusban kérdezték:

– Miért nem hívtatok vissza minket, mi?

Ron céklavörös fejjel, szerénykedve mosolygott, de Harry észrevett valakit, aki egyáltalán nem tűnt vidámnak. Percy arca tűnt fel néhány izgatott elsős feje fölött. A prefektus feléjük igyekezett, nyilván azzal a szándékkal, hogy jól beolvasson nekik. Ron egy szempillantás alatt átlátta a helyzetet.

– Bocs, de elég fáradtak vagyunk – mentegetőzött. – Asszem, felmegyünk.

Azzal gyorsan hátat fordítottak Percynek, és elindultak az ellenkező irányba, a hálótermekbe vezető lépcső felé.

– Jó éjt! – kiáltott vissza Harry Hermionének, aki nagyjából olyan arccal nézett utánuk, mint Percy.

Amíg elértek a helyiség végébe, még jó néhány hátbaveregetést kaptak, de a lépcsőre már senki nem követte őket. Gyorsan felszaladtak, és hamarosan ott álltak régi hálótermük ajtaja előtt, amin most tábla hirdette: „Másodévesek.” Beléptek az ismerős, magas ablakú, kerek helyiségbe, a vörös posztóval bevont baldachinos ágyak közé.

A ládáikat időközben valaki felhozta, és az ágyuk mellé állította.

Ron bűnbánó vigyorral nézett Harryre. – Ha meg is szídsz érte, én élveztem...

Kivágódott a hálóterem ajtaja, és berontott három griffendéles évfolyamtársuk, Seamus Finnigan, Dean Thomas és Neville Longbottom.

– Hihetetlen! – lelkendezett Seamus.

– Csúcs... – mondta Dean.

– Tök jó – suttogta ámulattal Neville. Harry nem bírta tovább: ő is elvigyorodott.

Hatodik fejezet

Gilderoy Lockhart

Másnap Harrynek annál kevesebb kedve volt vigyorogni. A szerencsétlen események sora már a reggelinél elkezdődött. Az elvarázsolt (ma felhős és szürke) mennyezet alatt elnyúló négy hosszú asztalon hegyekben állt a zabkása, halmokban hevert a pirítós, de volt ott sózott hering, rántotta, tükörtojás és sült császárhús is. Harry és Ron természetesen a Griffendél asztalához mentek. Leültek Hermione mellé, aki evés közben is

a véres napok Vámpírföldönt bújta, a nyitott könyvet a tejeskancsónak támasztva. Minden lelkesedés nélkül köszöntötte a két fiút, amiből Harry rájött, hogy még mindig neheztel rájuk az autós kaland miatt.

Neville Longbottom ezzel szemben széles vigyorral üdvözölte őket. Neville kerek képű, reménytelenül kétbalkezes fiú volt, s ráadásul súlyos memóriagyengeséggel is küszködött.

– Mindjárt megjön a posta. Remélem, nagyi utánam küldi, amit otthon felejtettem.

Harry épphogy csak hozzálátott a zabkásájához, mikor viharos suhogás támadt a teremben, és vagy száz bagoly tűnt fel a borús mennyezet alatt. Hamarosan levél-és csomageső hullott a reggeliző diákokra. Neville egy nehéz, formátlan csomagot kapott a fejére, a következő pillanatban pedig valami nagy és szürke csapódott be Hermione bögréjébe, tejjel és tollakkal szórva tele a közelben ülőket.

– Errol! – kiáltotta Ron, és a lábánál fogva kihúzta a bögréből a csöpögő baglyot. Errol ájultan hanyatlott az asztalra, még mindig csőrében tartva az ázott, piros borítékot, amit hozott.

– Úristen – sápadt el Ron.

– Ne félj, nem múlt ki – nyugtatta meg Hermione, s ujjja hegyével megbökte a madarat.

– Nem rá mondtam, hanem erre.

Ron a piros borítékra mutatott. Harry nem látott rajta semmi különöset, de Ron és Neville úgy néztek a levélre, mintha bármelyik pillanatban felrobbanhatna.

– Mi a baj vele? – kérdezte Harry.

– Küldött... küldött nekem egy rivallót – nyögte Ron.

– Jobb, ha kinyitod, Ron – suttogta borzongva Neville. – Ha nem teszed meg, még rosszabbul jársz. Egyszer kaptam egyet nagytól, de nem törődtem vele, és... – itt nyelt egyet – borzalmas volt.

Harry a két rémült arcra, majd a borítékra nézett. – Mi az a rivalló? – érdeklődött.

Ron azonban nem figyelt rá; a levélre meredt, ami most füstölni kezdett a négy sarkánál.

– Nyisd ki – unszolta Neville. – Pár perc alatt túl vagy rajta.

Ron reszkető kézzel kivette a piros borítékot Errol csőréből, és óvatosan kinyitotta. Neville a fülére szorította kezét, s Harry nemsokára azt is megtudta, miért. Egy pillanatig azt hitte, a levél tényleg felrobbant: olyan

hangorkán töltötte be a termet, hogy a mennyezetről peregni kezdett a vakolat.

– ...ELLOPNI A KOCSIT, AZON SE CSODÁLKOZTAM VOLNA, HA KICSAPNAK, KERÜLJ CSAK A KEZEIM KÖZÉ, ESZEDBE SE JUTOTT, HOGY APÁD ÉS ÉN MIT ÉLTÜNK ÁT, AMIKOR MEGLÁTTUK, HOGY ELTŰNT...

Mrs Weasley százszorosára felhangosított szóáradatától táncolni kezdtek a tányérok az asztalon. A teremben tartózkodó diákok kíváncsian forgolódtak, hogy lássák, ki kapta a rivallót. Ron olyan mélyre csúszott le a székében, hogy csak bíborvörös homloka látszott ki az asztal lapja fölött.

– ...AZ ÉJJEL ÉRKEZETT DUMBLEDORE LEVELE, AZT HITTEM, APÁD BELEHAL A SZÉGYENBE, NEM AZÉRT NEVELTÜNK FEL, HOGY ILYENEKET CSINÁLJ, HARRYVEL EGYÜTT MEG IS HALHATTATOK VOLNA...

Harry számított rá, hogy előbb-utóbb az ő neve is elhangzik, ezért kifejezéstelen arcot vágott, és igyekezett úgy tenni, mintha nem hallaná a dobhártyaszaggató ordítást.

– ...EGYSZERŰEN GYALÁZATOS, APÁDAT FELELŐSSÉGRE VONJÁK A MUNKAHELYÉN, AZ EGÉSZ A TE HIBÁD, HA MÉG EGYSZER EGY ROSSZ SZÓT HALLOK RÓLAD, AZONNAL HAZAHOZUNK!

Az utolsó szó után még sokáig csengett a csönd. A piros levél kiesett Ron kezéből, lángba borult, és pillanatok alatt hamuvá égett. Harry és Ron úgy ültek, mintha szökőár vonult volna át rajtuk. Néhány tanuló felnevetett, de a diákok lassan napirendre tértek a közbjáték fölött.

Hermione becsukta a Véres napok Vámpírföldönt, és lenézett Ron feje búbjára.

– Nem tudom, mire számítottál, de tény, hogy...

– Ki ne mondd, hogy megérdemeltem! – csattant fel Ron. Harry eltolta maga elől a zabkásás tányért. Egész bensőjét mardosta a lelkipurdalás. Mr Weasleyt felelősségre vonják a munkahelyén. Hát ezzel hálálta meg mindazt, amit a Weasley-családtól kapott hosszú heteken át...

Sokáig nem emészhette magát, mert az asztalnál megjelent McGalagony, és elkezdte kiosztani az órarendeket. Harry is átvette az övét, látta, hogy az első órájuk dupla gyógynövénytan lesz a hugrabugosokkal.

Harry, Ron és Hermione együtt mentek ki a kastélyból. A konyhakerten átvágva a csodás növényeknek otthont adó üvegházak felé vették útjukat. A rivallóból legalább annyi hasznuk volt, hogy Hermione azóta újra barátságos

volt a fiúkkal – valószínűleg úgy gondolta, hogy most már elnyerték méltó büntetésüket.

A többiek már az üvegházaknál álldogáltak, Bimba professzort várva. Alighogy Harry, Ron és Hermione csatlakoztak hozzájuk, Bimba már fel is tűnt a réten, még hozzá Gilderoy Lockhart társaságában. Mindkét keze tele volt kötszerekkel, s Harry újabb lelkifurdalás-rohamot kapott, mikor látta, hogy a fúriafüz számos ága fel van kötve.

Bimba professzor zömök kis boszorkány volt; borzas haját foltos süveg szorította le. Ruhájáról bármikor jelentős mennyiségű termőföldet lehetett volna lesöpörni, s a körmei láttán Petunia néni szívszélhűdést kapott volna. Gilderoy Lockhart ezzel szemben makulátlan türkizkék talárt viselt, és arany haján hátracsapott, aranyszegélyes kék süveg díszelgett.

– Áh, szervusztok! – köszöntötte Lockhart sugárzó mosollyal a várakozó tanulókat. – Épp most mutattam meg Bimba professzornak, hogyan kell gyógykezelní egy fúriafüzet. No de, a világért se gondoljátok, hogy jobb vagyok nála gyógynövénytanból! Csak épp sokszor volt alkalmam találkozni ezzel az egzotikus növényvel útjaim során...

Az amúgy víg kedélyű Bimba professzor tanárnő most furcsán mogorvának tűnt.

– Ma a hármas számú üvegházban dolgozunk! – jelentette be. A tanulók izgatott sustorgással fogadták a hírt. Elsős korukban csak az egyes számú üvegházba léphettek be – mindenki tudta, hogy a hármasban sokkal érdekesebb, veszélyes növények vannak. Bimba professzor jókora kulcsot húzott elő az övéből, és kinyitotta az ajtót.

Nedves föld és komposzt szaga csapta meg a diákok orrát, keveredve a mennyezetről lelógó, esernyő méretű virágok illatával. Harry követni akarta Ront és Hermionét az üvegházba, de ekkor Lockhart kezét érezte a karján.

– Harry! Egy kis beszédem volna veled – kedves Bimba professzor, ugye nem bánja, ha Harry késik néhány percet?

Bimba arckifejezése arra engedett következtetni, hogy igenis bánja, de Lockhart választ sem várva gyorsan becsukta az üvegház ajtaját.

– Nahát. – Lockhart lassan megcsóválta a fejét, és megbocsátóan mosolygott; nagy fehér fogai csak úgy szikráztak a napfényben. – Ejnye, ejnye, Harry.

Harry értetlenül meredt rá.

– Mikor hallottam... – folytatta Lockhart –, de persze az egésről én tehetek... szóval legszívesebben fenéken billentettem volna magam.

Harrynek fogalma sem volt róla, miről beszél Lockhart. Ezt meg is akarta mondani neki, de a mágus már folytatta is: – Nem is tudom, mikor hallottam ehhez foghatót. Repülő kocsival érkezni a Roxfortba! Persze rögtön tudtam, miért csináltad. Nagyon kilógott a lóláb. Ejnye, ejnye, ejnye. „Vajon hogy csinálja, hogy akkor is kilátszanak a fogai, amikor nem beszél?”, tűnődött Harry.

– Kóistolót kaptál tőlem a tömegek csodálatából – kacsintott Lockhart. – Bogarat ültettem a füledbe. Címoldalra kerültél velem, és alig vártad, hogy megint írjanak rólad, mi?

– Jaj, dehogy, tanár úr. Az úgy volt...

– Ejnye, ejnye, ejnye. – Lockhart két kézzel megragadta a fiú vállát. – Nekem nem kell magyarázkodnod. Én megértelek. Természetes, hogy megjött az étvágyad, miután belekóstoltál – és ezért csak magamat okolhatom, hiszen tudhattam volna, hogy a fejedbe száll –, de hallgass ide, fiatalember, nem kezdhetsz el autókkal röpködni, csak hogy felhívd magadra a figyelmet. Higgadj le, nagyon kérlek. Rengeteg időd lesz még erre, ha nagyobb leszel. Igen, igen, tudom, most azt gondolod, hogy „könnyen beszél ez a Lockhart, hiszen ő már nemzetközi hírvé varázsló”. De hidd el, tizenkét éves koromban én is egy senki voltam, akárcsak te. Sőt merem állítani, hogy még annyi se voltam, mint te most! A te nevedet azért már ismeri egy-két ember. Hisz ott van az a kis ügyed Tudodkivel.

Lockhart rápillantott Harry villám alakú sebhelyére.

– Tudom, tudom, ez korántsem akkora teljesítmény, mint ötször egymás után elnyerni a Szombati Boszorkány magazin Legbübájosabb Mosoly Díját – ahogy én tettem –, de kezdetnek nem rossz, Harry, kezdetnek nem rossz.

Azzal biztatóan rákacsintott Harryre, és tovaúszott lebegő talárjában. A fiú néhány másodpercig megkövülten állt, aztán eszébe jutott, hogy az órán volna a helye. Kinyitotta az ajtót, és lábujjhegyen odaosont a többiekhez.

Bimba professzor az üvegház közepén állt, egy kecskelábú pad mögött. A padon vagy húsz fülvédő hevert színes összevisszaságban. Mikor Harry elfoglalta helyét Ron és Hermione között, a tanárnő így szólt:

– Ma mandragórát fogunk átültetni. Először is, ki tudja felsorolni nekem a mandragóra tulajdonságait?

Mint mindig, most is Hermione jelentkezett először.

– A mandragóra vagy szerencsegyökér hatásos regenerálószer – darálta a lány, szokás szerint úgy, mintha lenyelte volna a tankönyvet. – Megátkozott vagy átváltoztatott emberek eredeti állapotának visszaállítására használjuk.

– Kitűnő – bólintott Bimba. – Tíz pont a Griffendélnek. A mandragóra a legtöbb ellenmérget alapösszetevője. Ugyanakkor veszélyes is lehet. Ki tudja megmondani, miért?

Hermione keze vészes közelségben suhant el Harry szemüvege mellett.

– Aki a mandragóra sikolyát hallja, meghal.

– Pontosan. Ezért újabb tíz pont jár. Na már most, a mi mandragóráink még nagyon fiatalok.

Bimba egy sor mély tálcára mutatott. A tanulók néhány lépéssel közelebb mentek hozzá, hogy jobban lássák a tálcák tartalmát. Legalább száz, szabályos rendben ültetett, kicsiny, vöröseszöld növény sorakozott bennük. Harry nem látott rajtuk semmi rendkívülit, és fogalma sem volt, mit értett Hermione a mandragóra „sikolya” alatt.

– Vegyetek el egy-egy fülvédőt! – utasította a tanulókat Bimba.

Most némi tolakodás következett, mivel mindenki olyat szeretett volna szerezni, ami nem rózsaszín és bolyhos.

– Mikor majd szólok, úgy tegyétek fel, hogy teljesen eltakarja a fületeket – folytatta Bimba. – Feltartott hüvelykujjal jelzem majd, amikor levehettek. Figyelem – fülvédőt fel!

Harry engedelmeskedett, és megállapította, hogy a fülvédő tökéletesen hangszigetel. Bimba professzor is felvett egy rózsaszín és bolyhos darabot, majd feltúrta talárja ujját, megfogta az egyik bozontos levelű kis növényt, és erőteljes rántással kihúzta a földből.

Harry meglepetten felkiáltott – amit persze senki nem hallott.

A föld alól gyökér helyett egy apró, sáros és nagyon-nagyon csúnya csecsemő bukkant elő. A bőre halványzöld, márványos mintájú volt, és a levelek egyenesen a fejéből nőttek ki. Hallani sem kellett, úgyis látszott rajta, hogy torkaszakadtából bömböl.

Bimba professzor nagyobbfajta virágcserepet vett elő az asztal alól. Nedves, fekete komposztot szórt bele, és abba ültette a mandagórát, olyan mélyre, hogy csak a bozontos levele látszott ki. Miután végzett, letisztogatta a kezét, és felemelt hüvelykujjal jelezte, hogy elmúlt a veszély.

– Mivel a mi mandragóráink még csak palántakorban vannak, a sikolyuk még nem halálos – magyarázta. Olyan higgadt volt, mintha a művelet, amit elvégzett, semmivel sem volna veszélyesebb egy fikusz megöntözésénél. – Mindazonáltal aki meghallja, hosszú órákra elveszíti az eszméletét. Biztos vagyok benne, hogy nem akarjátok ájultan tölteni a tanév első napját, ezért ügyeljete rá, hogy munka közben végig a helyén maradjon a fülvédőtök. Jelezni fogom, amikor véget ér az óra.

– Négyen dolgozhattok egy tálcánál – itt találtok elég virágcserepet – a komposzt azokban a zsákokban van – és vigyázzatok az Indacus toxicusszal, mert épp nő a foga.

Bimba az utolsó mondat alatt lendületes pofont adott egy hegyes levelű, sötétvörös növénynek, amely indájával alattomosan a válla felé araszolt.

Harry, Ron és Hermione egy göndör hajú hugrbugos fiúval dolgoztak együtt. Harry ismerte őt látásból, de még soha nem beszélt vele.

– Justin Finch-Fletchley a nevem – mutatkozott be vidáman a fiú, és kezét rázott Harryvel. – Természetesen tudom, hogy te ki vagy: a híres Harry Potter... Te vagy Hermione Granger, az örök eminens... – (Hermione arca csak úgy ragyogott, mikor a fiú vele is kezét fogott.) – Te meg Ron Weasley. A tiéd a repülő kocsi, igaz?

Ron nem mosolygott. Túl élénken élt még benne a Rivalló emléke.

– Nem semmi az a Lockhart, mi? – csevegett tovább Justin, mikor hozzáláttak, hogy megtöltsék virágcserepeiket sárkánytrágya-komposzttal. – Iszonyúan bátor pasas. Olvastátok a könyveit? Én biztos meghaltam volna az ijedségtől, ha engem támadt volna meg egy vérfarkas a telefonfülkében... de ő megőrizte a hidegvérét, és durr! Fantasztikus, nem?

– Engem eredetileg Etonba akartak küldeni, de higgyétek el, nagyon örülök, hogy ide jöttem helyette. Persze anyám kezdetben egy kicsit csalódott volt, de miután elolvasta Lockhart egyik könyvét, azt hiszem, rájött, milyen hasznos, ha van egy jól képzett varázsló a családban...

A későbbiekben nem sok alkalmuk volt beszélgetni. Felkerültek a fülvédők, és attól kezdve a mandragórákra kellett koncentrálniuk. Bimba professzort nézve az átültetés gyerekjátéknak tűnt, pedig korántsem volt az. A mandragórák nem szívesen bújtak ki a földből, de az új otthonuk sem volt igazán ínyükre. Kapálóztak, rugdostak, hadonásztak szúrós kis öklükkel, és a fogukat csikorgatták. Tíz percbe tellett, mire Harrynek sikerült belegyömöszölni a virágcserepbe egy kövérebb példányt.

Az óra végére Harry a többiekhez hasonlóan elfáradt, leizzadt, és csupa komposzt lett. A csapat visszasietett a kastélyba megmosakodni, aztán a griffendélesek már szaladtak is átváltoztatástanra.

McGalagony professzor óráin mindig kemény munka folyt, de a mai feladat különösen nehéznek bizonyult. Harry kénytelen volt megállapítani, hogy a nyár folyamán kiröppent a fejéből minden, amit elsős korában megtanult. Egy bogarat kellett gombbá változtatnia, de hiába bökölte az állatot varázspálcájával, csak annyit sikerült elérnie, hogy a bogár alaposan elfáradt a nagy szaladgálásban.

Ronnak ennél is súlyosabb gondjai voltak. Összeragasztotta ugyan törött varázspálcáját egy darab kölcsönként Magifix ragasztószalaggal, de a pálca sajnos javíthatatlannak tűnt. A legváratlanabb pillanatokban kezdett el recsegni meg szikrázni, és valahányszor Ron megpróbálta átváltoztatni vele a bogarát, szürke, záptojásszagú füst gomolygott elő belőle. Ron tehetetlenségében végül véletlenül rákönyökölt a bogárra, és újat kellett kérnie – McGalagony pedig nem titkolta rosszallását.

Harry felsóhajtott, mikor végre felhangzott az ebédidőt jelző harangszó. Úgy érezte, mintha egy kifacsart szivacs lenne az agya helyén. Mindenki kitódult a folyosóra, kivéve őt és Ront, aki pálcájával dühödten csapkodta az asztalt.

– Ócska... szemét...vacak...

– Írj haza, hogy küldjenek egy másikat – javasolta Harry, mikor a pálca petárda módjára durrogni kezdett.

– Persze, aztán kapok még egy Rivallót – mérgelődött Ron, és a táskájába dugta az immár sziszegő pálcát.

– Csakis te tehetsz róla, hogy eltörött a pálcád...

Az se javított Ron kedélyállapotán; mikor ebéd közben Hermione megmutatta nekik a maroknyi gyönyörű kabátgombot, amit átváltoztatástanórán termelt.

– Milyen óránk lesz délután? – váltott témát Harry.

– Sötét varázslatok kivédése – felelte Hermione. Ron felemelte a lány órarendjét.

– Miért rajzoltad körbe kis piros szívecskékkel Lockhart óráit?

Hermione elvörösödött, és kikapta Ron kezéből az órarendet.

Ebéd után a borús idő ellenére lementek az udvarra. Hermione leült az egyik kőlépcsőre, és újra elmélyedt a Véres napok Vámpírföldönben. Harry és Ron a kviddicsről beszélgettek, mígnem néhány perc elteltével Harry észrevette, hogy valaki figyeli. Körülnézett, és megpillantotta azt a pöttöm, egérfrizurájú fiúcskát, akit előző este a Teszlek Süveggel a kezében látott. A fiú egy mugli fényképezőgépnek tűnő tárgyat tartott a kezében, és meredten bámulta őt. Mikor Harry ránézett, elvörösödött.

– Megengeded, Harry? Én... én Colin Creevey vagyok – motyogta izgatottan a fiú, és bátortalan lépést tett Harry felé. – Én is a Griffendélbe kerültem. Szabad egy... nem zavar, ha... megengeded, hogy csináljak egy képet?

A fiúcska reménykedve felemelte kameráját.

– Rólam? – kérdezett vissza értetlenül Harry.

– Bizonyítaná, hogy találkoztam veled – bólogatott lelkesen Colin, és még közelebb somfordált. – Mindent tudok rólad. Elmesélték a történetedet. Azt, hogy hogyan menekültél meg, amikor Tudodki meg akart ölni, és hogy eltűnt, meg minden, és hogy még mindig van egy villám alakú sebhely a homlokodon. – (tekintete Harry homlokát fürkészte) – Az egyik srác a szobánkban azt mondta, hogy ha a megfelelő oldatban hívom elő a filmet, akkor a fényképek mozogni fognak.

Colin zihált az izgalomtól.

– Csúcs ez a hely, nem? Fogalmam sem volt, hogy a sok furcsaság, amit csinálok, az varázslat, amíg meg nem kaptam a levelet a Roxfortból. Az apám tejesember, és ő se akarta elhinni. Csinálni akarok egy csomó fényképet, hogy hazaküldhessem neki. Tök jó volna, ha rólad is lenne egy képem. – Esedezve nézett Harryre.

– Esetleg odaadnám a gépet a barátodnak, én pedig, mondjuk, melléd állnék... Aztán alá is írnád nekem, ha megkérlek?

– Aláírt fénykép? Potter, te aláírt fényképeket osztogatsz?

Az egész udvar visszhangzott Draco Malfoy metszően gúnyos hangjától. Malfoy Colin mögé lépett. Kíséretében mint a Roxfortban mindig – ott voltak nagydarab, sötét tekintetű fogdmegjei, Crak és Monstro.

– Lehet sorban állni! – harsogta Malfoy. – Harry Potter aláírt fényképeket osztogat!

– Nem osztogatok – csattant fel Harry, és ökölbe szorult a keze. – Fogd be a szád, Malfoy.

– Irigykedsz? – szólalt meg vékonyka hangján Colin, akinek az egész válla volt olyan széles, mint Crak nyaka.

– Irigykedek? – fintorgott Malfoy. Már nem kellett ordítania, mert az udvaron mindenki őket hallgatta. – Mire? Kösz szépen, én nem akarok ragyát a homlokomra. Attól, hogy valakinek kilyukasztják a fejét, még nem lesz a világ csodája, szerintem.

Crak és Monstro bután vihogtak.

– Nyaljál csigát, Malfoy – mordult fel Ron, mire Crak abbahagyta a vihogást, és fenyegetően dörzsölni kezdte tekintélyes méretű öklét.

– Vigyázz, Weasley – gúnyolódott vigyorogva Malfoy –, ne csinálj semmi csúnya dolgot, különben anyukád érted jön és hazavisz. – Fűlsértő rikácsolásra váltott: – Ha még egyszer egy rossz szót hallok rólad...

Ötödéves mardekárosok egy csoportja hangosan nevetett a paródián.

– Weasley is szeretne egy aláírt fényképet, Potter – folytatta Malfoy. – Többet érne, mint a ház, amiben otthon laknak. Ron előkapta magifixe

varázspálcáját, de Hermione ekkor becsapta a Véres napok Vámpírföldönt, és suttogva rászólt:

– Vigyázz!

– Mi folyik itt? Mi folyik itt? – Gilderoy Lockhart sietett feléjük lobogó türkizkék talárjában. – Ki osztogat aláírt fényképeket?

Harry válaszolni akart, de mire megszólalt volna, Lockhart átkarolta a vállát, és kedélyesen a fülébe harsogta:

– Micsoda kérdés! Hát persze, hogy megint te vagy az, Harry!

A Lockhart oldalához bilincselte, szégyentől lángoló arcú Harry látta, hogy Malfoy elégedett vigyorral visszaszisszol a tömegbe.

– No essünk túl rajta, Mr Creevey. – Lockhart most Colint ajándékozta meg tündöklő mosolyával. – Dupla portré, ez elég fair ajánlat, nem igaz? És mindketten aláírjuk neked.

Colin matatni kezdett a kamerával, és elkészítette a fényképet. Közben felhangzott a délutáni órák kezdetét jelző harangszó.

– Indulás az osztályokba, gyerekek! – oszlatta fel a csődületet Lockhart, s ő maga is elindult az épület felé. Még mindig az oldalához szorítva tartotta Harryt, aki sokért nem adta volna, ha ekkor eszébe jut egy hatásos önelőtüntető varázsigé.

– Remélem, érted, mi történt – szólt Lockhart, mikor egy oldalajtón beléptek a kastélyba. – Azért álltam melléd, hogy falazzak neked. Most, hogy a kis Creevey engem is lefotózott, a társaid nem fogják azt gondolni, hogy sztárolod magad...

Harry hiába próbált hebegni valamit, Lockhart végigcipelte őt egy bámészkodó diákokkal zsúfolt folyosón, majd felterelte egy lépcsőn.

– Hogy is mondjam... pályafutásod jelenlegi pontján még nem időszerű aláírt fotókat osztogatni. Őszintén szólva, beképzeltségnek tűnik. Minden bizonnyal eljön majd az idő, amikor hozzám hasonlóan mindenhova magaddal kell majd vinned néhány tucatnyi képet, de – itt kuncogott egyet – valljuk be, ott még nem tartasz.

Megérkeztek a tanteremhez, és Lockhart végre elengedte Harryt. A fiú megigazította talárját, majd bement a terembe, és keresett magának egy helyet a legutolsó sorban. Gondosan feltornyozta maga előtt Lockhart összes műveit, hogy még véletlenül se kelljen ránéznie szerzőjükre.

A csoport többi tagja is betódult a terembe; Ron és Hermione Harry két oldalán foglaltak helyet.

– Tojást lehetett volna sütni a képeden – szólt Ron. – Imádkozz, hogy Creevey ne ismerkedjen meg Ginnyvel, különben megalakítják a Harry

Potter-rajongók Klubját.

– Hallgass – csattant fel Harry. Más se hiányzott neki, mint hogy Lockhart meghallja a „Harry Potter-rajongók Klubja” kifejezést.

Mikor mindenki megtalálta a helyét, Lockhart megköszörülte a torkát, és a csoport elcsendesedett. A professzor felemelte Neville asztaláról a Túrák a trollokkal egy példányát, és megmutatta a tanulóknak a címoldalt, rajta saját kacsingató portréjával.

– Én – szólt a képre mutatva, és előben is kacsintott egyet –, Gilderoy Lockhart bronz fokozatú Merlin-díjas, a Feketemágia-ellenes Liga tiszteletbeli tagja, a Szombati Boszorkány Legbűbájosabb Mosoly Díjának ötszörös birtokosa... de most nem ez a lényeg. A bandoni sikítószellemet nem a mosolyommal üztem el!

Szünetet tartott, és várta a nevetést; néhány tanuló halványan elmosolyodott.

– Látom, magatokkal hoztátok a műveimet – folytatta Lockhart. – Nagyon helyes. Arra gondoltam, hogy kezdjük a mai órát egy kis felméréssel. No nem kell megijedni, csak arra vagyok kíváncsi, milyen figyelmesen olvastátok el a könyveket, hogy mennyit tanultatok belőlük...

Lockhart kiosztotta a feladatlapokat, majd ismét az osztály elé állt.

– Harminc percet kaptok. Óra indul! – Harry olvasni kezdte a kérdéseket.

1. Mi Gilderoy Lockhart kedvenc színe?
2. Mi Gilderoy Lockhart titkos vágyálma?
3. Véleményed szerint mi Gilderoy Lockhart eddigi legjelentősebb tette?

És így tovább három oldalon keresztül, egészen az utolsó kérdésig:

54. Mikor van Gilderoy Lockhart születésnapja, és mi volna az ideális ajándék számára?

Fél óra elteltével Lockhart beszédte a dolgozatokat, és ott helyben nézegetni kezdte őket.

– Ejnye, ejnye... Alig néhányan emlékeztek csak rá, hogy a kedvenc színem a lila. Pedig ezt többször is említettem a Jószomszédom, a jetiben. Néhányatoknak figyelmesebben el kellene olvasnia a Vándorlások egy vérfarkassal is – a tizenkettedik fejezetben világosan kijelentem, hogy az lenne az ideális születésnapi ajándék számomra, ha megvalósulna a mágikus

és mágiamentes népszerűség harmonikus együttélése bár nem utasítaná vissza egy nagy üveg Ogden-féle Lángnyelv-whisky sem!

A tréfát cinkos kacsintással toldotta meg. Ron hitetlenkedő arccal bámult rá; Seamus Finnigan és Dean Thomas, akik elől ültek, rázkódtak a visszafojtott nevetéstől. Hermione viszont feszült figyelemmel hallgatta Lockhart minden szavát, és riadtan összerezzen, mikor meghallotta a saját nevét.

– ...de Hermione Granger kisasszony tudja, hogy a titkos vágyálmom kiirtani a gonoszt a világból, és piacra dobni saját fejlesztésű hajápolófőzetemet – okos kislány! Mi több... – Lockhart gyorsan végigfutott a teszten – dolgozata hibátlan! Hol van Hermione Granger kisasszony?

Hermione remegő kézzel jelentkezett.

– Kitűnő! – csillantotta meg fogsorát Lockhart. – Sőt csodás! Tíz pont a Griffendélnek! És most munkára... – Benyúlt a tanári asztal mögé, és egy letakart ketrecet emelt a magasba.

– Jól vigyázzatok! Az én feladatom felfegyverezni titeket a varázsvilág legmegátalkodottabb szörnyetegeivel szemben. Ebben a teremben életre kelt lidérces álmokkal találkoztok majd, de amíg engem láttok, nem kell félnetek. Csupán annyit kérek, hogy őrizzétek meg a nyugalmatokat.

Harry viszolygását legyőzve kihajolt a könyvkupac mögül, hogy jobban lássa a letakart ketrecet. Lockhart megfogta a leplet. Seamus abbahagyta a nevetést. Az első sorban ülő Neville egészen kicsire összehúzta magát.

– Kérlek benneteket, ne sikoltozzatok – suttogta Lockhart. – Megvadulhatnak tőle.

A tanulók visszafojtott lélegzettel vártak, s Lockhart végre lerántotta a leplet a ketrecről.

– Igen – jelentette be drámai hangon, – Frissen befogott kelta tündérmanók.

Seamus Finnigan most már nem bírta fékezni magát. Akkora horkantással nevetett fel, hogy azt már semmiképp sem lehetett rémült sikolyként értelmezni.

– Parancsolsz? – mosolygott rá Lockhart. Seamus fuldoklott a nevetéstől.

– Ezek nem... ezek nem annyira... veszélyesek.

– Csak ne becsüld le őket! – emelte fel a mutatóujját Lockhart. – Ördögi kis bestiák tudnak lenni!

A tündérmanók körülbelül húszcentis, acélkék színű, hegyes képű teremtmények voltak. Ha megszólaltak éles hangjukon, az olyan volt, mintha

egy sereg papagáj veszekedne. Miután lekerült a lepel ketrecükről, néhányuk röpködni kezdett, mások vadul zörgették a rácsot, és fenyegetően fintorogtak a közelben ülőkre.

– Helyes – szólt fennhangon Lockhart. – Lássuk, mihez kezdtek velük.

Azzal kinyitotta a ketrecet – és elszabadult a pokol. A tündérmanók rakéta módjára röppentek szét a négy égtáj felé. Kettő a fülénél fogva megragadta és a magasba emelte Neville-t. Jó néhány egyenesen kirepült a csukott ablakon, aminek következtében üvegcserepek zápora zúdult a hátsó sorban ülőkre. A többi manó hozzálátott a tanterem módszeres átrendezéséhez, nagyobb pusztítást okozva, mint egy felbőszült orrszarvúcsorda. Felkapták a tintatartókat, és kékre festették a fél osztályt, megszaggatták a könyveket és pergameneket, letépték a képeket a falról, felborították a szemétkosarat, táskákat és könyveket hajigáltak ki a törött ablakon...

Egy perc sem telt bele, és a fél osztály a padok alatt kuporgott, csak szegény Neville himbálózott fenn a csilláron.

– Gyerünk, tereljük vissza őket! – harsogta Lockhart. – Ne féljetez tőlük, hisz ezek csak tündérmanók!

Azzal feltúrte talárja ujját, a magasba emelte varázspálcáját, és így kiáltott:

– Hessberöpsi tündemanca!

A varázsige a legcsekélyebb hatással sem volt a kis garázdákra. Az egyik megkaparintotta Lockhart pálcáját, s azt is kidobta az ablakon. A professzor nyelt egyet; gyorsan bebújt a tanári asztal alá, s így legalább megúsza, hogy Neville a leszakadt csillárral együtt a fejére essen.

Mikor végre megszólalt a csengő, mindenki fejvesztve rohant az ajtó felé. Egy idő után Lockhart is kimászott az asztal alól. Láta, hogy már csak Harry, Ron és Hermione vannak a teremben.

– Legyetek szívesek, fogjátok be a maradékot – szólt rá a három gyerekre, azzal kisietett a teremből, és gyorsan becsukta maga után az ajtót.

– Ez hihetetlen – füstölgött Ron, és elhessegetett egy manót, aki a fülét harapdálta.

– Azt akarja, hogy gyakorlati tapasztalatot szerezzünk – magyarázta naivan Hermione, miközben egy ügyes dermesztő átokkal egyszerre két tündérmanót is harcképtelenné tett.

– Gyakorlati tapasztalatot? – Harry kitartóan kapkodott egy manó után, aki folyton kitért előle, és a nyelvét öltögette rá. – Hermione, Lockhart nem csinált semmit, csak hadonászott!

- Ugyan már – méltatlankodott Hermione. – Hiszen olvastátok a könyveit... Fantasztikus dolgokat művelt.
- Mondja ő – dörmögte Ron.

Hetedik fejezet **Sárvér és suttogás**

A következő napokban Harry rengeteg energiát áldozott rá, hogy messze elkerülje Gilderoy Lockhartot. Arra viszont már nem futotta az erejéből, hogy Colin Creeveyt is lerázza, márpedig a fiú minden jel szerint kívülről megtanulta Harry órarendjét. Colin számára az jelentette az abszolút sikerélményt, ha napjában hatszor kimondhatta azt, hogy „Szervusz, Harry!”, és bezsebelhetett érte egy fásult „Szia, Colin”-t.

Hedvig még mindig neheztelt Harryre a gyötrelmes kocsikázás miatt, Ron varázspálcája pedig változatlanul súlyos működési zavarokkal küszködött. Péntek délelőtt például kiröppent Ron kezéből, és épp a szeme közt találta el szegény öreg Flitwick professzort, aki ezután jó pár napig egy lüktető zöld dudorral a homlokán járkált. Harry – érthető módon már alig várta, hogy véget érjen a szerencsétlenségekkel terhes hét. Ő, Ron és Hermione arra készültek, hogy szombat délelőtt meglátogatják Hagridot. Arra egyikük sem számított, hogy Harryt már órákkal a tervezett ébresztő előtt felveri édes álmából a hatodéves Oliver Wood, a Griffendél kviddiccsapatának kapitánya.

- Mi a baj? – dünnyögte álmosan Harry.
- Kviddicsedzés! – harsogta a magas, széles vállú csapatkapitány. – Ki az ágyból!

Harry hunyorogva kinézett az ablakon. A rózsaszínarany ég alatt ritkás ködfoltok úsztak. Most, hogy már felébredt, el se tudta képzelni, hogyan bírt aludni ilyen fülsiketítő madárcsiripelésben.

- Oliver – nyögte. – Kora hajnal van.
- Ahogy mondd – bólogatott Wood, és szeme megszállottan csillogott.
- Ez is része az új edzésprogramunknak. Gyerünk, fogd a seprűdet, és indulás. A többi csapat még nem kezdte el az edzéseket. Az idén mi vagyunk az elsők...

Harry ásítózva s kicsit fázósan kikászálódott az ágyból, és keresgélni kezdte kviddicstálárját.

- Helyes – biztatta Wood. – Negyedóra múlva találkozunk a pályán.

Harry belebújt a piros mezbe, és mivel még így is fázott, magára kanyarította a köpönyegét. Írt egy cetlin Ronnak, hogy hova ment, majd vállára vette Nimbusz Kétezresét, és lecammogott a csigalépcsőn a klubhelyiségbe. Már a portrélyuknál járt, mikor csattogást hallott a lépcső felől. Colin Creevey rohant lefelé, nyakában elmaradhatatlan fényképezőgépével. A kezében is lóbált valamit.

– Hallottam, hogy valaki a nevedet említi – magyarázta lihegve. – Mutatok neked valamit! Előhívtam a képet, nézd meg!

Harry csekély érdeklődéssel rápillantott a képre, amit Colin az orra alá dugott.

Lockhart mozgó, fekete-fehér képmása erőszakosan cibált valamit, amiben Harry felismerte a saját karját. Elégedetten állapította meg, hogy kétdimenziós önmaga elszántan küzd ellene, hogy berángassák a képbe. Lockhart végül fel is adta, és lihegve nekitámaszkodott a fénykép fehér margójának.

– Aláírod? – kérdezte reménykedve Colin.

– Nem. – Harry lopva körülnézett, hogy tényleg üres-e a klubhelyiség. – Sajnálom, Colin, most nem érek rá. Kezdődik a kviddicsedzésem.

Azzal gyorsan kimászott a portrélyukon.

Colin nem hagyta magát olyan könnyen lerázni.

– Tényleg? Várj meg! Még soha nem láttam kviddicsedzést!

– Szörnyen unalmas – vágta rá Harry.

Colin ezt elengedte a füle mellett; csakúgy ragyogott az arca az izgalomtól.

– Száz év óta te vagy az egyetlen, aki már elsőben bekerült a ház válogatottjába. Igaz ez, Harry? Igaz ez? – Colin ott kocogott Harry mellett. – Biztos szuperjátékos vagy. Én még sohase repültem. Nagyon nehéz? Ez a te seprűd? Ugye, ez a legeslegjobb márka?

Harrynek olyan érzése volt, mintha megajándékozták volna egy levakarhatatlan, beszélő árnyékkal.

– Nem nagyon értem a kviddics szabályait – hadarta Colin. – Igaz, hogy négy labdával játszsák? És hogy kettő ide-oda röpköd, és próbálja eltalálni a játékosokat?

– Igen – sóhajtott Harry, beletörődve, hogy most el kell magyaráznia a kviddics bonyolult szabályait. – Azokat gurkóknak hívják. A csapatban van két terelő, akik az ütőjükkal igyekeznek az ellenfélre uszítani a gurkókat. Fred és George Weasley a Griffendél terelői.

– És mire való a többi labda? – kérdezte Colin. Mivel nem a lába elé nézett, hanem szájtátva bámulta Harryt, kis híján hasra esett a lépcsőn.

– Nos, a kvaffal – az a legnagyobb, piros labda – gólokat lehet szerezni. Mindkét csapatban van három-három hajtó, azok egymásnak passzolgatják a kvaffot, és igyekeznek átdobni a pálya végében álló póznák tetejére szerelt karikán.

– És a negyedik...?

– Az az aranycikesz – bólintott Harry. – Kicsi és nagyon fürge labda. A fogónak az a feladata, hogy elkapja, ugyanis a kviddicsmérkőzés addig nem ér véget, amíg valamelyik csapat fogója meg nem szerzi a cikeszt. Ezért százötven jutalompont jár.

– És te vagy a Griffendél fogója – rebegte ámulattal Colin.

– Igen.

Időközben kiértek az épületből, és a park harmatos fűvén át elindultak a kviddicspálya felé. Harrynek csak az öltöző ajtajában sikerült leráznia Colint.

– Megyek, keresek egy jó helyet! – cincogta lelkesen a fiú, és elszaladt a lelátó felé.

A griffendéles csapat többi tagja már az öltözőben volt; egyedül Wood tűnt igazán ébernek közülük. Fred és George Weasley duzzadt szemmel, kócosan gubbasztott a padon, mellettük a negyedikes Alicia Spinnét a falnak vetette a hátát, és laposakat pislogott. Hajtótársai, Katie Bell és Angelina Johnson a szemközti padon ásítottak.

– Mi tartott ennyi ideig, Harry? – zsörtölődött Wood, majd belefogott bevezető szónoklatába. – Mielőtt kimegyünk a pályára, röviden el akarok mondani nektek pár dolgot. A nyáron kifejlesztettem egy új edzésprogramot, ami segíthet javítani a csapat ütőképességén...

Wood felmutatott egy színes vonalakkal, nyilakkal és keresztekkel tarkított rajzot, ami egy kviddicspályát ábrázolt. Elővette varázspálcáját, és megpöckölte vele az ábrát, mire a nyilak hernyó módjára izegni-mozogni kezdtek. Alighogy Wood belefogott az új taktika részletes ismertetésébe, Fred Weasley feje Alicia Spinnét vállára bukott, és a fiú horkolni kezdett.

Az első ábrához fűzött húszperces magyarázat után előkerült egy második ábra, azt pedig egy harmadik követte. Harry félálomban hallgatta a véget nem érő monoton szóáradatot.

– Ennyi volt! – fejezte be nagy sokára Wood, kizökkentve álmodozásából Harryt, aki képzeletben épp egy kiadós reggelit fogyasztott el.

– Minden világos? Van kérdésetek?

– Nekem van egy, Oliver – felelte George, miután felriadt bóbiskolásából. – Miért nem tegnap mondtad el mindezt, amikor ébren voltunk?

Wood nem örült a megjegyzésnek.

– Ide figyeljetek, lusta banda – szólt szigorú arccal. – Tavaly nekünk kellett volna megnyernünk a kviddicskupát. Messze a legjobb csapat vagyunk. Rajtunk kívül álló okok miatt azonban...

Harry kicsit szégyenkezve fészkelődött a padon. Az előző szezon utolsó meccsének idején ő ájultan feküdt a gyengélkedőn. Mivel nem volt tartalék fogójuk, a csapat végig emberhátrányban játszott, és az utóbbi háromszáz év legcsúfosabb vereségét szenvedte el.

Woodnak kellett egy fél perc, mire lehiggadt. Látszott, hogy még fájdalmasan él benne az utolsó meccs emléke.

– Szóval ebben az évben keményebben fogunk edzeni, mint eddig bármikor... Na gyerünk, ültessük át az új elméletet a gyakorlatba! – kiáltotta, azzal felkapta seprűjét, és lendületesen elindult a pálya felé. A csapat ásítózva, lustán követte.

Olyan sokáig rostokoltak az öltözőben, hogy időközben felkelt a nap, és a köd nagy része is felszállt. A pályára lépve Harry észrevette, hogy Ron és Hermione a lelátón ülnek.

– Befejeztétek végre? – kiáltott le bosszankodva Ron.

– Még el se kezdtük – legyintett Harry, és irigykedve nézett lekváros kenyeret majszólo barátaira. – Wood új taktikát tanított nekünk.

Harry felült a seprűjére, és elrúgta magát a földtől. Az arcát csipkedő hűvös reggeli szél hatásosabb élénkítőnek bizonyult Wood hosszú szónoklatánál. Csodálatos érzés volt számára újra a kviddicspálya fölött röpködni. Fred, George meg ő teljes gőzzel száguldottak körbe-körbe a stadion fölött.

– Mi ez a fura kattogás? – kérdezte Fred, mikor Harry mellé ért a fordulóban.

Harry a lelátó felé nézett. A legfelső sorok egyikében ott ült Colin. Szinte másodpercenként készítette a fényképeket, s a kattánások felerősítve visszhangoztak az üres stadionban.

– Nézz ide, Harry! – kiáltozta Colin. – Mosolyogj!

– Ki ez? – érdeklődött Fred.

– Fogalmam sincs – füllentett Harry, és elviharzott Colin közeléből.

– Mi folyik itt? – Wood Harryék felé kormányozta seprűjét. – Miért fényképez minket az az elsős? Nem tetszik ez nekem. Lehet, hogy a

Mardekár kémje, és az új edzésprogramunkat akarja kilesni.

– Ő is a Griffendélben van – sietett megnyugtani Harry.

– A mardekárosoknak különben sincs szükségük kémekre – tette hozzá George.

– Miért ne lenne?

– Mert itt vannak személyesen – mutatott a bejárat felé George.

Odalent zöld taláros, seprűvel felszerelkezett alakok masíroztak be a pályára.

– Ez nem lehet igaz! – dühöngött Wood. – Egész napra lefoglaltam a pályát! Na majd én beszélek a fejükkel! Zuhanórepülésben megcélozta a betolakodókat, s nagy felindultságában egy kicsit keményebben landolt, mint szeretne volna. Harry, Fred és George követték.

– Flint! – förmedt rá Wood a mardekárosok csapatkapitányára. – Ez a mi edzésidőnk! Külön bejelentettük! Tűnjetek el innen!

Marcus Flint még Woodnál is természetesebb fiú volt.

– Van itt elég hely mindnyájunknak – felelte ravasz mosollyal.

Most már Angelina, Alicia és Katie is odaértek. A Mardekár csapata csupa fiúkból állt, s fellépésük nem hagyott kétséget afelől, hogy ha arra kerül a sor, ki is fogják használni a túlerejüket.

– De hát lefoglaltam a pályát! – Wood szinte fuldoklott a méregtől. – Lefoglaltam!

– Helyes – felelte higgadtan Flint. – Én pedig kaptam egy külön engedélyt Piton professzortól. Én, P. Piton professzor, ezúton engedélyt adok a Mardekár csapatának, hogy a mai napon a kviddicspályán gyakoroljanak, és kiképezzék az új fogójátékost.

– Új fogótok van? – Wood még dühöngeni is elfelejtett a csodálkozástól. – Ki az?

A hat nagydarab fiú háta mögül most kilépett egy hetedik, kisebb alak: egy sápadt, hegyes arcú, alattomosan vigyorgó fiú...

Draco Malfoy.

– Te Lucius Malfoy fia vagy, nem? – kérdezte Fred, nem leplezve ellenszenvét.

– Jó, hogy szóba hozod Draco édesapját – szólt Flint, és az egész mardekáros csapattal együtt vigyorogni kezdett. – Hadd mutassam meg, milyen nagylelkű ajándékot kaptunk tőle.

Mind a hét játékos felemelte a seprűjét. A reggeli nap fényében hét vadonatúj, fényesre polírozott seprűnyél csillant meg. Rajtuk arany felirat hirdette: „Nimbusz Kétezeregyes”.

– A legújabb modell – közölte csevegő hangon Flint, s lepöckölt egy porszemet seprűje nyeléről. – A múlt hónapban került a boltokba. A teljesítménye, tudtommal, messze felülmúlja a régi Kétezres szériáét. Ami pedig az ósdi Jólsep-R-eket illeti – itt negédes mosollyal Fredre és George-ra nézett, akik Jólsep-RS-eket tartottak a kezükben –, nos, azokkal söpri fel a pályát.

A Griffendél-csapat egyetlen tagja se tudott mit mondani erre. Malfoy olyan szélesre húzta a száját, hogy szürke szeme vékony réssé szűkült.

– Nocsak! – jegyezte meg gúnyosan Flint. – A rajongók betörnek a pályára.

Ron és Hermione lejöttek a fűre, hogy meghallgassák, miről folyik a szó.

– Mi van? – fordult Harryhez Ron. – Miért nem játszotok? És ez mit keres itt?

Malfoyra és annak mardekáros zöld talárjára nézett.

– Én vagyok a Mardekár új fogója – hencegett Malfoy. – Épp az új seprűket nézegettük, amiket apám vett a csapatnak. – A hét szuperseprű láttán Ronnak is tátva maradt a szája. – Jó cucc, mi? – folytatta Malfoy. – De talán a Griffendélnek is sikerül pénzt szereznie új seprűkre. Írjatok ki árverést a Jólsep-RS-etekre. A múzeumok versengeni fognak értük. – A mardekárosok a hasukat fogták a nevetéstől.

– A Griffendélnél viszont senki sincs, aki lefizette a csapatot, hogy játszhasson – vágott vissza Hermione. – Mi a jó játékosokat válogatjuk be.

Malfoy arca megrándult.

– Téged senki nem kérdezett, pimasz kis sárvérű – sziszegte. Harry nyomban rájött, hogy Malfoy valami nagyon csúnyát mondhatott. Flintnek Malfoy elé kellett ugrania, hogy megvédje őt Fredtől és George-tól, Alicia felháborodva kiabálta, hogy Malfoy „hogymérszelilyetmondani”, Ron pedig előrántotta varázspálcáját, és „Ezért megfizetsz!” – kiáltással Flint hóna alatt Malfoy arcára szegezte.

Jókora durranás robajlott végig a stadionon, majd zöld sugárnyaláb tört elő a pálcá Ronhoz közelebb eső végéből. Az átok gyomron találta a fiút, és ledöntötte a lábáról.

– Ron! Ron! – sikoltozott Hermione. – Nem esett bajod? – Ron kinyitotta a száját, de beszéd helyett hatalmasat böfögött, és egy maroknyi meztelen csiga potyogott az ölébe.

A mardekárosok betegre nevték magukat. Flint kétrét görnyedt, és új seprűje nyelében kellett megkapaszkodnia, hogy el ne essen. Malfoy

négykézláb állt, és öklével a gyepet püfölte. A griffendélesek Ron köré gyűltek, aki még mindig jókora, nyálkás csigákat böfögött föl. Egyiküknek sem akaródzott hozzáérni a fiúhoz.

– Hagrid házába vigyünk, az van közelebb – javasolta Harry. Hermione bólintott; kétfelől a hóna alá nyúlva talpra állították Ront, és elindultak vele a kijárat felé.

Időközben Colin is lerohant a pályára, és most ott táncolt körülöttük.

– Mi történt, Harry? Mi történt? Beteg a barátod? Meg tudod gyógyítani, ugye?

Ron öblöset böfögött, és dupla adag csigát adott vissza a természetnek.

– Nahát! – álmélkodott Colin, és felemelte a kameráját. – Meg tudnátok állni egy kicsit, Harry?

– Tűnj el az útból, Colin! – förmedt rá türelmét veszítve Harry. Hermionével kivezették Ront a stadionból, és elindultak vele az erdő széle felé.

– Mindjárt ott vagyunk, Ron – biztatta barátjukat Hermione, mikor látótávolságba került a vadőr kunyhója. – Egy perc, és jobban leszel... csak bírd ki még egy kicsit...

Már csak hat méterre voltak a céljuktól, mikor kinyílt a kunyhó ajtaja – de nem Hagrid lépett ki rajta, hanem egy halvány mályvaszín talárba öltözött szőke alak – Gilderoy Lockhart.

– Gyorsan, bújjunk el – suttogta Harry, és magával rángatta Ront egy bokor mögé. Hermione, vonakodva bár, de követte őket.

– Pofonegyszerű művelet, csak érteni kell hozzá! – szólt vissza Lockhart fennhangon. – Ha segítségre van szükséged, tudod, hol találsz. Szívesen adok egy példányt a könyvemből – csodálom, hogy még nincs meg neked. Még ma este átküldök egyet, dedikálva. Hát akkor, viszlát!

Azzal elmasírozott a kastély felé.

Harry megvárta, amíg Lockhart eltűnik a távolban, majd kihúzta Ront a bokor mögül, és a kunyhó ajtajához vezette. Hagrid nyomban ajtót nyitott a kopogtatásra. Első pillantásra úgy tűnt, hogy igencsak harapós kedvében van, de mikor látta, kik érkeztek, felderült az arca.

– Kíváncsi voltam, mikor dugjátok végre ide a képeteket. No gyertek csak, gyertek. Már azt hittem, Lockhart professzor jött vissza.

Harry és Hermione betámogatták Ront az egyszobás kunyhóba, melynek egyik sarkában hatalmas ágy állt, a másikban pedig vidám rőzsetűz lobogott. Miközben leültették barátjukat egy székre, Harry néhány szóban

összefoglalta Ron csigarohamának történetét. Hagrid nem izgatta magát különösebben a hallottakon.

– Jobb, ha kijön, mint ha bent marad! – kedélyeskedett, és jókora rézlavórt lökött Ron elé. – Potyogtasd ki mindet, Ron!

– Nem nagyon tudunk mást csinálni, mint megvárni, amíg elmúlik – csóválta a fejét Hermione, és aggódva pillantott kétrét görnyedt barátjukra. – Ez egyébként se egy könnyű átok, törött pálcával meg pláne...

Hagrid a teafőzéssel volt elfoglalva, vadkanfogó kopója, Agyar pedig elhatározta, hogy bőven csöpögő nyálával egyenletesen beborítja Harry talárját.

– Mit akart tőled Lockhart? – érdeklődött Harry, miközben Agyar füle tövét vakargatta.

– Elmagyarázta, hogyan kell a víziszellemet kiszedni a kútból – legyintett Hagrid, és leemelt az asztról egy félig megkopasztott kakast, hogy helyet csináljon a teáskannának. – Mintha bizony magamtól nem tudnám! Aztán meg valami sikítószelemről regélt, amit elkergetett valahonnan. Megeszem az üstömet, ha egy szó is igaz belőle.

Harry csodálkozva nézett az óriásra. Nem emlékezett rá, hogy Hagrid valaha is kritizált volna egy roxfortos tanárt.

– Szerintem igazságtalan vagy hozzá – szólalt meg Hermione, a szokásosnál kicsit emeltebb hangon. – Bizonyára nem véletlen, hogy Dumbledore professzor épp őt választotta ki erre az állásra...

– Ha egy jelentkező van, nem nehéz választani – legyintett Hagrid, és egy tálcáról tejkaramelett kínált vendégeinek (a bőfögő Ront nem kínálta meg).

– Tényleg ő volt az egyetlen. Mostanság elég nehéz embert találni a sötét varázslatos állásra. Mindenki ódzkodik tőle, gyanítják, hogy nem stimmel vele valami. Az utóbbi időben senki nem húzta ott sokáig. No de, halljuk – váltott témát Hagrid –, kit akart Ron megátkozni?

– Malfoy mondott valamit Hermionére. Nagy gorombaság lehetett, mert mindenki bedühödött tőle.

– Nagyon nagy gorombaság volt – szólalt meg Ron rekedten, és kiemelkedett az asztal alól sápadt, verejtékben úszó arca. – Malfoy sárvérűnek nevezte Hermionét...

Azzal ismét lebukott, és újabb csigarajt köpött a lavórba. Hagrid szeme tágra nyílt a felháborodástól.

– Nem mondjátok komolyan! – horkant fel.

– Tényleg azt mondta – bólogatott Hermione. – De én nem tudom mit jelent. Persze kitaláltam, hogy valami durva dolog...

– A lehető legdurvább – zihálta Ron, miután ismét levegőhöz jutott. – A „sárvérű” azt jelenti, hogy egy varázsló mugli származású, vagyis a szülei mágiamentesek. Vannak olyan varázslók – mint például Malfoy családja –, akik azt hiszik, hogy jobbak a többieknél, mert ők „aranyvérűek”.

Ron böfögött egy kicsit. Egyetlen meztelen csiga pottyant a tenyerébe, azt bedobta a lavórba, majd folytatta:

– A többséget persze egyáltalán nem érdekli, hogy ki aranyvérű és ki nem. Nézd csak meg Neville Longbottomot ő aranyvérű, de egy üstöt sem tud rendesen felállítani.

– A mi Hermionénk viszont betéve tudja a világ összes varázsigéjét – tette hozzá büszkén Hagrid, gyönyörű bíborvörös arccal ajándékozva meg a kislányt.

– Undorító dolog sárvérűnek nevezni valakit – morogta Ron, és remegő kézzel megtörölte verejtékező homlokát. Különben is, ma már a legtöbb varázsló félvér. Rég kihaltunk volna, ha nem házasodunk be mugli családokba – tette hozzá, majd egy újabb rekeszizom-rándulással eltűnt az asztal alatt.

– Nem hibáztatlak érte, hogy meg akartad leckéztetni Malfoyt – jegyezte meg Hagrid. Jó hangosan beszélt, hogy elnyomja a lavórba potyogó csigák zaját. – De talán jobb is volt, hogy visszafelé sült el a pálcád. Lucius Malfoy biztos nagy patáliát csapott volna, ha megátkozod a fiát. Így legalább nem kerültél bajba.

Bár Harry meg volt győződve róla, hogy a tartós csigaöklendezés kimeríti a „baj” fogalmát, véleményének nem tudott hangot adni, mert Hagrid karamellája szabályosan összeragasztotta két állkapcsát.

– Harry – kapta fel a fejét Hagrid, és homlokát ráncolva nézett a fiúra. – Most jut eszembe: azt hallottam, hogy aláírt fényképeket osztogattál. Hogyhogy én nem kaptam?

Harry elfutotta a pulykaméreg, és egy rántással szétfeszítette fogait.

– Nem osztogattam aláírt fényképeket – fakadt ki. – Ha Lockhart még mindig ezt terjeszti, akkor...

Ekkor vette észre, hogy Hagrid vigyorog.

– Csak vicceltem – nevetett az óriás, és kedélyesen hátba veregette Harryt, amitől a fiú belefejtelt az asztalba. – Rögtön tudtam, hogy mese az egész. Mondtam is Lockhartnak, hogy neked nem kell semmit se osztogatni, úgyis híresebb vagy, mint ő.

– Lefogadom, hogy ennek nem örült – egyenesedett fel Harry, fájós állát dörzsölgetve.

– Nem bizony – kacsintott Hagrid. – De csak akkor ment el, mikor azt mondtam, hogy egyetlen könyvét se fogom elolvasni... Kérsz karamellát, Ron?

A fiú ismét felbukkant az asztal alól.

– Köszönöm, most nem – suttogta erőtlenül. – Inkább nem kockáztatok.

– Gyertek, nézzétek meg a kertem díszét! – invitálta vendégeit Hagrid, mikor Harry és Hermione kiitták a teájukat.

A ház mögött rejtőző zsebkendőnyi veteményeskertben akkora tökök nőttek, amekkorákat Harry még soha életében nem látott. Vagy tucatnyi volt belőlük, és a legkisebb is olyan nagy volt, mint egy malomkő.

– Szépen fejlődnek, mi? – büszkélkedett Hagrid. – A halloweeni ünnepségre szánom őket... addigra jó nagyok lesznek.

– Mit adtál nekik, hogy ekkorára nőttek? – csóválta a fejét Harry.

Hagrid körülnézett, hogy nem hallja-e őket valaki. – Hogy is mondjam csak... rásegítettem egy picit.

A konyhá hátsó falának támasztva ott állt Hagrid virágmintás rózsaszín esernyője. Harry már korábban is élt a gyanúperrel, hogy az esernyő nem éppen az, aminek látszik. Egy szó, mint száz, úgy gondolta, hogy Hagrid az ernyőben rejtette el régi iskolai varázspálcáját. Az óriásnak ugyanis tilos volt mágikus eszközöket használnia. Harmadéves korában kicsapták a Roxfortból – de mindeddig nem sikerült megtudni tőle, miért. Valahányszor felmerült ez a téma, Hagrid hangosan megköszörülte a torkát, aztán pedig titokzatos módon megsüketült – s ez állapot mindaddig fennmaradt, amíg másra nem terelődött a szó.

– Bazibumm-bűbájt használtál, mi? – szólt Hermione félig megrovóan, félig nevetve. – Mindenesetre szép munkát végeztél rajtuk.

– A kishúgod is ezt mondta – biccentett Ron felé Hagrid. – Épp tegnap járt erre, akkor ismerkedtünk meg.

Az óriás a szeme sarkából Harryre pislogott. Az orra alatti szakállerdőben huncut mosoly bujkált.

– Azt mondta, csak sétálni indult, de szerintem remélte, hogy összetalálkozik valakivel a házamban. – Hagrid Harryre kacsintott. – Az az érzésem, a kis Ginny nem utasítana vissza egy aláírt...

– Jaj, fogd már be a szád! – mérgelődött Harry.

Ron horkantva felnevetett, és beterítette a veteményeskertet csigákkal.

– Mit csinálsz! – rémüldözött Hagrid, és elvonszolta Ront értékes tököltetvénye közeléből.

A nap lassan delelőre hágott. Harry csak egy falat karamellát evett a hajnali ébresztő óta, úgyhogy már alig várta az ebédet. A három jó barát elbúcsúzott Hagridtól, és visszasétált a kastélyba. Útközben Ron csuklott még néhányat, de csak két, egészen apró csigát pottyantott el.

Alighogy beléptek a hűvös előcsarnokba, éles női hang szólította őket.

– Potter, Weasley, hát itt vannak.

McGalagony professzor közeledett feléjük, meglehetősen szigorú arccal.

– Ma este fogják elvégezni a büntetőfeladatukat.

– Mit kell csinálnunk, tanárnő? – kérdezte Ron, egy alattomos böffentéssel viaskodva.

– Maga, Weasley, az ezüsttárgyakat fogja tisztogatni Frics úrral a trófeateremben – felelte McGalagony. – De nem varázslattal, hanem a két kezével.

Ron nagyot nyelt. Argus Fricset, a gondnokot egy emberként utálta az iskola összes diákja.

– Maga pedig, Potter, segít Lockhart professzornak megválaszolni a rajongói leveleit.

Harrynek összeszorult a gyomra.

– Nem-nem mehetnék inkább én is a trófeaterembe?

– Szó se lehet róla! – vonta fel a szemöldökét McGalagony. – Lockhart professzor külön kérte magát. Mind a ketten nyolc órakor kezdenek.

Harry és Ron teljes letargiában kullogtak be a nagyterembe, nyomukban Hermionével, aki az alkalomhoz illően felöltötte az „úgy kell nektek, mihaszna csibészek” típusú arckifejezését. Harrynek most még a sütemény sem ízlett annyira, mint máskor. Úgy érezte, hogy kettejük közül ő húzta a rövidebbet. Érdekes módon Ron is így volt ezzel.

– Frics egész éjjel dolgoztatni fog – siránkozott. – Nem varázsolhatok, pedig abban a teremben legalább száz serleg van. És nem is értek a mugli-féle tisztogatáshoz.

– Boldogan cserélnék veled – szólt sötéten Harry. – Nekem volt alkalmam gyakorolni a takarítást Dursleyéknál. De Lockhart rajongóinak leveleire válaszolni... ezt nem fogom túlélni.

A szombat délután sokkal rövidebbnek tűnt, mint máskor. Szinte észre sem vették, máris hét óra ötvenöt perc volt. Harry felvonszolta magát a második emeletre, végigment a folyosón, és fogcsikorgatva bekopogott Lockhart szobájába.

Az ajtó azonnal kitárult, és egy hatalmas, tündöklő mosoly jelent meg mögötte.

– Áh, megjött a mi kis rosszcsontunk! Kerülj beljebb, Harry, kerülj beljebb.

A gyertyákkal fényesen megvilágított szoba falait Lockhart számtalan bekeretezett fotója díszítette. A professzor néhányat még alá is írt magának. Egy másik adag fénykép az asztalon hevert.

– Te címezheted meg a borítékokat! – jelentette be Lockhart olyan hangon, mintha a legnagyobb kitüntetésben részesítené Harryt. – Az első levelet Gladys Gudgeonnek írjuk... Ő az egyik leghűségesebb rajongóm.

A percek csigalassúsággal teltek. Harry távoli zsongásként érzékelte Lockhart ömlengését; időnként megeresztett egy „ühüm”-öt „ahá”-t vagy „igen”-t, és néha elkapott egy-egy mély értelmű bölcsességet, úgymint: „a hírnév hűtlen barát, Harry” vagy „a szerénység a legfőbb erény, ezt jól jegyezd meg”.

A gyertyák lassan csonkig égtek, táncoló fényük megvilágította a falakra felszögelt mozgó Lockhart-arcokat. Harry sajtó kezével maga elé húzta a következő – ezrediknek tűnő borítékot, és hozzálátott, hogy felírja rá Veronica Smethley címét. „Lassan le kell telnie az időnek”, gondolta meggyötörten, „lassan le kell telnie...”

Ekkor egy különös hang furakodott a fülébe – nem a gyertyák sercegése és nem is Lockhart locsogása, hanem valami egészen más.

A hang beszéd volt: csontig hatolóan hideg, szívbe markolóan kegyetlen suttogás.

– várok rád... Gyere... hadd szaggassalak szét... hadd tépjem ki a szíved... hadd küldjelek a pokolra...

Harry majd leesett a székről ijedtében, s Veronica Smethley lakcímére jókora lila tintafoltot ejtett.

– Tessék? – nyögte hangosan.

– Jól hallottad – csevegett Lockhart. – Hat teljes hónapig volt a bestseller-listák élén! Minden rekordot megdöntött!

– Nem – rázta a fejét Harry. – Az a hang!

– Hogy mondod? –, Lockhart a homlokát ráncolta. – Milyen hang?

– A hang, ami azt mondta, hogy... Nem hallotta? – Lockhart döbbenten meredt Harryre.

– Miről beszélsz, fiam? Csak nem kezdesz elálmosodni? Te jó ég! Ilyen késő van? Majdnem négy órája dolgozunk! Ki hitte volna... Csak úgy repült az idő, igaz?

Harry nem válaszolt. Fülét hegyezve figyelt, hátha újból felcsendül a titokzatos hang, de már nem hallott mást, csak Lockhartot, aki figyelmeztette, hogy nem lesz ám minden büntetőfeladata ilyen kellemes és kitüntető munka.

Harry felállt, és motyogva elköszönt.

A késői órán már csak egy-két diák lézengett a Griffendél klubhelyiségében. Harry egyenesen felment a hálóterembe. Láta, hogy Ron még nem érkezett vissza. Pizsamát húzott, lefeküdt, és várt. Ron félóra múlva érkezett meg – ernyedten lógó jobb karral és erős szidolszag kíséretében.

– Kikészült az összes izmom – panaszkodott, és leroskadt az ágyra. – A kviddicskupát tizennégyszer sikáltatta le velem. Aztán megint rám jött a bőfögs, és összezsugorítottam az „Önzetlenül az Iskoláért” Különdíjat. Órákig tartott, amíg levakartam róla a sok nyálkát... És neked milyen volt Lockharttal?

Harry suttogóra fogta a hangját, nehogy felébressze Neville-t, Deant meg Seamust, és elmesélte Ronnak különös élményét.

– És Lockhart azt mondta, ő nem hallotta? – kérdezte Ron. Harry látta a holdfényben, hogy barátja töprengő arcot vág. – Mit gondolsz, hazudott? De akkor sem értem... Ha láthatatlan volt az illető, akkor ki kellett volna nyitnia az ajtót.

– Igen. – Harry ledőlt a párnájára, és az ágy mennyezetére meredt. – Nekem se fér a fejembe...

Nyolcadik fejezet **A kimúlásnapi parti**

A beköszöntő október nyálkás, hideg idővel lepte meg a kastélyt és környékét. A diákok és tanárok körében egyaránt terjedő megfázásjárvány sok munkát adott Madam Pomfreynak, a javasasszonynak. Kalapkúra-bájitala azonnal hatott ugyan, de a betegnek a kezelés után még hosszú órákig füst szivárgott a füléből. Ginny Weasleyt, akinek egy kicsit beesett volt az arca, Percy rábeszélte, hogy igyon a szerből. A lángvörös üstök alól gomolygó füst azt a benyomást keltette, mintha a kislány egész feje égne.

Napokon át puskagolyó méretű esőcseppek záporoztak a kastély ablakaira. A tó vízszintje megemelkedett, a virágágyások sáros patakmedrekké változtak – Hagrid dísztokei pedig kisebbfajta kunyhó nagyságúra nőttek. Az egyetlen ember, akinek nem szegte kedvét a rossz idő, Oliver Wood volt: ő változatlan lelkesedéssel tartotta meg a kviddicsedzéseket.

Harry néhány nappal mindenszentek előtt, egy viharos szombat délelőttön bőrig ázva, sárosan bandukolt felfelé a Griffendél-toronyba.

Az aznapi gyakorlást nem csak a cudar időjárás tette kellemetlenné. Fred és George, akiket elküldtek kémkedni a Mardekár csapatedzésére, saját szemükkel látták, mire képesek a Nimbusz Kétezeregyesek. Mint beszámoltak róla, a mardekárosok olyan hihetetlen sebességgel röpködtek a pálya fölött, hogy csak elmosódó zöld foltok látszottak belőlük.

Harrynek nem kellett sokáig keresgélnie, hogy a hangulatához illő beszélgetőtársra találjon. Ahogy a kihalt folyosón kullogott, egyszer csak megpillantotta Félig Fej Nélküli Nicket, a Griffendél-torony szellemét. A kísértet fájdalmas arccal bámult ki az egyik ablakon. Tunikát viselt, hozzá fodros gallért, mely eltakarta szinte teljesen kettészelt nyakát. Hosszú, göndörített hajfürtjein elegáns, tollas kalap pihent. Teste és ruházata egyaránt sápadt és füstszerű volt – Harry átlátott rajta, ha épp ki akart nézni a szürke égre s a szakadó esőbe.

– Nem felelek meg a követelményeknek... – motyogta magában a szellem. – Ha az az egy centi nem lenne...

– Szervusz, Nick – köszönt rá Harry.

Nick összerezzen. Megfordult, s közben zekéjébe rejtett egy átlátszó levelet.

– Szervusz, szervusz, ifjú Potter... Gondterheltnek látszol.

– Akárcsak te – felelte Harry.

– Ah... – Félig Fej Nélküli Nick elegánsan legyintett. – Mellékes apróság... nem is akartam igazán belépni közéjük... habár jelentkeztem, de hát, úgymond, „nem felelek meg a követelményeknek”.

Keserű képe azonban meghazudtolta könnyed stílusát.

– De te egyetértesz velem, igaz? – fakadt ki hirtelen, s újra előhúzta zsebéből a levelet. – Ugye, akit negyvenötször nyakon csapnak egy tompa bárdal, az megérdemli, hogy csatlakozhasson a Fejvesztett Futamhoz?

– Hát... persze – bólogatott Harry, feltételezve, hogy Nick ezt a választ várja tőle.

– Elvégre én örülnék neki a legjobban, ha minden simán ment volna – folytatta Félig Fej Nélküli Nick –, ha szépen lehullik a fejem... Az rengeteg kintól és szégyentől kímélt volna meg. És mégis...

Nick megrázta a levelet, hogy kinyíljon, majd felháborodva olvasni kezdte:

– ...kizárólag olyan elhunytat áll módunkban felvenni, akinek a feje elválasztatott a testétől. Úgy vélem, könnyen belátható, hogy csak a fenti

sorsot elszenvedett egyének képesek részt venni az olyan jellegű programokban, mint pl. a lovas fejzsonglörködés és a fejpóló. Ennélfogva őszinte sajnálattal közölnöm kell Veled, jó uram, hogy nem felelsz meg a követelményeknek. Baráti főemeléssel, Sir Patrick Delaney Podmore.

Félig Fej Nélküli Nick bosszankodva zsebre dugta a levelet.

– Egy centi bőr és ín tartja a helyén a fejemet, Harry! Ki mondhatja rá, hogy nem fejeztek le... Sir Rendesen Lefejezett Podmore-nak mégse vagyok elég jó!

Nick nagyokat sóhajtott, hogy lehiggadjon, majd így szólt: – No és téged mi bánt? Nem tudok segíteni rajta?

– Nem hinném – rázta a fejét Harry. – Hacsak nem tudsz szerezni hét Nimbusz Kétezeregyes seprűt a Mardekár elleni meccsre...

A mondat végét elnyomta a lábuk felől felhangzó hangos nyávogás. Harry lenézett – s egy világító sárga szempárt pillantott meg. Mrs Norris állt előtte, az a csontsovány szürke macska, akit Argus Frics, a gondnok felderítő gyanánt használt a diákok ellen vívott évtizedes csatájában.

– Jobb lesz, ha gyorsan eltűnsz innen, Harry – csóválta a fejét Nick. – Frics nincs valami jó kedvében. Influenzája van, ráadásul pár harmadéves telefröcskölte az ötös tömlőc mennyezetét békaagglyal. Egész délelőtt takarított. Ha meglátja, hogy összesároztad a folyosót...

– Értem – bólintott Harry, és hátrálni kezdett Mrs Norris megrovó tekintete elől.

Sajnos nem volt elég fürge. A gondnok és a macska közötti titokzatos telepátiás kapcsolat ezúttal is működött: egyszerre csak meglibbent az egyik falikárpit, majd asztmatikus zihálás hallatszott, és megjelent Argus Frics.

A gondnok vastag, kockás sálba bugyolálta egész fejét, csak bíborszínű orra és szikrázó szeme látszott ki.

– Mocsok! – kiabálta remegő állkapoccsal, és rámutatott a sáros tócsára, amit Harry hagyott maga mögött. – Kosz és piszok mindenütt! Elegem van belőle! Velem jössz, Potter!

Így hát Harry szomorúan búcsút intett Félig Fej Nélküli Nicknek. Frics nyomában elindult lefelé a lépcsőn, megkétszerezve a sáros lábnyomok számát a köpadlón.

Még soha nem járt Frics szobájában – azt a helyet minden diák messze elkerülte. A kopottas, ablaktalan helyiséget a mennyezetről lelógó magányos olajlámpa világította meg. A levegőben enyhe sülthalszag terjengett. A falak mentén fából készült kartotékszekrények álltak; a feliratok elárulták, hogy a megfenyített diákok kartonjai sorakoznak bennük – George és Fred Weasley

anyaga egy egész fiókot megtöltött. Az íróasztal mögötti falon kisebb gyűjteményre való bilincs és lánc csillogott. Az a mendemonda járta, miszerint Frics kitartóan igyekezett megszerezni Dumbledore engedélyét, hogy a kihágáson rajtakapott diákokat a bokájuknál fogva felakaszthassa a plafonra.

A gondnok kivett egy lúdtollat az asztalon álló vázából, és elkezdett pergamen után turkálni. Közben tovább dült-fült magában.

– Trágya... ronda tüzes sárkánytakony... békaagyvelő... patkánybél... Elegem van belőle... de most nem ússzák meg szárazon... Hol az az űrlap... Jól van, ez az...

Jókora pergamentekercset vett elő az íróasztalfiókból. Kiterítette maga előtt, és bemártotta pennáját a tintatartóba.

– Név... Harry Potter. Vétség...

– Egy kis sár volt, semmi több! – védekezett Harry.

– Neked csak egy kis sár, kölyök, de nekem plusz egy óra padlósikálás!

– csattant fel Frics. Duzzadt orra hegyén megremegett a takonycsöpp. – vétség... a kastély beszennyezése... Javasolt büntetés...

Frics megtörölte az orrát, és gonoszul Harryre sandított. A fiú visszafojtott lélegzettel várta az ítéletet.

Mikor azonban a gondnok pennája elindult a pergamen felé, akkora durranás rázta meg a plafont, hogy még az olajlámpa is megcsörrent belé.

– HÓBORC! – bömbölte Frics, és mérgében az asztalra csapta lúdtollát.

– Most nem úszod meg, te átokfajzat, most nem úszod meg!

Azzal felpattant, és Harryvel mit sem törődve kirohant a szobából. Mrs Norris árnyékként követte.

Hóborc volt az iskola kopogószeleme; maga a vigyorgó, röpködő veszedelem, aki létezése egyetlen céljának a zűrzavarkeltést és mások bosszantását tekintette. Harry cseppet sem rajongott érte, de most hálás volt neki az időzítésért. A hangokból ítélve Hóborc ezúttal valami jó nagy gázságot követett el, s Harry reménykedhetett benne, hogy Frics megfélekedzik az ő büntetéséről.

Úgy vélte, illendő megvárnia a gondnok visszatértét, leült hát az íróasztal mellett álló molyette karosszékre. Az asztalon a félig kitöltött űrlapon kívül csak egy nagy, bíborszín, ezüst betűkkel nyomtatott boríték hevert. Harry az ajtó felé sandított, s mikor látta, hogy Frics még nem közeledik, kezébe vette a borítékot, és elolvasta a feliratát:

VILLÁMVARÁZS

Levelező tanfolyam kezdő varázslók számára

Harry kíváncsian kinyitotta a borítékot. Cirádás ezüst betűkkel teleírt pergamenfüzet került elő belőle. A borítón ez állt:

Nem ismeri ki magát a modern mágiában? Féltve alkalmazza a legegyszerűbb átkokat is? Megmosolyogják Önt ügyetlen pálcakezelése miatt? Nem kell beletörödnie!

A VillámVarázs a legújabb tudományos eredményeken alapuló, biztos sikert ígérő tanfolyam. Garantáltan azonnali sikerélmény! A topshami Madam S. Tchalan ezt írta nekünk:

„Egyetlen varázsigét sem tudtam megjegyezni, és az egész család a bájitalaimon nevetett. Hála a Villám varázsnak, ma már én vagyok a baráti összejövetelek lelke, és az ismerőseim könyörögnek, hogy áruljam el a Sziporka-szirupom receptjét!”

D. J. Prod táltosmester (Didsbury) leveléből idézünk: „A feleségem sosem tartott elég bűbajosnak, de az egyhónapos villámVarázs kurzus után sikerült kecskévé változtatnom őt! Köszönöm, villámVarázs!”

Harry ámulva forgatta a pergamenlapokat. Miért van szüksége Fricsnek VillámVarázs kurzusra? Lehet, hogy nem is igazi varázsló? Épp az első leckét nézegette („A helyes pálcatartás – Tippek és fortélyok”), mikor csoszogó léptek zaja ütötte meg a fülét. Gyorsan beletömködté a füzetet a borítékba, és az egészet visszadobta az íróasztalra. A következő pillanatban már nyílt is az ajtó.

Frics arcán diadalmas vigyor ült. – Az a volt-nincs szekrény muzeális értékű! – magyarázta kárörvendően Mrs Norrisnak. – Ezért most kiteszik Hóborc szűrét, drágaságom.

Tekintete most Harryre, a fiúról pedig a VillámVarázsos levélre siklott. Harry csak most döbbsent rá, hogy nem az eredeti helyére tette vissza a borítékot.

Frics tésztás arca téglavörös színt öltött. Harry megfeszítette magát, felkészülve az esedékes dühkitörésre.

A gondnok gyorsan megkerülte az asztalt, és az egyik fiókba hajította a füzetet.

– Megnézted... – nyökögte. – Elolvastad...

– Nem – vágta rá Harry.

Frics bütykös keze ökölbe szorult.

– Ha kiderül, hogy beleolvastál a magánleveleimbe... persze ez nem az enyém... egy barátomé... de akkor is... viszont...

Harry rémülten meredt a gondnokra. Még sose látta őt ennyire tébolyultnak. Frics szeme kidülledt, és pufók arca veszett rángatózásba kezdett.

– Na jól van... menj... de senkinek egy szót se... nem mintha... Viszont ha nem olvastad el... na menj, meg kell írnom a jelentést Hóborcra... menj már...

Harrynek nem kellett kétszer mondani. Váratlan szerencséjén ámulva kisprintelt Frics szobájából, és elrohant a lépcső felé. Büntetés nélkül megúszni egy látogatást Fricsnél – ez krónikákba illő teljesítmény volt.

– Harry! Harry! Sikerült?

Félig Fej Nélküli Nick lebegett ki az egyik tanterem ajtaján. A helyiségben egy terjedelmes fekete-arany szekrény roncsai heverték; látszott, hogy a bútordarab valahonnan a magasból eshetett le.

– Rábeszéltem Hóborcot, hogy Frics szobája fölött vágja földhöz – magyarázta lelkesen Nick. – Gondoltam, hátha eltereli rólad a figyelmét...

– Szóval te voltál? – hálálkodott Harry. – Igen, nagyon is sikerült. Még büntetőfeladatot se kaptam. Köszönöm, Nick! – Együtt indultak tovább a folyosón. Harry észrevette, hogy Félig Fej Nélküli Nick még mindig a kezében szorongatja Sir Patrick elutasító levelét.

– Bár tudnék segíteni neked, hogy bekerülhess a Fejvesztett Futamba – szólt együttérzően.

Félig Fej Nélküli Nick ezt hallva megtorpant, és Harry egyenesen átsétált rajta. Nem volt valami kellemes érzés: mintha jeges zuhany alá lépett volna be.

– Ami azt illeti, segíthetsz – felelte izgatottan a kísértet. – Harry, nagy kérdés lenne, ha... De nem, biztosan nem akarnál...

– Mire gondolsz?

– Tudod, idén halloweenkor lesz az ötszázadik kimúlásnapom – mondta Nick, és büszkén kihúzta magát.

– Oh – bólintott bizonytalanul Harry. Nem tudta, hogy gratulálnia vagy sajnálkoznia kell-e. – Értem.

– Rendezek egy kis ünnepséget az egyik tágasabb pincehelyiségben. Meghívtam az összes barátomat, szerte az országból. Nagy megtiszteltetés lenne, ha te is eljönnél, Harry. Persze szívesen látom Weasley úrfit és Granger kisasszonyt is, de... gondolom, ti inkább az iskolai ünnepségre mennétek.

Nick feszült izgalommal várta Harry válaszát.

– Nem – felelte gyorsan Harry. – Ott leszek...

– Drága fiam! Harry Potter eljön a kimúlásnap partimra! És... – folytatta kissé habozva Nick – esetleg meg tudnád említeni Sir Patricknek, hogy milyen rémisztő és tiszteletet parancsoló kísértetnek tartasz?

– Hogyne... persze – felelte Harry.

Félig Fej Nélküli Nick átlátszó arca sugárzott az örömtől.

– Kimúlásnap parti? – lelkesedett Hermione, mikor Harry végre átöltözött, és csatlakozott barátaihoz a klubhelyiségben. – Szerintem nem sok élő ember mondhatja el magáról, hogy részt vett valakinek a kimúlásnap partiján. Nagyon izgalmas lesz!

– Miért ünnepli meg azt a napot, amikor meghalt? – értetlenkedett Ron, aki épp a bájitaltan leckéjét próbálta összehozni, ezért kissé mogorva kedvében volt. – Szerintem ez elég nyomasztó program...

Az eső még mindig nem állt el. A nedves ablakokat kívülről tintafeketére festette az este, de a tűz fényében fürdő klubhelyiségben meleg és vidám volt a légkör. A puha karosszékekben üldögélő diákok olvastak, beszélgettek, a leckéjüket írták vagy – mint George és Fred Weasley – azt próbálták megtapasztalni, hogy mi történik, ha az ember Filibuster csillagszórót etet egy szalamandrával. Az izzó, narancsszínű tűzben fészkelő gyíkot Fred „mentette ki” a legendás lények gondozása óráról. Az állat most békésen füstölgött az asztalon egy csapat kíváncsi diák gyűrűjében.

Harry épp belefogott, hogy elmesélje Ronnak és Hermionének Frics villámvarázsos ügyét, mikor a szalamandra hirtelen a magasba emelkedett, és durrogva-szikrázva röpködni kezdett a teremben. A látvány, ahogy Percy rekedtre kiabálja magát Fredde és George-dzsal, a szalamandra szájából záporozó mandarinsárga csillagok s végül az állat robbanásokkal kísért menekülése a tűzbe – mindez pillanatok alatt elfeledtette Harryvel Fricset és az egész VillámVarázs históriát.

Halloween estéjére Harry már rég megbánta, hogy meggondolatlanul elígérkezett Nick kimúlásnap partijára. A többiek mind izgatottan készülődtek a Halloween-ünnepségre; a nagytermet a szokásos élő denevérek díszítették; a Hagrid nevelte hatalmas tőkökből akkora lámpások készültek, hogy három ember is elfért bennük, és az a hír járta, hogy Dumbledore az ünnep fényét emelendő leszerződttetett egy csontváz-táncscsoportot.

– Az ígéret szép szó – jelentette ki szigorúan Hermione, Harry élő lelkiismerete. – Megígérted, hogy elmész a kimúlásnap partira.

Így hát Harry, Ron és Hermione hét órakor elvonultak a zsúfolásig megtelt nagyterem ajtaja előtt, s hátat fordítva a vidáman csillogó

aranytányéroknak és a hívogató fényű gyertyáknak, a kastély pincéje felé vették útjukat.

A pincéhez vezető folyosón is gyertyák sora égett, de ezek nem voltak se vidámak, se hívogatóak. A hosszú, vékony, éjfekete viaszrudak kékes lángja még az elevenek arcát is kísértetsápadt fénybe vonta. Harry megborzongott, és összehúzta talárját. A hőmérséklet minden megtett lépéssel érezhetően csökkent, s olyan zaj hallatszott, mintha ezer köröm kaparna egy hatalmas írótaáblát.

– Ezt nevezik ők zenének? – suttogta Ron.

Egy sarkon befordulva végre megpillantották Félig Fej Nélküli Nicket, aki egy fekete bársonnyal bevont ajtó mellett állt.

– Drága barátaim – szölt gyászos hangon a kísértet –, Isten hozott benneteket. Nagy öröm számomra, hogy eljöttetek... – Levette tollas kalapját, és széles mozdulattal betessékelte vendégeit a terembe.

Hihetetlen látvány tárult a gyerekek szeme elé. A pincében gyöngyházfényű, áttetsző emberek százai nyüzsögtek. Többségük a zsúfolt táncparkett fölött lebegett, és keringözött a hangszer gyanánt szolgáló harminc fűrészt vibráló búgására. A zenekar egy fekete drapériás emelvényen foglalt helyet. A csillárban vagy ezer fekete gyertya égett sugárzó, éjkék fényvel. A gyerekek úgy érezték, mintha egy hűtőházba léptek volna be: még a lehelet is látszott, olyan hideg volt.

– Nézzünk körül – javasolta Harry, abban reménykedve, hogy a járástól talán megmelegszenek átfagyott lábujjai.

– Vigyázzatok, nehogy átmenjete valakin! – figyelmeztette társait Ron, mikor elindultak a táncparkett széle mentén. Elhaladtak egy csapatnyi mélabús apáca és egy láncait csörgető, rongyos ruhájú férfi mellett, majd megpillantották a Pufók Fráteret, a Hugarbug jó kedélyű kísértetét, aki egy nyíllal átlőtt homlokú lovaggal beszélgetett. Harry cseppet sem csodálkozott, mikor látta, hogy a Véres Bárót, ezt az ezüstös vérfoltokkal borított, ösztövért, meredt szemű mardekáros kísértetet még a többi szellem is messze elkerülte.

– Na ne! – torpant meg Hermione. – Forduljunk vissza. Nem akarok Hisztis Myrtle-lel beszélgetni.

– Kivel? – érdeklődött Harry, miközben gyors hátraarcot csináltak.

– Ő kísért az első emeleti lányvécében – magyarázta Hermione.

– Egy klotyóban kísért?

– Igen. Idén már nem is engedik használni azt a vécét, mert Myrtle folyton elárasztja vízzel. Korábban se szívesen jártam oda; az ember nem azért megy vécére, hogy egy kísértet sirámaait hallgassa...

– Nézzétek, kaja! – csillant fel Ron szeme.

A terem túlsó végében hosszú asztal állt – természetesen fekete bársonnyal leterítve. Harry, Ron és Hermione mohón elindultak arrafelé, de néhány lépés után borzadva megálltak. Elviselhetetlen bűz csapta meg az orrukat. Az asztalon nagy, rothadó halak és szénné égett pogácsák heverték szép ezüstitálakon; a birkabecsináltban nyüzsgöttek a férgek, a sajtot pedig vastag, zöld penészszerűen borította. Az ünnepi asztal díszé egy hatalmas szürke torta volt, amin fekete cukorhabból formázva a következő felirat ékeskedett:

Sir Nicholas de Mimsy-Porpington meghalt 1492. október 31-én.

Harry elképedve figyelte, hogyan csemegéznek a kísértetek: egy délceg szellem odasuhant az asztalhoz, leguggolt, és száját kitátva átsétált egy bűzlő lazacon.

– Ha átmegy rajta, érzi az ízét, uram? – érdeklődött Harry.

– Majdnem – felelte szomorúan a kísértet, és tovalebeggett.

– Biztos azért rohasztanak mindent, hogy erősebb íze legyen – tudálékoskodott Hermione, és orrát befogva szemügyre vette a férges becsináltat.

– Menjünk innen, különben elhányom magam – nyögte Ron.

Alighogy megfordultak azonban, egy kis ember suhant ki az asztal alól. Felemelkedett, és megállt előttük a levegőben. – Szervusz, Hóborc – köszöntötte gyanakodva Harry.

A többi kísértettel ellentétben Hóborc, a kopogószellem korántsem volt sápadt és átlátszó. Élénk narancsszínű bohócsipkát viselt, hozzá ízléstelen csokornyakkendőt, és lapos, gonosz képén széles vigyor ült. – Rágcsálnivalót? – furulyázta mézesmázos hangon, és egy tál penészes mogyorót dugott a három gyerek orra alá.

– Köszönjük, nem kérünk – felelte Hermione.

– Hallottam, hogy Myrtle-ről beszélsz – folytatta szemforgatva Hóborc.

– Nagyon csúnya dolgokat mondtál szegény kislányról.

Azzal nagy levegőt vett, és torkaszakadtából óbégatni kezdett:

– AJAJAJ! MYRTLE!!

– Hóborc, ne! – suttogta rémülten Hermione. – Nehogy megmondd neki! Teljesen kiakadna. Nem is komolyan mondtam... Áh, szia, Myrtle.

Egy duci lánykísértet suhant oda hozzájuk. Egyenes szálú haja arcába lógott, s ujjnyi vastag lencsés szemüvege mögött rémesen savanyú képet vágott.

– Mi van? – kérdezte komoran.

– Hogy vagy, Myrtle? – Hermione mosolyt erőltetett az arcára. – Örülök, hogy végre a vécén kívül is találkozunk. – Myrtle válasz helyett sértődötten szífogott.

– Granger kisasszony épp rólad beszélt – sutyorogta a lány fülébe Hóborc.

– Csak azt mondtam, milyen csinos vagy ma – mondta sietve Hermione, és gyilkos pillantást vetett Hóborcra.

Myrtle gyanakodva fürkészte Hermionét.

– Most gúnyolódsz, mi? – nyafogta, és átlátszó szemében könnycsepp csillant.

– Dehogyan... komolyan. Ugye, hogy azt mondtam, milyen csinos Myrtle? Hermione könyökével oldalba bökte barátait. – Persze...

– Igen, igen...

– Ne hazudjatok – szífogott Myrtle, s szaporán potyogó könnyei kéjes vigyort csaltak Hóborc képére. – Azt hiszitek, nem tudom, minek csúfolnak a hátam mögött? Hájás Myrtle-nek! Csúnya Myrtle-nek! Bömbölő, nyafogó, klotyós Myrtle-nek!

– A pattanásost kihagytad – sziszegte a fülébe Hóborc. Hisztis Myrtle keservesen zokogva kimenekült a teremből. Hóborc nyomban utána eredt.

– Ragyás Myrtle, Ragyás Myrtle! – csúfolódott, és penészes mogyorót hajigált a lány után.

– Jaj istenem – csóválta a fejét Hermione.

Félig Fej Nélküli Nick lebbent feléjük a tömegben. – Jól szórakoztok? – érdeklődött.

– Remekül – füllentették a gyerekek.

– Nem mindennapi társaság – büszkélkedett Nick. – Még az Örült Özvegy is eljött, egyenesen Kentből... Lassan meg kellene tartanom a beszédemet. Szólok is a zenekarnak...

Ekkor azonban vadászkürt távoli hangja harsant, és a zenekar magától abbahagyta a játékot. A teremben mindenki elnémult, és kíváncsian meresztette a szemét.

– Ettől féltem – morogta keserűen Félig Fej Nélküli Nick. A falakon át tucatnyi szellemlő ügetett be a terembe – hátukon egy-egy fej nélküli lovassal. A vendégcsereg lelkes tapsal köszöntötte őket. Harry is tapsolni kezdett, de Nick savanyú arckifejezése láttán gyorsan abbahagyta.

A lovak a táncparkett közepére ügettek, s ott topogva-prüszkölve megálltak. A csapatot vezető daliás kísértet, aki eddig a hónap alatt tartotta szakállas fejét, leugrott lováról, és a magasba emelte a kobakot, hogy át tudja

tekinteni a tömeget {ezzel osztatlan sikert aratott). Azután odacsörtetett Félig Fej Nélküli Nickhez.

– Nick! – harsogta, miközben visszatette fejét a nyakára. – Hogy vagy, öregem? Fityeg még a kobakod?

Öblösen kacagott saját tréfáján, és vállon veregette Nicket. – Isten hozott, Patrick – köszöntötte hűvösen a házigazda. Sir Patrick ekkor észrevette Harryt, Ront és Hermionét.

– Elevenek! – kiáltotta tettetett rémülettel, és akkorát ugrott, hogy feje leesett a nyakáról (a vendégek harsányan kacagtak).

– Roppant vicces – jegyezte meg savanyúan Félig Fej Nélküli Nick.

– Ne is törődjetek Nickkel! – kiabálta Sir Patrick feje a földről. – Még mindig duzzog, amiért nem vettük be a csapatba. De hát könyörgök, nézzetek rá...

Nick jelentőségteli pillantást vetett Harryre, mire a fiú észbe kapott, és gyorsan a védelmére kelt.

– Szerintem Nick nagyon félelmetes és... öh...

– Hah! – kurjantott Sir Patrick feje. – Rád parancsolt, hogy ezt mondd róla, mi?

– Ha szabad egy kis figyelmet kérnem, szólnék néhány szót! – emelte fel a hangját Félig Fej Nélküli Nick. Elsuhant a pódium felé, és beállt a gyertyák jeges kék fénykörébe. – Kedves vendégeim, megboldogult hölgyek és urak! Nagy bánatomra szolgál...

A többire már senki nem figyelt oda. Sir Patrick és a Fejvesztett Futam ugyanis látványos fejfocimérkőzésbe kezdett, magukra vonva minden vendég figyelmét. Félig Fej Nélküli Nick egy darabig még próbálta visszanyerni hallgatóságát, de mikor nagy tapsot aratva elsuhant mellette Sir Patrick feje, feladta.

Harry most már nagyon fázott, és a gyomra is vészesen korgott.

– Kikészülök, ha még sokáig kell ezt hallgatni – morogta Ron, mikor a zenekar ismét játszani kezdett, és a kísértetek visszalibbentek a táncparketre.

– Menjünk fel – bólintott Harry.

Hátrálva elindultak a kijárat felé. Szélesen mosolyogtak mindenkire, aki csak rájuk nézett, és egy perc múlva már a fekete gyertyákkal szegélyezett folyosón szaladtak.

– Talán még maradt valami a pudingból – lihegte reménykedve Ron, mikor a bejárat csarnokba vezető lépcsőhöz értek.

Ekkor Harry fülét újra megütötte az a bizonyos hang. – ...tépni...szagatni... ölni...

Ugyanaz a hideg, gyilkos suttogás volt, amit Lockhart szobájában hallott.

Harry megállt, feszülten figyelt, s körbepislogott a gyéren megvilágított folyosón.

– Mi a baj, Harry?

– Megint az a hang... Maradatok csöndben.

– ...éhes vagyok... nagyon éhes...

– Hallgassátok! – hadarta izgatottan Harry. Barátai értetlenül meredtek rá.

– ...ölni ...ölni kell...

A hang egyre elmosódottabban szólt. Mintha távolodott volna – még hozzá felfelé. Harry rémülettel vegyes izgalommal meredt a sötét mennyezetre. Hogyan mozoghat a hang forrása felfelé? Talán valami fantom az, hogy át tud siklani a kőfalakon?

– Gyertek! – kiáltotta, és rohanni kezdett felfelé a lépcsőn. Nem sok esélye volt rá, hogy a bejárati csarnokban bármit is halljon – ott minden visszhangzott a nagyteremből kiszűrődő zivajgtól –, ezért továbbszaladt az első emeletre vezető márványlépcső felé. Ron és Hermione a nyomában loholtak. – Harry, mit akarsz...

– CSSS!

Harry a fülét hegyezte. A hang valahol a magasból szólt, egyre távolodva, de még érthetően:

– ...vérszagot érzek... VÉRSZAGOT ÉRZEK! – Harrynek összeszorult a torka.

– Meg fog ölni valakit! – kiáltotta, és értetlenkedő barátaival mit sem törődve megcélozta a következő emeletet. Hármával szedte a lépcsőket, s közben igyekezett elfojtani zihálását, hogy jobban halljon.

A három jó barát keresztülkasul bejárta az egész második emeletet. Harry csak az utolsó kihalt folyosóra érkezve lassított a tempón.

– Harry, magyarázd már meg, mi van – lihegte Ron, és letörölte arcáról a verejtéket. – Én semmit nem hallottam...

Ekkor azonban Hermione felsikkantott, és a folyosó végébe mutatott.

– Nézzétek!

A szemközti falon valami fénylett. Óvatosan közelebb mentek, s közben hunyorogva fürkésztek a sötétséget. A lobogó fáklyák fényében egy felirat csillant meg. Valaki fél méter magas betűkkel ezt mázolta a két ablak között a falra:

FELTÁRULT A TITKOK KAMRÁJA. AZ UTÓD ELLENSÉGEI RESZKESSENEK!

– Mi az ott alatta? – kérdezte remegő hangon Ron. Harry közelebb lépett a falhoz, de kis híján elcsúszott. A kőpadlón jókora víztócsa terült el. Ron és Hermione elkapták őt, s most már hárman araszoltak a fal felé, tekintetüket a felirat alatti árnyéokra függesztve. Mikor felismerték, mi az, rémülten hőköltek hátra.

Mrs Norris, a gondnok macskája lógott ott fejjel lefelé, farkánál fogva a fáklyatartóra akasztva. Merev és mozdulatlan volt, mint egy darab fa; tágra nyílt szeme üvegesen meredt a semmibe.

Néhány másodpercig egyikük sem mozdult. – Tűnjünk el innen – szólalt meg végül Ron.

– Nem kellene megpróbálnunk segíteni rajta? – kérdezte bizonytalanul Harry.

– Hidd el nekem – rázta a fejét Ron –, jobb, ha nem találunk itt minket.

A vitának távoli mennydörgéshez hasonló zaj vetett véget: az ünnepi vacsora véget ért, és a jóllakott diákok elindultak a lakótornyok felé. A lépcsők felől közeledő léptek dobogása és vidám zsivaj hangzott fel, s a következő percben a folyosó megtelt diákokkal.

Mikor az első hullámban érkezők meglátták a felakasztott macskát, azonnal néma csend lett. Harry, Ron és Hermione magukban álltak az odagyűlő diákok gyűrűjében.

Pár másodperc múlva kiáltás törte meg a döbrent csendet.

– Az utód ellenségei reszkessenek! Ti következtek, sárvérűek!

Draco Malfoy, mert ő volt a kiabáló, villogó szemmel előretolakodott a tömegben. Máskor oly sápadt arca kipirult a gyönyörűségtől és gonosz vigyorba torzult az élettelen, lógó macska láttán.

Kilencedik fejezet **A felirat a falon**

– Mi folyik itt? Mi ez a csődület?

Argus Frics, aki bizonyára Malfoy kiabálására figyelt fel, pillanatok alatt a folyosón termett, s most dühösen furakodott előre a diákok között. Mikor meglátta Mrs Norrist, megtántorodott, és arcára szorította mindkét kezét.

– A macskám! A macskám! – visongott. – Mit csináltak Mrs Norrisszal?

Villogó tekintete Harryre tévedt.

– Te! – hörögte. – Te voltál! Meggyilkoltad a macskámat! Megöllek! Szét...

– Argus!

Dumbledore érkezett a helyszínre, nyomában néhány másik tanárral. Sebes léptekkel elhaladt Harry, Ron és Hermione mellett, és habozás nélkül leakasztotta a macskát a fáklyatartó kosárról.

– Jöjjön velem, Argus – fordult Fricshez. – Potter, Weasley és Granger kisasszony szintúgy.

Lockhart nyomban jelentkezett.

– Az én szobám van a legközelebb, igazgató úr. Itt van egy emelettel feljebb. Ha gondolja, parancsoljon...

– Köszönöm, Gilderoy – bólintott Dumbledore.

A néma tömeg utat nyitott nekik. Lockhart fontoskodva loholt Dumbledore nyomában. A sort Piton és McGalagony zárta.

Mikor beléptek Lockhart sötét szobájába, a falakon nagy mozgolódás támadt: Lockhart képmásai – akik mind hajcsavaróban voltak – sietve elbújtak a képkeretek mögött. Az igazi Lockhart gyertyát gyújtott, majd utat engedett Dumbledore-nak, aki letette Mrs Norrist az asztalra, és hozzálátott, hogy tüzetesebben megvizsgálja. Harry, Ron és Hermione aggódó pillantásokat váltottak, majd leültek a gyertyák fénykörén kívül, és várták a fejleményeket.

Dumbledore egészen közel hajolt Mrs Norrishoz; hosszú, horgas orra alig egy-két centiméternyire volt a macska bundájától. Ujjával finoman tapogatta és bökdöste az állatot, s közben homlokát ráncolta félhold alakú szemüvege fölött. McGalagony professzor is az asztal fölé hajolt; összeszűkülő szemmel figyelte a vizsgálatot. Piton egy lépéssel távolabb állt. Félhomályba burkolózó arcán sajátos kifejezés ült: mintha egy mosolyt igyekezett volna elfojtani. Lockhart Dumbledore körül legyeskedett, és az ötleteivel bombázta a professzort.

– Biztos, hogy átokkal ölték meg – valószínűleg a Transzmogrifiai Tortúrával. Magam is rengetegszer használtam... nagy kár, hogy nem voltam ott, mert tudok egy kitűnő ellenátkot, ami megmenthette volna...

Lockhart kommentárjaiba újra meg újra belevegyült Frics mekegő, panaszos zokogása. A gondnok leroskadott egy székre, s kezébe temette az arcát, hogy ne kelljen látnia az élettelen macskát. Harry minden utálata ellenére megsajnálta Fricset, de még jobban sajnálta saját magát. Tisztában volt vele, hogy ha Dumbledore hitelt ad a gondnok vádaskodásának, ő egykettőre repül az iskolából.

A professzor most titokzatos szavakat motyogott, és varázspálcájával újra meg újra megérintette Mrs Norrist. Mindhiába: a macska továbbra is úgy festett, mintha kitömték volna.

– Hasonló merényletek sorának voltam tanúja annak idején Ouagadougouban – cseverészett Lockhart. – A történetet részletesen leírtam az önéletrajzomban. Persze miután elláttam a város lakóit amulettekkel, többé egyetlen támadás sem történt...

A falakon sorakozó fotók lelkes bólogatással kísérték élő eredetijük szavait. Egyikük elfelejtette levenni a hajhálóját. Dumbledore végül felegyenesedett.

– A macska nem pusztult el, Argus – szólt halkan. Lockhart nyomban abbahagyta az általa megelőzött gyilkosságok összeszámlálását.

– Nem pusztult el? – köhögte Frics, és ujjai között Mrs Norrisra pislogott. – De hát akkor miért hideg és merev?

– Mert kővé dermedtették – felelte Dumbledore. („Hát persze! Mindjárt gondoltam” – kotyogott bele Lockhart.) – De hogy miként, azt nem tudom...

– Kérdezze meg őt! – acsargott Frics, és Harry felé fordította eltorzult, könnyben ázó arcát.

– Ez nem lehet egy másodéves műve – rázta a fejét Dumbledore. – Aki ezt tette, jártas a fekete mágiában...

– De ő tette, ő tette! – fröcsögte Frics lilára vált arccal. – Hiszen ön is látta, mit írt ki a falra! Megtalálta... az irodámban... Tudja, hogy... hogy én...

A gondnok arca vadul remegett.

– Tudja, hogy kvibli vagyok! – bökte ki végül.

– Egy ujjal se nyúltam Mrs Norrishoz! – csattant fel Harry. Idegesítette, hogy mindenki őt nézi, még a falon lógó Lockhart-fotók is. – És nem is tudom, mi az, hogy kvibli.

– Hazudik! – recsegte Frics. – Látta a villámvarázsos leveletem.

– Ha megengedi, igazgató úr... – szólalt meg Piton, további tápot adva Harry balsejtelmének: az biztos volt, hogy Piton nem fogja védelmébe venni őket. – Meglehet, hogy Potter és barátai tényleg véletlenül kerültek oda. – Piton ezt a mondatot finom mosollyal mondta, mintha maga se hinné el, amit állít. – Mindazonáltal van itt egy sor gyanús körülmény. Mit kerestek egyáltalán a második emeleten? Miért nem az ünnepi vacsorán voltak?

Harry, Ron és Hermione egymás szavába vágva magyarázkodtak.

– ...kimúlásnap parti... sok száz kísértet látott minket, ők igazolják, hogy ott voltunk...

– De azután miért nem mentetek át az ünnepségre? – kérdezte Piton, s fekete szeme megvillant a gyertyafényben. – Miért a második emeletre mentetek?

Ron és Hermione Harryre néztek.

– Mert... mert... – hebegte Harry szaporán dobogó szívvel. Valami azt súgta neki, hogy nem volna jó ötlet a távoli hangokra hivatkozni. – Mert fáradtak voltunk, és le akartunk feküdni – rögtönözte végül.

– Vacsora nélkül? – vágta rá a logikus kérdést Piton, és diadalmas mosoly terült szét sovány arcán. – Nem hinném, hogy a kísértetek emberi fogyasztásra alkalmas ételeket is felszolgálnak a partijaikon.

– Nem voltunk éhesek – jelentette ki Ron hangosan, talán hogy elnyomja gyomra árulkodó korgását.

Piton szája még szélesebbre húzódott.

– Az a benyomásom, igazgató úr, hogy Potter nem teljesen őszinte. Esetleg célszerű lenne megfosztani őt bizonyos kedvezményektől, amíg részletes vallomást nem tesz. Személy szerint azt javaslom, hogy meghatározatlan időre vegyük ki őt a Griffendél kviddicscsapatából.

– Ugyan már, Perselus! – méltatlankodott McGalagony. – Mi értelme volna annak, hogy ne engedjük kviddicsezni? Ezt a macskát nem egy seprűnyéllel vágták fejbe! Semmiféle bizonyíték nincs rá, hogy Potter bármi rosszat csinált.

Dumbledore kutató pillantással nézett Harryre. Sugárzó kék tekintetétől a fiú úgy érezte, mintha röntgensugár pásztázná a lelkét.

– A fiút mindaddig ártatlannak tekintjük, amíg be nem bizonyosodik az ellenkezője – jelentette ki végül a professzor. Piton dühös arcot vágott. Frics nemkülönben.

– Kővé dermedtették a macskámat! – rikácsolta dülledő szemmel. – Ezért valakinek bűnhődnie kell!

– Meggyógyítjuk a macskát, Argus – felelte türelmesen Dumbledore. – Bimba professzornak nemrég sikerült kikeltetnie néhány mandragórát. Amint megnőnek, elkészítjük belőlük a bájitalt, amitől Mrs Norris magához tér.

– Majd én megfőzöm – ajánlkozott Lockhart. – Csukott szemmel is el tudom készíteni a mandragórás gyógyszeriprot, már vagy százszor csináltam.

– Már megbocsásson – szólt közbe hűvösen Piton –, de ebben az iskolában tudtommal én vagyok a bájitalok felelőse. – Kínos csend következett.

– Ti elmehettek – fordult Dumbledore a gyerekekhez. Harry, Ron és Hermione futólépésben távoztak. Egy emelettel feljebb érve bementek egy

üres osztályterembe, és magukra csukták az ajtót.

Harry rásandított barátai komor arcára.

– Szerintetek beszélnem kellett volna nekik a hangról?

– Nem – felelte habozás nélkül Ron. – Ha valaki olyan hangokat hall, amit senki más, az még a varázslók világában sem számít jó jelnek.

Harry barátja arcát fürkészte.

– De te hiszel nekem, ugye? – kérdezte.

– Hát persze! – felelte gyorsan Ron. – De el kell ismerned, hogy a dolog elég furcsa...

– Az egész ügy elég furcsa és zavaros – csóválta a fejét Harry. – Egyáltalán mit jelent az a felirat a falon? Mi az, hogy „feltárult a Titkok Kamrája”?

– Nekem valahogy ismerősen cseng – ráncolta a homlokát Ron. – Ha jól emlékszem, valaki egyszer mesélt nekem egy titkos helyiségről, ami itt van valahol a Roxfortban... Talán Bill...

– És mi a fene az, hogy kvibli? – kérdezte Harry. Meglepetésére Ron kuncogni kezdett.

– Hát... igazából nem vicces a dolog... de mivel Fricsről van szó... Szóval kviblinek az olyan embert hívják, aki varázslócsaládban született, még sincs benne mágia. A kvibli nagyjából a mugli származású varázsló ellentéte. Kvibliből nagyon kevés van, de ha Frics a VillámVarázsból tanulja a mágiát, akkor elég valószínű, hogy tényleg az. Ez sok mindent megmagyaráz, például hogy miért utálja annyira a diákokat. – Ron kajánul elmosolyodott. – Savanyú neki a szőlő.

Valahol tizenkettőt ütött egy óra.

– Éjfél van – állapította meg Harry. – Szerintem feküdjünk le, mielőtt Piton megint megpróbál belénk kötni valamiért.

Néhány napig az egész iskola másról sem beszélt, csak a Mrs Norris ellen elkövetett merényletről. Frics gondoskodott róla, hogy senki ne felejtse el az incidenst: naphosszat fel-alá járkált a büntény színhelyén, mintha arra számított volna, hogy a tettes újra felbukkan. Harry látta, mikor a gondnok azon fáradozott, hogy Mrs Skower Univerzális Varázskosz-Eltávolítója segítségével eltüntesse a falról a feliratot. Igyekezete hiábavalónak bizonyult – a betűk ugyanolyan fenyegetően fénylettek, mint annak előtte. Frics, mikor nem a helyszínen strázsált, kivörösödött szemmel rótt a folyosókat, és a gyanútlan diákokra támadt rá olyan ürügyekkel, hogy hangosan vesznek levegőt vagy túl vidámnak tűnnek.

Ginny Weasleyt a jelek szerint nagyon felkavarta Mrs Norris sorsa. Ron szerint azért, mert nagy macskarajongó volt.

– Te nem ismerted Mrs Norrist – vigasztalta kishúgát. – Hidd el, hogy jobb nekünk nélküle.

Ginny ajka megremegett.

– Ilyesmi nagyon ritkán fordul elő a Roxfortban – folytatta Ron. – Ne félj, egykettőre elkapják a gazfickót, és kipenderítik innen. Csak azt remélem, hogy addig még lesz ideje Fricset is kővé dermedszteni... Jól van, csak vicceltem – tette hozzá sietve, mikor látta, hogy Ginny elsápad.

A merénylet Hermionét is a hatása alatt tartotta. Mindenki megszokta tőle, hogy sokat olvas, de a baljós esemény óta már szinte semmi mást nem csinált. Harry és Ron nem tudták kiszedni belőle, hogy mire készül – ez csak a következő szerdán derült ki.

A bájitalóra végén Piton ráparancsolt Harryre, hogy vakarja le a feregmaradványokat az asztalokról, ezért a fiú csak késve jutott fel a nagyterembe. Sietve megebédelt, majd elindult a könyvtár felé, hogy csatlakozzon barátaihoz. Útközben összetalálkozott Justin Finch-Fletchley-vel, a gyógynövénytanórán megismert hugrabugos fiúval. Már nyitotta a száját, hogy köszönjön neki, de Justin, mikor megpillantotta őt, nyomban sarkon fordult, és elsietett az ellenkező irányba.

Harry a könyvtár hátsó végében talált rá Ronra, aki épp a mágiatörténet-leckéjét méregette. Binns professzor egyméteres házi dolgozatot kért tőlük az Európai Varázslók Középkori Csúcstalálkozójáról.

– Ez nem igaz! – dühöngött Ron, és elengedte a pergamenlapot, ami nyomban összezsavarodott. – Még mindig hiányzik húsz centi! Hermione dolgozata másfél méteres lett, pedig egészen apró betűkkel ír!

– Hol van Hermione? – érdeklődött Harry, és méregetni kezdte saját dolgozatát.

– Valahol arrafelé. – Ron a polcok irányába mutatott. – Egy könyvet keres. Szerintem elhatározta, hogy karácsonyig kiolvassa az egész könyvtárat.

Harry elmesélte Ronnak a találkozását Justin Finch-Fletchley-vel.

– Ne foglalkozz vele, az a gyerek nem normális – vont a vállát Ron, miközben az addiginál is nagyobb betűket kanyarított a pergamenlapra. – Aki képes így áradozni Lockhartról...

A könyvespolcok között felbukkant Hermione. Mérgesnek tűnt, de végre hajlandó volt szóba állni barátaival.

– A Roxfort történetének minden egyes példányát kivették – méltatlankodott, miközben leült Harry és Ron mellé. – Kéthetes várólista van rá. Most már bánom, hogy otthon hagytam a saját példányomat, de hát a sok Lockhart-könyv miatt egyszerűen nem fért bele a ládámba.

– Miért kell neked az a könyv? – kérdezte Harry.

– Amiért mindenki másnak – felelte Hermione. – Hogy elolvassam benne a Titkok Kamrájának történetét.

– Az meg mi? – kapta fel a fejét Harry.

– Hát éppen ez az. Nem emlékszem. – Hermione az ajkába harapott. – És egyetlen más könyvben sem találtam meg a történetet...

– Hadd olvassam el a dolgozatodat, Hermione – kuncsorgott Ron, és aggódva pislogott az órájára.

– Nem adom oda! – felelte szigorúan a lány. – Tíz napod volt rá, hogy összehozd a sajátodat.

– De hát már csak öt centi kellene...

Megszólalt a csengő, és a három jó barát elindult a mágiatörténet-terem felé. Ron és Hermione még útközben is veszekedtek.

A mágiatörténetet, amit mindenki a legunalmasabb tantárgynak tartott, Binns professzor, az iskola egyetlen kísértetoktatója tanította. A legizgalmasabb dolog, ami az óráján valaha történt, az volt, hogy a professzor egyszer a táblán át lebegett be a terembe. Az öreg, töpörödött tanerőről az a hír járta, hogy észre sem vette, amikor meghalt. Egyik reggel úgy indult el órára, hogy otthagyta földi porhüvelyét a tanári kandallója előtt álló karosszékekben. A dimenzióváltás cseppet sem zavarta meg évtizedek óta megszokott napi rutinját.

Az aznapi óra is ugyanolyan unalmasnak indult, mint a többi. Binns kinyitotta jegyzeteit, és olvasni kezdte az anyagot. Hangja olyan monoton volt, mintha a professzor nem is emberkísértet lett volna, hanem egy régi porszívó szelleme. Hamarosan az összes tanuló félálomba merült. Nagy néha egyikük-másikuk átmenetileg magához tért, leírt egy-egy nevet vagy dátumot, aztán aludt tovább. Binns már vagy félórája beszélt, amikor olyasmi történt, ami még soha: egy tanuló – Hermione – feltette a kezét.

A professzor felpillantott az 1289-es Nemzetközi Táltostalálkozó zsibbasztóan unalmas részleteit taglaló jegyzeteiből, és csodálkozva nézett a lányra.

– Tessék, öhm, izé kisasszony.

– A nevem Granger, tanár úr – sietett a segítségére Hermione. – Csak azt szeretném kérdezni, hogy nem tudna-e mondani nekünk pár szót a Titkok

Kamrájáról.

Dean Thomas, aki eddig tátott szájjal bámult ki az ablakon, most nyomban magához tért kábulatából. Lavender Brown felkapta a fejét karjáról, Neville állá pedig lecsúszott a padról.

Binns professzor pislogni kezdett. – Az én szakterületem a mágiatörténet – felelte száraz, sípoló hangon. – Tényekkel foglalkozom, Granger kisasszony, nem mítoszokkal és legendákkal.

Rövidke, krétacsikorgásszerű hanggal megköszörülte a torkát, és folytatta:

– Az év szeptemberében a balti boszorkánymesterek albizottsága...

Kénytelen volt elhallgatni, mert Hermione keze ismét a magasba lendült.

– Tessék, Grant kisasszony.

– Én úgy hallottam, hogy a legendáknak mindig van valóságalapjuk.

A professzor elképedése láttán Harry biztosra vette, hogy Binnst se élő, se holt pályafutása során soha nem szakította még félbe tanítványa.

– Nos – kezdte lassan a professzor –, ez a megállapítás valóban jogosnak tűnik...

Úgy pislogott Hermionére, mintha még soha nem látott volna diákot közléről.

– ...mindazonáltal az említett legenda egyértelműen légből kapott és hiteltelen.

Most már az egész osztály a professzor szavait leste. Binns végignézett a felé forduló arcokon; csodálkozó pislogása elárulta, hogy még soha nem tapasztalt ilyen élénk érdeklődést az óráján.

– Nos, nem bánom – dörmögte végül. – Lássuk csak... a Titkok Kamrája...

– Azt bizonyára valamennyien tudják, hogy a Roxfortot több mint ezer éve – a pontos dátumot nem ismerjük –, szóval több mint ezer éve alapította a kor négy legjelentősebb varázslója, Griffendél Godrik, Hugarbug Helga, Hollóháti Hedvig és Mardekár Malazár. Iskolánk négy háza az ő nevüket őrzi. Együtt építették fel ezt a kastélyt, távol a muglik lakta vidéktől. Akkoriban ugyanis az egyszerű emberek rettegetek a mágiától, s ezért tűzzel-vassal üldözték a boszorkányokat és varázslókat.

Binns szünetet tartott, vaksin körülpislogott, majd folytatta: – Az alapítók között hosszú évekig zavartalan volt az együttműködés. Megkeresték a varázslótehetséggel megáldott gyermekeket, és felhozták őket a kastélyba, hogy megtanítsák nekik a szakma csínját-bínját. Később azonban nézetkülönbségek merültek fel, s Mardekár és három kollégája között egyre

inkább megromlott a viszony. Mardekár úgy vélte, szigorúbban kell megválogatni a Roxfortba felvett diákokat. Ő a varázslócsaládok gyermekeire akarta korlátozni a mágiatanítást. Nem pártolta a mugli származású tanulók felvételét, mert megbízhatatlannak tartotta őket. Egy alkalommal a vita veszekedéssé fajult Mardekár és Griffendél között, és Mardekár nem sokkal később elhagyta az iskolát.

A professzor ismét szünetet tartott. Összecsücsörítette ajkát, s ettől úgy festett, mint egy ráncos, vén teknősbéka.

– A hiteles történeti források ennyiről számolnak be – folytatta. – A tényeket azonban háttérbe szorította a Titkok Kamrájának színes legendája. Eszerint van a kastélyban egy rejtett helyiség, amit Mardekár a másik három alapító tudta nélkül épített. A legenda úgy szól, hogy Mardekár lezárta a Titkok Kamráját, s kikötötte, hogy azt csak az ő méltó utódja nyithatja ki. Ez az utód – állítólag – feltárja majd a Titkok Kamráját, és az ott rejtőző borzalmat szabadjára engedve megtisztítja az iskolát mindazoktól, akik nem méltók rá, hogy mágiát tanuljanak.

Az osztályra csend borult, de nem a professzor óráin megszokott álmos némaság, hanem a nyugtalanság és a feszült várakozás csendje. Mindenki a folytatást várta, de Binnsnek már elege volt a témából.

– Természetesen badarság az egész – jelentette ki. – Az iskolát számtalanszor átkutatták, nem is akárhik, hanem a legjobban képzett boszorkányok és varázslók, de semmiféle jelét nem találták annak, hogy egy ilyen kamra létezne. Az egész mese csak a hiszékeny emberek ijesztgetésére szolgál.

Hermione újból jelentkezett.

– Tanár úr, pontosan mit értsünk a „kamrában rejtőző borzalom” alatt?

– A közhiedelem szerint valamiféle szörnyeteg bújik meg ott, aminek csak Mardekár utódja tud parancsolni – felelte kelletlenül a professzor.

A tanulók aggódva pislogtak egymásra.

– Ismételem: az egész csak mese – szögezte le Binns, és lapozni kezdett a jegyzeteiben. – Nincs semmiféle kamra, és nincs semmiféle szörnyeteg.

– De tanár úr – vetette ellen Seamus Finnigan –, ha a kamrát csak Mardekár utódja nyithatja ki, akkor más nem is találhatja meg.

– Badarság, Finnagor – legyintett bosszankodva Binns. – Ha egyszer a Roxfort egyetlen igazgatója vagy igazgatónője se találta meg azt a valamit...

– Professzor úr – vágott a szavába Parvati Patil –, biztos fekete mágiával lehet csak kinyitni a kamrát.

– Az, hogy egy varázsló nem használja a fekete mágiát, nem jelenti azt, hogy nem is ismeri, Pennypil kisasszony – csattant fel Binns. – Ahogy mondtam, ha Dumbledore és elődei nem...

– De talán Mardekár rokonának kell lenni, ezért Dumbledore nem tudta... – kezdte Dean Thomas, de Binnsnek most már végképp elfogyott a türelme.

– Téma lezárva! – sipította. – Ez egy mese! Egy szó se igaz belőle! Nem tudunk róla, hogy Mardekár akár egy titkos seprűtartót is épített volna a kastélyban! Már bánom, hogy elmondtam maguknak ezt a nevetséges történetet! És most, ha megengedik, visszatérnék a történelemhez, a bizonyítható és hiteles tényekhez!

Öt perc múlva már az egész osztály újra békésen szuszogott.

– Mindig is sejtettem, hogy Mardekár Malazár egy holdkóros vén bolond volt – jegyezte meg Ron. A három jó barát az óra után a lakótorony felé igyekezett a zsúfolt folyosón, hogy vacsora előtt lerakják táskájukat. – De azt nem tudtam, hogy ő kezdte el ezt a marhaságot az aranyvérűekkel. Ha fizetnének érte, akkor se lennék az ő házában. Ha a Mardekárba osztanak be, az első vonattal hazamentem volna...

Hermione szaporán bólogatott, Harry viszont csak nyelt egyet, és lesütötte a szemét.

Se Ronnak, se Hermionének nem mesélte el, hogy a Teszlek Süveg eredetileg a Mardekárba szánta őt. Egy év is elmúlt már azóta, de ő olyan élénken emlékezett a jelenetre, mintha előző nap történt volna: ott ült fején a kopott süveggel, és a fülébe duruzsoló hangot hallgatta:

– ...nagyon sokra vihetnéd. Az alapok ott vannak a fejedben, és a Mardekár segítene elérni a célod.

Azonban már akkor is tudott róla, hogy a Mardekár-házból került ki a legtöbb fekete varázsló, ezért gondolatban tiltakozott a választás ellen. A süveg hallgatott rá, és így szólt:

– Nos, ha biztos vagy benne, akkor legyen a Griffendél.

Colin Creevey sodródott melléjük a tömegben.

– Szia, Harry!

– Szervusz, Colin – válaszolta gépiesen Harry.

– Harry, Harry, egy fiú az osztályból azt mondta, hogy te vagy...

A nagyterem felé vonuló tömeg tovább sodorta a pöttöm fiút, így nem tudta befejezni a mondatot. Még nyifogott egy „Viszlát, Harry!”-t, azután eltűnt.

– Mit mondhatott rólad az a fiú az osztályából? – tűnődött Hermione.

– Gondolom azt, hogy én vagyok Mardekár utódja – felelte Harry, és eszébe jutott, hogyan menekült előle Finch-Fletchley az ebédszünetben.

– Ezek minden mesének bedőlnek – csóválta fejét undorodva Ron.

Az emberáradat kissé megritkult, s így sikerült elvergődniük a lépcsőig.

– Szerinted létezik a Titkok Kamrája? – kérdezte Ron Hermionétól.

– Nem tudom – felelte homlokát ráncolva a lány. – Dumbledore nem tudta meggyógyítani Mrs Norrist, amiből én arra következtetek, hogy a támadó... nos, hogy a támadó nem ember volt.

Időközben elértek arra a folyosóra, ahol a merénylet történt. Úgy döntöttek, hogy megállnak, és körülnéznek egy kicsit. Az ominózus este óta a színhely csak annyit változott, hogy Mrs Norris már nem lógott a fáklyatartón, és a felirat előtt most egy üres szék állt.

– Itt szokott őrködni Frics – jegyezte meg Ron.

A három jó barát egymásra nézett. A folyosó kihalt volt.

– Egy kis nyomkeresés nem árthat – szólta Harry, és letette táskáját.

Négykézlábra ereszkedett, és vizsgálgatni kezdte a kőpadlót.

– Tűznyomokat találtam – jelentette kisvártatva. – Itt meg itt...

– Ezt nézzétek meg! – szólta Hermione. – Milyen furcsa...

Harry felállt, és a teleírt fal melletti ablakhoz lépett.

Hermione a legfelső ablakszárnyra mutatott, amelyen legalább húsz pók nyüzsgött. Az ízeltlábúak láthatóan versengve igyekeztek kimászni az üveglap egy apró repedésén. Alattuk hosszú ezüstös szál csüngött, mint holmi kötélhágcsó.

– Mióta szoktak a pókok így viselkedni? – csóválta a fejét Hermione.

– Furcsa – bólogatott Harry. – Te láttál már ilyet, Ron? Ron!

Hátrapillantott a válla fölé. Ron tisztos távolságra állt tőlük, s látszott rajta, hogy a legszívesebben elszaladna.

– Mi a baj? – kérdezte Harry.

– Nem... Nem nagyon... szeretem a pókokat – nyögte Ron.

– Nem is tudtam – nézett rá csodálkozva Hermione. – De hisz számtalanszor használtál pókokat a bájitalokhoz...

– A döglött pókokkal semmi bajom – magyarázta Ron, gondosan ügyelve arra, hogy ne nézzen az ablak felé. – Csak azt utálom, ahogy mozognak...

Hermione felkuncogott.

– Ez nem vicces – szólta sértődötten Ron. – Ha épp tudni akarod, amikor hároméves voltam, Fred egyszer nagy, szőrös pókká változtatta a

macimat, mert eltörtem a játékseprűjét. Te se rajonganál a pókokért, ha a macidnak egyszerre nyolc lába nőne és...

Ron borzongva elhallgatott. Hermione szája még mindig remegett az elfojtott nevetéstől. Harry úgy vélte, ideje témát váltani.

– Emlékeztek a víztócsára a padlón? – kérdezte. – Az vajon hogy került ide? Sajnos már feltörölték...

– Körülbelül itt lehetett. – Ron összeszedte magát, néhány lépéssel odébb ment, és a padlóra mutatott. – Ezzel az ajtóval szemben.

A rézkilincs után nyúlt, de szinte nyomban vissza is húzta a kezét, mintha tüzes vasat fogott volna meg.

– Mi a gond? – kérdezte Harry.

– Ide nem megyek be – rázta a fejét mogorván Ron. – Ez egy lányvécé.

– Ne félj, nincs senki odabent – mondta Hermione, és ő is az ajtóhoz lépett. – Ez Hisztis Myrtle klotyója. Gyertek, nézzünk körül.

Azzal kinyitotta az ajtót, ügyet sem vetve a „Használni tilos!” táblára.

Ez volt a legnyomasztóbb hangulatú mellékhelyiség, amibe Harry valaha betette a lábát. A falra szerelt csorba és foltos tükör alatt ütött-kopott mosdókagylók sorakoztak. A nedves kőpadló sápadtan fénylett a még pislákoló pár gyertyacsonk világában. A vécéfülkék ajtajairól foltokban lepergett a festék, sőt az egyik félig le is volt szakadva a zsanérról.

Hermione ajkára tette mutatóját, és elindult a szélső fülke felé.

– Szia, Myrtle! – szólt, mikor a félig nyitott ajtóhoz ért. – Hogy vagy?

Harry és Ron is közelebb mentek. Hisztis Myrtle a vécéartályaon lebegett, és egy pattanást piszkált az állán.

– Ez lányvécé – szólt barátságtalanul, és gyanakodva méregette Ront és Harryt. – Ők nem lányok.

– Nem – ismerte el Hermione. – Csak meg akartam mutatni nekik, hogy milyen... öhm, milyen szép helyen laksz. – Közben bizonytalan mozdulattal a koszos tükör meg a nedves padló felé mutatott.

Harry megbökte őt.

– Kérdezd meg, hogy látott-e valamit – kérte néma szájmozgással.

– Mit suttoysz? – meredt rá Myrtle.

– Semmit – felelte gyorsan Harry. – Csak meg akartunk kérdezni, hogy...

– Elegem van belőle, hogy mindenki csúfol a hátam mögött – panaszkodott Myrtle elcsukló hangon. – Vegyétek tudomásul, hogy nekem is vannak érzéseim, akkor is, ha meghaltam...

– Senki nem akar bántani, Myrtle – sietett megnyugtatóni Hermione. – Harry csak azt akarta mondani...

– Még hogy senki nem akar bántani! – vágott a szavába Myrtle. – Jó vicc! Az egész életem egy merő szenvedés volt ebben az iskolában, és most még holtomban sem hagynak nyugtot nekem!

– Azt akartuk kérdezni, hogy nem láttál-e valami furcsát mostanában – hadarta Hermione, kihasználva a rövid szünetet. – Helloweenkor ugyanis megtámadtak egy macskát itt az ajtód előtt.

– Nem láttál errefelé valakit aznap este? – kérdezte Harry.

– Nem figyeltem – felelte drámai hangon Myrtle. – Hóborc annyira kiborított, hogy meg akartam ölni magam. Aztán persze eszembe jutott, hogy már... hogy már...

– Hogy már meghaltál – segítette ki Ron.

Myrtle felzokogott, majd a levegőbe emelkedett. Fejest ugrott a vécészsébe, fél vödörnyi vizet fröcskölve látogatóira. A tompa szipogás irányából arra lehetett következtetni, hogy valahol a búzzáró kanyarban keresett menedéket.

Harry és Ron tátott szájjal bámultak utána, Hermione viszont csak fáradtan vállat vont.

– És most még egészen jó kedvében volt... Na gyertek, menjünk.

Alighogy Harry rácsukta a bugyborékolva zokogó kísértetre a mosdó ajtaját, szigorú kiáltás harsant a folyosón.

– RON!

A lépcső tetején Percy Weasley állt. Prefektusi jelvénye vakítóan csillogott, s arcán a legmélyebb döbbenet kifejezése ült.

– Az egy lányvécé! – sápítozott. – Mit kerestél te...

– Csak körülnéztünk. – Ron megvonta a vállát. – Nyomokat kerestünk, vagy valamit...

Percy úgy fújta fel magát, hogy Harrynek akaratlanul is Mrs Weasley jutott róla eszébe.

– Azonnal... tűnjetek... el... onnan. – Percy szinte futólépésben közeledett feléjük, és széles karmozdulatokkal hessegette tovább őket. – Eszetekbe se jut, hogy mi lesz, ha valaki itt lát titeket? Rég a nagyteremben kellene lennetek...

– Miért baj, hogy ide jöttünk? – Ron megtorpant, és villogó szemmel nézett Percyre. – Fogd már fel, hogy hozzá se értünk ahhoz a macskához!

– Ezt mondtam Ginnynek is – mordult rá öccsére Percy. – De hiába, még mindig attól fél, hogy kicsapnak benneteket. Még soha nem láttam ilyen állapotban: Kisírja a szemét miattatok. Legalább órá tekintettel lehetnétek... A összes elsős teljesen megzavarodott ettől a históriától...

– Téged nem Ginny érdekel! – Ron füle most már vészesen vörösödni kezdett. – Attól félsz, hogy nem lesz belőled iskolaelső!

– Öt pont a Griffendéltől! – sziszegte Percy, és megfogta prefektusi jelvényét. – Remélem, ez észhez térít. A nyomozásnak egyszer és mindenkorra vége, különben írok anyának!

Azzal faképnél hagyta a három jó barátot, és vöröslő tarkóval elcsörtetett.

Harry, Ron és Hermione aznap este messze elkerülték Percyt a klubhelyiségben. Ron még mindig rossz hangulatban volt, és folyton pacákat ejtett a bűbájanleckéjén. Mikor aztán a varázspálcája után nyúlt, hogy eltüntesse a foltokat, és véletlenül meggyújtotta vele a pergament, végképp úgy érezte, hogy betelt a pohár. Dühösen becsapta a varázslástan alapfokon II-t, s legalább olyan sötéten füstölgött, mint tulajdon házi feladata. Harry csodálkozva látta, hogy Hermione követi Ron példáját.

– Ki lehet a tettes? – szólalt meg a lány, olyan hangon, mintha egy megkezdett beszélgetést folytatna. – Kinek lehet fontos, hogy minden kvibli- és mugli-születésű elhagyja a Roxfortot?

– Lássuk csak – játszotta meg a töprengőt Ron. – Ismerünk-e valakit, aki sárvérűnek tart itt egyeseket?

Ránézett Hermionére, de a várt hatás elmaradt.

– Ha Malfoyra gondolsz...

– Persze, hogy rá gondolok! – erősködött Ron. – Hallottad, mit mondott: „Ti következtek, sárvérűek!” Elég csak ránézni arra a ronda patkányképére: Leri róla, hogy ő volt!

– Malfoy mint Mardekár utódja? – csóválta a fejét Hermione.

– Gondolj bele, milyen családból származik – szólt közbe Harry, és ő is becsukta a könyvét. – Folyton azzal henceg, hogy az összes rokona a Mardekárba járt. Könnyen lehet, hogy Malazár leszármazottai. Elég csak ránézni az apjára.

– Lehet, hogy évszázadok óta őrzik a Titkok Kamrájának kulcsát! – suttogta izgatottan Ron. – Apáról fiúra száll a családban...

– Na igen – felelte óvatosan Hermione. – Végül is elképzelhető...

– Mindegy, mert úgyse tudjuk rábizonyítani – legyintett Harry.

– Az nem olyan biztos. – Hermione lehalkította hangját, és gyors oldalpillantást vetett Percyre. – No persze nem könnyű vállalkozás, és közben legalább ötven ponton meg kell sértenünk a házirendet.

Ron kifogyott a türelemből.

– Ha mondjuk egy hónapon belül kedved támad kinyögni, hogy mire gondolsz, csak szóljál.

– Jól van – intette le Hermione. – A feladat lényege az, hogy be kell hatolnunk a Mardekár klubhelyiségébe, és fel kell tennünk Malfoynak néhány kérdést. Persze úgy, hogy ne ismerjenek fel minket.

– De hisz ez lehetetlen! – tárta szét a karját Harry. Ron hangosan felkacagott.

– Cseppet sem – rázta a fejét Hermione. – Csak egy kis Százfűlé-főzetre van szükség hozzá.

– Az meg micsoda? – kérdezte kórusban a két fiú.

– Piton beszélt róla az egyik óráján...

– Azt hiszed, nincs jobb dolgom bájitalórán, mint Pitont hallgatni? – dünnyögte Ron.

– A Százfűlé-főzet átalakítja az embert valaki mássá. Gondoljatok bele! Át tudnánk változni három mardekárossá. Soha nem derülne ki, hogy mi voltunk azok. Malfoyból pedig azt szedünk ki, amit csak akarunk. Szerintem most is ott hengeg a Mardekár klubhelyiségében. Csak épp innen nem halljuk.

– Nem bízom én ebben a Százfű-izében – fintorgott Ron. – Mi lesz, ha utána örök életünkre mardekárosok maradunk?

– Egy idő után elmúlik a hatása – legyintett türelmetlenül Hermione. – A baj sokkal inkább az, hogy nagyon nehéz lesz megszerezni a receptet. Piton azt mondta, hogy egy Leghatóbb ördögös italok című régi könyvben van benne, de azt biztos a zárolt részben őrzik.

A zárolt szekcióból csak egy módon lehetett könyvet szerezni: egy tanár írásbeli engedélye kellett hozzá.

– Ki hinné el nekünk, hogy nem egy bájital receptjét akarjuk kinézni abból a könyvből? –, tette fel a logikus kérdést Ron.

– Szerintem – morfondírozott Hermione – ha azt mondanánk, hogy csak a dolog elmélete érdekel minket, lenne némi esélyünk...

– Ugyan már, ezt egy tanár se veszi be – legyintett Ron. – Ahhoz teljesen gyagyásnak kéne lennie...

Tizedik fejezet **A goromba gürkő**

Lockhart professzor a tündérmanók balul sikerült bemutatása óta nem használt élő szörnyeket az óráin. Helyette fejezeteket olvasott fel a

könyveiből, sőt a drámaibb részeket néha el is játszotta. Ezekben a színpadi produkciókban rendszerint Harrynek kellett statisztálnia: eddig alkalma volt eljátszani egy erdélyi földművest, akit Lockhart szabadított meg a Gügyögés-átok kellemetlen következményeitől, egy náthás jetit, valamint egy vámpírt, aki a Lockharttal való találkozása után csak salátát evett.

Harrynek az egyik sötét varázslatok kivédése órán, egy vérfarkas szerepében kellett kiállnia az osztály elé. Ha nem lett volna jó oka rá, hogy Lockhart kedvében járjon, biztos nem vállalta volna a feladatot.

– Üvölts szépen, Harry – igen, így jó – akkor lecsaptam rá – nagyjából így – a földre löktem, és az egyik kezemmel leszorítottam – a másikkal a torkának szegeztem a pálcámat aztán összeszedtem a maradék erőmet, és elvégeztem rajta egy nagyon bonyolult varázslatot, a Homorphus-bűbájt. Erre ő panaszosan felvonyított – halljuk, Harry... panaszosabban... jó – aztán eltűnt a bundája, visszahúzódottak a karmai, és emberré változott. Egyszerű. mégis hatékony akció volt – s azóta még egy falu emleget úgy, mint a hőst, aki véget vetett a havi rendszerességgel bekövetkező vérfarkastámadásoknak.

Ekkor megszólalt a csengő. Lockhart feltápáskodott a padlóról.

– Házi feladat: írjatok elbeszélő költeményt arról, hogyan győztem le a Wagga-Wagga vérfarkast. A legjobban sikerült mű szerzője dedikált példányt kap az Egy elbűvölő emberből!

A tanulók összeszedték holmijaikat, és elindultak kifelé. Harry visszament a terem végébe, ahol Ron és Hermione várt rá.

– Készen álltok? – súgta.

– Várjuk meg, amíg mindenki kimegy – felelte lámpalázasan Hermione.

– ...Jó, most már mehetünk.

Azzal elővett egy darab papírt a zsebéből, és elindult Lockhart asztala felé. Harry és Ron követték.

– Öhm... Lockhart professzor – fogott bele a mondókájába. – Azt szeretném kérni... Szóval szeretném kikérni ezt a könyvet a könyvtárból. Érdekelne benne egy-két dolog. – Kissé remegő kézzel a tanár felé nyújtotta a papírt. – Sajnos a zárolt részben tartják, ezért kell hozzá egy tanár engedélye. Ha elolvashatnám, biztosan jobban megérteném, amit a tanár úr a Kirándulások a kísértetekkelben a lassan ható mérgekről ír...

– Áh, a Kirándulások a kísértetekkel! – Lockhart átvette a cetlit Hermionétól, és megvillantott egy bájosolyt. – Merem állítani, hogy az az egyik legjobb könyvem. Tetszett neked?

– Óh, nagyon is! – vágta rá Hermione. – Zseniális ötlet volt, hogy az utolsót egy teaszűrővel ejtette csapdába...

– Azt hiszem, senki nem róhat meg érte, ha egy kis segítséget nyújtok az évfolyam legjobb diákjának – duruzsolta Lockhart, azzal elővett egy hatalmas pávatollpennát.

– Szép darab, igaz? – kérdezte, félreértve Ron döbbent fintorát. – Általában csak dedikálásra szoktam használni. – Azzal cirkalmas aláírást kanyarított a cetlire. Azután visszaadta Hermionének, aki remegő kézzel a táskájába rejtette az értékes engedélyt.

– Nos, Harry – fordult a fiúhoz Lockhart –, holnap lesz az évad első kviddicsmérkőzése. A Griffendél játszik a Mardekárral, igaz? Úgy hallom, használható játékos vagy. Annak idején jómagam is fogó voltam. Próbáltak rábeszélni, hogy jelentkezsek a nemzeti válogatottba, de én úgy döntöttem, hogy inkább a gonosz erők legyőzésének szentelem az életem. Mindazonáltal, ha úgy érzed, hogy egy kis mesteredzésre van szükséged, csak szólj bátran. Mindig örülök, ha átadhatom a tudásomat a nálamnál gyengébb képességű játékosoknak...

Harry azonosíthatatlan torokhangot hallatott, és gyorsan barátai után eredt.

– Ez nem lehet igaz – csóválta a fejét, mikor együtt ellenőrizték az aláírást. – Meg se nézte, hogy milyen könyvet akarunk kikérni.

– Ebből is látszik, hogy teljesen lüke – állapította meg Ron. – De nem mindegy? Megkaptuk, amit akartunk.

– Egyáltalán nem lüke! – méltatlankodott Hermione. Futólépesben igyekeztek a könyvtár felé.

– Tetszett, hogy az évfolyam legjobb diákjának nevezett, mi? – A könyvtár fojtott csendjében ösztönösen suttogóra fogták hangjukat.

Madam Cvikker, a könyvtárosnő sovány, örökké ingerült boszorkány volt. Leginkább egy alutáplált keselyűre emlékeztetett – külsőre csakúgy, mint modorában.

– Leghatóbb ördögös italok? – morogta gyanakodva, és a kikérőcetli után nyúlt. Hermione azonban visszahúzta a kezét. – Nem tarthatnám meg emlékébe? – kérdezte reménykedve.

– Ugyan, menj már, Hermione – mordult rá Ron. Elvette tőle az engedélyt, és átadta Madam Cvikkernek. – Annyi aláírást szerzünk neked, ahányat csak akarsz. Lockhart bármit hajlandó dedikálni, ami nem szalad ki a keze alól.

Madam Cvikker a fény felé tartotta a cetlit. Láthatóan eltökélt szándéka volt, hogy leleplezi a hamisítókat, de az engedély kiállta a próbát. Nem volt hát mit tennie, felállt, és eltűnt a toronymagas polcok között, hogy néhány

perc múlva egy nagy alakú, penészesnek tűnő könyvvel térjen vissza. Hermione gondosan táskájába rejtette a kincset érő művet, és elindult az ajtó felé. Menet közben igyekezett közömbös arcot vágni, és ráérősre fogta lépteit.

Öt perccel később a három jó barát már Hisztis Myrtle használaton kívüli mosdójában kuksolt. Hermione azzal az érveléssel szerelte le az ódzkodó Ront, hogy a mosdó az utolsó hely, ahova épeszű ember beteszi a lábát, ezért majdnem biztos, hogy ott nem fogják zavarni őket. Hisztis Myrtle meghittent zokogott a fülkéjében, Harryék nem törődtek vele, és ő sem törődött velük.

Hermione óvatosan kinyitotta a Leghatóbb ördöngös italokat, s mindhárman a foltos lapok fölé görnyedtek. Elég volt egy pillantást vetniük a könyvre, máris megértették, hogy miért sorolták azt a zárt művek közé. Csupa olyan bájital szerepelt benne, aminek a hatását még elképzelni is szörnyű volt. A képek sem voltak szívderítőbbek: az egyik egy kétfejű férfit ábrázolt, egy másikon pedig egy boszorkány volt látható, akinek nyolc-tíz kar nőtt ki a hátából.

– Itt van! – mondta izgatottan Hermione, mikor megtalálta a Százfűlő főzet című fejezetet. A receptet félig átalakult emberekről készült rajzok illusztrálták. Harry komolyan remélte, hogy a kísérleti alanyok arcán tükröződő kín csupán a művész képzeletének szüleménye.

– Ez a legbonyolultabb bájital, amit valaha láttam – csóválta a fejét Hermione, s ujjával végigfutott a listán. – Juharfa fátyolkája, pióca, meghajtófű és disznópázsit. Ezek mind vannak a hobbiszekrényben, csak ki kell szolgálnunk magunkat. Úúh, nézzétek, bikornisszarv-örlemény – nem tudom, hol találunk ilyet... szárított bumszalagbőr – ezt se lesz könnyű szerezni – és persze egy darabka abból, akivé változni akarunk.

– Tessék!? – hüledezett Ron. – Mi az, hogy egy darabka abból, akivé változni akarunk? Én ugyan nem iszom meg semmit, amiben benne van Crak lába körme!

Hermione eleresztette a füle mellett a tiltakozást.

– Azzal még nem kell foglalkoznunk, mert csak a legvégén kerül bele...

Ron segélykérően nézett Harryre, akinek azonban másféle fenntartásai voltak.

– Van fogalmad róla, mennyi mindent kell összelopkodnunk, Hermione? Szárított bumszalagbőrt egész biztosan nem találunk a hobbiszekrényben. Mit csinálunk? Kifosztjuk Piton raktárát? Nem hinném, hogy jó ötlet...

Hermione becsapta a könyvet.

– Ha gyáván meg akartok hátrálni, csak tessék – szólt vállat vonva. Orcáján rózsaszín foltok jelentek meg, és a szeme is jobban csillogott, mint máskor. – Nagyon jól tudjátok, hogy nem szeretek a tilosban járni, de szerintem kővé dermedni sokkal rosszabb, mint megfőzni egy bonyolult bájitalt. Ha titeket nem érdekel, hogy Malfoy-e a tettes, úgy is jó. Megyek, és visszaviszem a könyvet Madam Cvikkernek...

– Nem hittem volna, hogy megérem a napot, amikor te beszélsz rá minket egy szabálysértésre – dörmögte Ron. – Jól van, főzzük meg azt a bájitalt, de semmi körömdarab, világos?

Hermione felderült, és ismét kinyitotta a könyvet.

– Mennyi idő alatt készül el a főzet? – kérdezte Harry.

– Hát, a meghajtófüvet teliholdkor kell szedni, a juharfátyolkát pedig huszonegy napig kell párolni... Úgy saccolom, hogy kábé egy hónap alatt megleszünk vele. Feltéve, hogy minden hozzávalót be tudunk szerezni.

– Egy hónap alatt? – méltatlankodott Ron. – Annyi idő alatt Malfoy az összes mugliivadékot megtámadhatja! – Hermione szeme azonban ismét fenyegetően összeszűkül, úgyhogy gyorsan hozzátette: – De mivel jobbat nem tudunk kitalálni, essünk neki, nem igaz?

Azért később, mikor Hermione kilesett a folyosóra, hogy ellenőrizze tiszta-e a levegő, Ron még odasúgta Harrynek:

– Szerintem sokkal egyszerűbb lenne, ha holnap lelöknéd Malfoyt a seprűjéről.

Szombat reggel Harry már hajnalban felébredt. Nem kelt fel mindjárt, inkább kihasználta a csendes órát, és eltöprengett az előttük álló kviddicsmeccsen. Cseppet sem volt nyugodt és bizakodó hangulatban; félve gondolt rá, mit fog szólni Wood, ha a Griffendél elveszíti a mérkőzést, és az sem derítette jókedvre, hogy az ellenfél a létező leggyorsabb versenyseprűkön áll ki ellenük. Sosem kívánta még ennyire, hogy legyőzzék a Mardekárt...

Fél órán át efféle torokszorító gondolatok kergették egymást a fejében. Akkor megrázta magát, kimászott az ágyból, gyorsan felöltözött, és lement reggelizni. Az iskola legtöbb tanulója még az igazak álmát aludta, de a kviddicscsapat tagjai már ott ültek a hosszú, üres asztalnál. Ők is meglehetősen feszültnek tűntek, és reggeli közben nem sok szó esett köztük.

Ahogy közeledett a tizenegy óra, diákok egyre nagyobb csoportjai indultak el a kviddicsstadion felé. Az idő borús és nyomott volt, az ég vihart vagy esőt ígért. Mikor Harry az öltöző ajtajához ért, Ron és Hermione még egyszer szerencsét kívántak neki. A játékosok átöltöztek piros

Griffendéltalárjaikba, majd leültek, hogy meghallgassák Wood szokásos meccs előtti buzdító szónoklatát.

– A mardekárosoknak jobb seprűik vannak, mint nekünk – fogott bele a csapatkapitány. – Ezen nincs mit tagadni. A mi seprűinken viszont jobb emberek ülnek. Keményebben edzettünk náluk; repültünk, ha esett, ha fújt... („Az biztos – morogta George Weasley. – Augusztus óta nem sikerült rendesen megszáradnom.”) ... és most teszünk róla, hogy sírva emlegessék a napot, amikor hagyták, hogy az a kis vakarcs Malfoy megvesztegesse őket!

Wood a felindultságtól hullámszóval fordult Harryhez.

– Te fogod megmutatni nekik, Harry, hogy egy gazdag apa még nem csinál az emberből igazi fogót. Kapd el azt a cikeszt, Harry, ha az életedbe kerül is, mert nekünk itt ma nyernünk kell, érted? Nyernünk kell.

– Úgyhogy csak lazán és vidáman – vigyorgott Fred, és Harryre kacsintott.

Mikor kivonultak a pályára, hatalmas zsivaj fogadta őket. A hollóhátasok és a hugarbugosok is a Mardekár ellen szurkoltak, de azért a mardekárosok sem titkolták érzelmeiket. Madam Hooch, a kviddicstanárnő felszólította Woodot és Flintet, hogy fogjanak kezét. A két csapatkapitány ezt meg is tette, de közben marcona képpel méregették egymást, és a kézfogás is acélosabbra sikeredett a kelleténél.

– Sípszóra indul a mérkőzés – mondta Madam Hooch. – Három... kettő... egy...

A tizennégy játékos a nézők üdvívalgása közepette a levegőbe emelkedett. Harry egészen magasra felröppent az ólomszürke égbolt alatt, és hunyorogva keresni kezdte a cikeszt.

– Jól ülsz, Ragyásfejű? – kiáltott oda neki Malfoy, és elsuhant alatta – talán hogy megmutassa, mire képes a seprűje. Harrynek nem volt ideje válaszolni. Észrevette, hogy az egyik súlyos, fekete gurkó éppen őt célozta meg. A labda olyan közel suhant el a feje mellett, hogy a szele meglobbantette a haját.

– Ez közel volt! – kurjantotta George. Ütőjét lóbálva elröppent Harry mellett, készen arra, hogy egy jól irányzott pofonnal valamelyik mardekáros felé terelje a gurkót. Sikerült is megcéloznia Adrian Puceyt, de Harry döbbenetén látta, hogy a gurkó félúton irányt változtat, és megint őt támadja.

Egy gyors bukással sikerült kitérnie a nehéz labda útjából. George ezúttal Malfoy felé pofozta a gurkót, de az ismét éles kanyart írt le, s megint Harry felé suhant.

Harry megcélozta a pálya túlsó végét, és gyorsított. A gurkó füttyülve röpt a nyomában. Mi jelentsen ez a kivételezés? – töprengett. A gurkóknak az a dolguk, hogy minél több játékost leüssenek a seprűről, nem szokásuk egyetlen emberre koncentrálni...

A pálya másik végében Fred Weasley várta a gurkót. Harry lebukott, hogy Fred kényelmesen suhinthasson, így a gurkó ismét célt tévesztett.

– Ezt neked! – rikkantotta vidáman Fred a sikeres ütés után, de korai volt az öröme. A gurkó úgy vonzódott Harryhez, mint vasgolyó a mágneshez: megint irányt változtatott, és menekülésre készítette a Griffendél fogóját.

Időközben eleredt az eső; súlyos vízcseppek csapódtak Harry arcába, befröcskölve a szemüvegét is. Jó darabig fogalma sem volt róla, mi zajlik a pályán, de végül meghallotta a kommentátorként szereplő Lee Jordan hangját:

– Az állás: hat-nulla a Mardekár javára.

A mardekárosok szuperseprűi valóban jól teljesítettek, és a megkerült gurkó sem hagyott fel a próbálkozással, hogy eltalálja kiszemelt áldozatát. Fred és George végül úgy döntöttek, hogy közrefogják Harryt, így viszont Harry már csak az ő hadonászásukat látta – a cikeszt még észrevenni sem volt esélye, nemhogy elkapni.

– Valaki... megbütykölte... ezt a... gurkót – nyögdécselte Fred lendületes ütőcsapások közepette.

– Időt kell kérnünk – szolt George, miközben egyszerre próbálta figyelmeztetni Woodot és megakadályozni, hogy a gurkó betörje Harry orrát.

Wood a jelek szerint vette az adást, mert a következő pillanatban Madam Hooch belefűjt sípjába. Harry, Fred és George megcélozták a pálya szélét – nyomukban a ragaszkodó gurkóval. Odalent a mardekáros szurkolók gúnyos füttykoncertje fogadta őket.

– Mi a csudát műveltek? – kérdezte mérgesen Wood, mikor már köré gyűlt a csapat összes tagja. – Laposra vernek minket! Fred, George, hol voltatok, amikor az a gurkó a karikánál rárontott Angelinára?

– Tíz méterrel fölöttünk repkedtünk – felelte George ingerülten –, és azzal voltunk elfoglalva, hogy a másik gurkó ne gyilkolja meg a fogónkat! Valaki babrált vele – nem hagyja békén Harryt, egész idő alatt őt támadta. Szerintem a mardekárosok keze van a dologban.

– A gurkók az utolsó edzésünk óta Madam Hooch irodájában voltak elzárva – ráncolta a homlokát Wood. – A múltkor pedig még nem volt semmi bajuk.

Madam Hooch elindult feléjük. Harry a válla fölött hátrapillantva látta, hogy a mardekáros játékosok mind vigyorognak, és ujjal mutogatnak rá.

– Figyeljete! – hadarta a közeledő tanárnőre pislogva. – Így, hogy folyton körülöttem röpködtek, legfeljebb akkor tudom elkapni a cikeszt, ha belerepül a markomba. Foglalkozzatok a többiekkel, a pikkelős gurkót meg bízzátok rám.

– Ne viccelj már! – ellenkezett Fred. – Leszedi a fejed.

Wood Harryre, majd a Weasley-fivérekre nézett.

– Ez örülség, Oliver – szólalt meg Alicia Spinnet mérgesen. – Nem engedheted, hogy Harry magára maradjon azzal a vacakkal szemben. Kérjünk vizsgálatot...

– Ahhoz fel kellene adnunk – rázta a fejét Harry. – Nem fogjuk a Mardekárnak ajándékozni a meccset egy megkergült gurkó miatt! Gyerünk, Oliver, mondd meg nekik, hogy szálljanak le rólam!

– Te tehetsz róla! – mordult rá Woodra George. – „Kapt el a cikeszt, ha az életedbe kerül is” – hogy lehet ilyet mondani valakinek!?

Madam Hooch odaért hozzájuk.

– Készen álltok a folytatásra? – fordult Woodhoz.

A csapatkapitány egy pillanatig farkasszemet nézett Harryvel.

– Rendben – szólt végül. – Fred, George, hallottátok Harryt: hagyjátok békén, bízzátok rá a gurkót.

Az eső időközben még jobban rákezdett. Madam Hooch sípszavára Harry elrúgta magát a földtől, és a következő pillanatban már hallotta is a gurkó ismerős süvítését a háta mögött. Egyre magasabbra emelkedett, s közben bukfenceket és dugúhúzókat csinált, szlalomozott és pörgött. Ettől kissé el is szédült, de azért nyitva tartotta a szemét. Szemüvegét szaporán verte az eső, s mikor egy darabig fejfelé repült, hogy kitérjen egy újabb alattomos gurkótámadás elől, a víz belecsorgott az orrába. A közönség harsogva nevetett bukfencein. Ő maga is tudta, hogy abszurdnak tűnik, amit csinál, de a lomhán kanyarodó, nehéz gurkóval szemben ez tűnt a legjobb védekezésnek.

Most vízszintes halálkanyarban száguldani kezdett a stadion széle mentén, az eső ezüstszürke függönyén át a Griffendél póznája felé pislogott, ahol Adrian Pucey épp Woodot igyekezett kikerülni... Ekkor ismét elsüvített a füle mellett a gurkó. Gyors kanyart írt hát le, és elsuhant az ellenkező irányba.

– Balettórát tartasz, Potter? – kiáltotta oda Malfoy, mikor Harryt egy ízben esetlen pördülésre kényszerítette a közeledő labda.

Harry egyenesbe állt, és gyorsított – a gurkó árnyékként követte –, majd egy dühös pillantás erejéig hátranézett Malfoyra – és ekkor megpillantotta az aranycikeszt. Az apró labda néhány centivel Malfoy bal füle fölött lebegett – de a mardekáros fiú a nagy nevetés közepette észre se vette:

Harry habozva megállt a levegőben. Nem mert Malfoy felé indulni, mert félt, hogy épp ezzel hívja fel a figyelmét a cikeszre.

BUMM! Egy másodperccel tovább habozott a kelleténél. A gurkó kihasználta ezt, és most végre célba talált – egyenesen a könyökének csapódott.

Harry azonnal tudta, hogy eltörött a karja. Az égő fájdalomtól megszédülve félig lecsúszott a síkos seprűnyélről. Már csak fél lábbal és fél kézzel kapaszkodott: törött karja bénultan csüngött alá a mélybe. A gurkó újra támadásba lendült, s ezúttal az arcát célozta meg. Gyorsan kitért előle, s attól kezdve csak egy gondolat járt a fejében: el kell érnie Malfoyt.

A fájdalom és az eső függönyén át kinézte magának a kárörvendően vigyorgó arcot, és zuhanórepülésben elindult felé. Malfoy szeme tágra nyílt a rémülettől: azt hitte, ő a támadás célpontja.

– Mi a... – nyögte, és gyorsan kitért a bombaként zuhanó Harry útjából.

Harry most a másik kezével is elengedte a seprűnyelet. A cikesz után kapott, s érezte, hogy ujjai rákulcsolódnak a hűvös labdára. Most már csak a lábával tartotta magát a seprűn, amely egyenesen a talaj felé száguldott vele. Odalent a közönség soraiban valaki felsikoltott. Harry minden erejével azon igyekezett, hogy ne veszítse el az eszméletét.

Hátborzongató puffanással csapódott bele a pálya sarába. A fájdalom elkábította, s távoli zúgásként érzekelte csak a közönség őrvongását. Sérült karja egészen különös szögben lógott, de őt csak az érdekelte, hogy ép kezében ott van-e még a cikesz.

– Megvan – motyogta kábán. – Győztünk. – Azután elveszítette az eszméletét.

Mikor magához tért, még mindig a pályán feküdt. Érezte az arcára hulló esőcseppeket, s látta, hogy valaki fölé hajol. Fehér fogak villantak meg a szeme előtt.

– Jaj, csak ő ne – motyogta.

– Nem tudja, mit beszél – harsogta Lockhart az odaseregltő griffendéleseknél. – Ne félj, Harry, mindjárt meggyógyítom a karod.

– Ne! – rémüldözött Harry. – Köszönöm, jó lesz így is... – Megpróbált felülni, de az elviselhetetlen fájdalom nem engedte. Ekkor ismerős kattogás ütötte meg a fülét.

– Erről nem kérek fényképet, Colin – szólt rekedten.

– Feküdj csak le, Harry – csitította Lockhart. – Rutinbűbájról van szó, számtalanszor csináltam már ilyet.

– Nem mehetnék el inkább a gyengélkedőbe? – sziszegte összeszorított fogai között Harry.

– Az tényleg jobb lenne, tanár úr – erősítette meg a fülig sáros Wood, aki a fogóját ért baleset ellenére sem tudta elfojtani boldog vigyorát. – Gyönyörű rácsapás volt, Harry. Ez volt az eddigi legparádésabb megmozdulásod.

A lábak erdején át Harry megpillantotta Fred és George Weasleyt, akik közös erővel igyekeztek dobozba zárni a goromba gurkót. A labda még mindig nem akart veszteg maradni.

– Lépjetek távolabb – harsogta Lockhart, és felgyűrte nefritzőld talárja ujját.

– Ne... kérem... – motyogta Harry, de Lockhart már forgatta is a pálcáját, s egy szempillantás múlva a sebesült karra szegezte.

Harrynek furcsa, kellemetlen érzése támadt a vállában; ez azután az egész karjára kiterjedt, betöltötte egészen az ujj hegyéig. Úgy érezte, mintha a karja léggömb volna, amiből kieresztik a levegőt. Látni sem akarta, mi történik vele, inkább elfordult, és behunyta a szemét. Colin eszeveszett kamerakattogtatása és a közelben állók döbrent nyögései azonban így is elárulták, hogy félelme nem volt alaptalan. A karja nem fájt többé – de úgy nem fájt, mintha nem is lenne.

– Ohm – hümmögött Lockhart. – Hát igen, néha előfordul az ilyesmi. De a lényeg az, hogy a csonttörést megszüntettük. A többi mellékes. Nos, Harry, most menj fel szépen a gyengélkedőbe – Weasley úr, Granger kisasszony, megtennék, hogy elkísérik? Madam Pomfrey majd... öhm, elvégzi rajta az utolsó simításokat.

Harry feltápáskodott, de furcsán féloldalasnak érezte magát. Mikor végül rápillantott jobb karjára, a látványtól kis híján megint elájult.

A ruhája ujjából kilógó valami leginkább egy vastag, hússzínű gumikesztyűre hasonlított. Megpróbálta mozgatni az ujjait. Semmi eredmény.

Lockhart nem összeforrasztotta a csontjait, hanem eltávolította őket.

Madam Pomfrey cseppet sem örült a dolognak.

– Egyenesen ide kellett volna jönnöd! – zsémbelődött, miután szemügyre vette a valaha szebb napokat látott kar szomorú, petyhüdt maradványait. – A csontforrasztás fél pillanat alatt kész van – de a csontnövesztés...

– Azért sikerülni fog, ugye? – nézett fel aggódva Harry.
– Persze, hogy sikerülni fog, de fájdalmas lesz. – A javasasszony egy pizsamát dobott oda Harrynek. – Itt kell maradnod éjszakára.

Amíg Ron átöltöztette Harryt, Hermione az ágy elé állított paraván túloldalán várakozott. Az öltöztetés elég bonyolult műveletsornak bizonyult; főleg az tartott sokáig, mikor a gumiszerű, csontjavesztett kart kellett belegyömöszölni a pizsamafelső ujjába.

– Most is olyan nagy véleménynyel vagy Lockhartról, Hermione? – szólta ki a paraván mögül Ron, miközben Harry fityegő ujjait húzogatta elő a pizsamakabát ujjából. – Harry egy szóval se mondta neki, hogy filézést kér.

– Mindenki követhet el hibát – felelte Hermione. – Viszont a karod már nem fáj, igaz, Harry?

– Igaz – ismerte el a fiú. – De mást se nagyon csinál. – Az ágyra vetette magát, s karja lezútyant a teste mellé. Hermione és Madam Pomfrey félretolták a paravánt. A javasasszony egy „Pótcson-Rapid” feliratú üveget tartott a kezében.

– Nehéz éjszakád lesz – csóválta a fejét, és teleöntött egy bögrét a füstölő folyadékkal. – A csontnövesztés nem kellemes dolog.

A Pótcson-Rapidot már bevenni sem volt kellemes. Harry köhögött és csuklott a maró folyadéktól. A gyógyszer mintha végigperzselte volna a száját és a torkát. Madam Pomfrey eldűnnyögött még néhány keresetlen szót a veszélyes sportokról és a kétfalkezes tanárokról, majd meghagyta Ronnak és Hermionének, hogy itassanak vizet Harryvel, és távozott.

– De nyertünk, és ez a fontos – vigyorodott el Ron. – Szédületesen csináltad. Malfoy olyan képet vágott... Ölni tudott volna!

– Érdekelne, mit csinált azzal a gurkóval – jegyezte meg fejcsóválva Hermione.

– Ezt is megkérdezzük tőle, miután megittuk a Százfűlé-főzetet – mondta sóhajtván Harry, és lehanyatlott a párnára. Remélem, annak jobb íze lesz, mint ennek volt...

– Viccelsz? – fintorgott Ron. – Mardekárosok darabjai lesznek benne.

E pillanatban kitárult a gyengélkedő ajtaja, és egy sártól és víztől csöpögő brigád csörtetett be rajta: a Griffendél csapatának beteglátogatóba érkező tagjai.

– Hihetetlen zuhanás volt, Harry – lelkesedett George. – Ha láttad volna, hogyan ordibált Marcus Flint Malfoyjal! A fejéhez vágta, hogy ott volt

a cikesz az orra előtt, mégse látta meg. Malfoynak nem volt kedve vigyorogni.

Csapattársai süteményt, édességet és több üveg sütőtöklevet hoztak Harrynek; odagyültek az ágya köré, s már épp kezdett volna beindulni a buli, mikor benyitott a kórterembe Madam Pomfrey.

– A társatoknak pihenésre van szüksége! – kiabálta. – Harminchárom csontot kell visszánövesztenie! Kifelé! KIFELÉ!

Így hát Harry magára maradt, s ettől kezdve minden figyelmét a karját hasogató fájdalomnak szentelhette.

Jó néhány órával később, már bőven napnyugta után Harry egyszer csak felriadt szendergéséből. Nyomban fel is kiáltott fájdalmában: úgy érezte, mintha üvegszilánkokkal tömték volna ki a karját. Egy pillanatig azt hitte, hogy a kín ébresztette fel; azután érezte, hogy a sötétben valaki kendővel törölgeti a homlokát.

– Hagyj békén! – kiáltotta rémulten, majd: – Dobby!

A házimanó nagy, düledő szemei szinte világítottak a sötétben. Hosszú, hegyes orrán könnycsepp rezgett.

– Harry Potter visszajött az iskolába – suttogta panaszos hangon. – Pedig Dobby úgy kérlelte Harry Pottert. Jaj, uram, miért nem hallgattál Dobbyra? Miért nem ment haza Harry Potter, amikor lemaradt a vonatról?

Harry felült az ágyban, és félrelökte Dobby kendőjét.

– Mit keresel te itt? És honnan tudod, hogy lemaradtam a vonatról?

Dobby ajka megremegett. Harry fejében szörnyű gyanú fogant meg.

– Te voltál – szólt döbbenet. – Te intézted úgy, hogy a fal ne engedjen át minket!

– Úgy van, uram. – Dobby olyan hevesen bólogatott, hogy fülei a fejét csapkodták. – Dobby elbújt, kileste Harry Pottert, és lezárta az átjárót. Aztán ki kellett vasálnia érte a kezét – megmutatta tíz hosszú, bekötözött ujját –, de Dobby nem bánta, uram, mert úgy hitte, hogy Harry Potter biztonságban van.

Dobbynak álmában se jutott eszébe, hogy Harry Potter máshogy is el tud jutni az iskolába!

A manó előre-hátra hintázott, s közben egyre ingatta csúf fejét.

– Dobby annyira megdöbbent, mikor hallotta, hogy Harry Potter mégis visszatért az iskolába, hogy odaégette a gazdája vacsoráját! Annyi korbácsütést Dobby még soha nem kapott, uram...

Harry visszahanyatlott a párnára.

– Kis híján kicsaptak minket miattad – mérgelődött. – Azt ajánlom, tűnj el, mielőtt visszánőnek a csontjaim, különben esetleg meg talállok fojtani.

Dobby fáradtan mosolygott.

– Dobby megszokta a halálos fenyegetéseket, uram. Dobbynak otthon naponta ötször mondanak ilyet. – Azzal kifújta az orrát mocskos párnahuzatgönce egyik sarkába. Olyan szájalomra méltóan festett, hogy Harry minden sérelme ellenére nem tudott tovább haragudni rá.

– Miért viseled ezt a rongyot? – kérdezte megenyhülve.

– Ezt, uram? – Dobby a párnahuzatra bökött. – Ez a házimanó rabszolgasorsának jele. Dobby csak akkor lesz szabad, ha a gazdái ruhát adnak neki. A család nagyon vigyáz rá, hogy még egy zoknit se adjon oda Dobbynak, mert akkor Dobby örökre elhagyhatná a házukat.

Megtörölte dülledt szemét, aztán egyszerre hangot váltott:

– Harry Potternek haza kell mennie! Dobby azt hitte, hogy a gurkója tesz majd róla, hogy...

– A te gurkód? – Harry dühe egy szempillantás alatt újra fellángolt. – Hogyhogy a te gurkód? Te intézted úgy, hogy a gurkó meg akarjon ölni!?

– Nem megölni, uram, dehogy megölni! – sápítozott Dobby. – Dobby éppen hogy meg akarja menteni Harry Potter életét! Inkább küldjék haza súlyos sérüléssel, mint hogy itt maradjon! Dobby csak akkora balesetet akart, hogy Harry Pottert hazaküldjék!

– Óh, csak akkorát? – fakadt ki Harry. – Persze eszedben sincs elárulni nekem, miért akartad, hogy darabokban vigyenek haza, mi?

– Aj, ha Harry Potter tudná! – siránkozott Dobby, további könnycseppeket csorgatva a rongyos párnahuzatra. – Ha tudnád, uram, mit jelentesz nekünk, az alantasaknak, a rabszolgáknak, a varázsvilág elnyomottjainak! Dobby jól emlékszik, milyen világ volt Tudodki idejében! Úgy bántak velünk, házimanókkal, mint a kutyával!... Dobbyval persze még ma is úgy bánnak – tette hozzá, és megtörölte arcát a párnahuzattal. – De azért a fajtám élete sokkal könnyebb, mióta legyőzted Tudodki nagyurat. Harry Potter túlélte a támadást, a Sötét Nagyúr hatalma megtört, és új kor köszöntött ránk! Harry Potter reménysugár volt nekünk, akik azt hittük, sosem érnek véget a sötét napok... És most, uram, szörnyű dolgok készülnek a Roxfortban, talán már el is kezdődtek, és Dobby nem engedheti, hogy Harry Potter itt maradjon... Most, hogy megint kezdődik előlről, most, hogy ismét kinyílt a Titkok Kamrája...

Dobby egy pillanatra megdermedt a rémülettől, azután felkapta az éjjeliszekevényen álló vizeskancsót, és jól fejbe vágta magát vele. A lendülettől leesett az ágyról. Néhány másodperc múlva visszamászott, és keresztben álló szemmel motyogta:

– Rossz Dobby, nagyon rossz Dobby...

– A Titkok Kamrája tehát valóban létezik? – suttogta Harry. – És azt mondd, egyszer már kinyitották? El kell mondanod, Dobby!

Elkapta a manó csuklóját, mivel Dobby keze ismét elindult a vizeskancsó felé.

– Én nem vagyok mugli születésű. Miért jelentene rám veszélyt a Kamra?

A manó szeme világított a sötétben.

– Jaj, uram, ne kérdezz többet szegény Dobbytól – hebegte. – Sötét dolgok készülnek ezen a helyen, de Harry Potter nem lehet már itt, mikor bekövetkeznek. Menj haza, Harry Potter. Menj haza! Nem keveredhetsz bele ebbe, túl veszélyes...

– Ki fenyeget minket, Dobby? – kérdezte Harry. Továbbra is szorosan markolta a manó csuklóját, hogy az ne csapkodhassa a fejét a vizeskancsóval.

– Ki nyitotta ki a Kamrát? És ki nyitotta ki előző alkalommal?

– Nem, nem, Dobby nem mondhatja el, uram! – sipította a manó. – Menj, haza, Harry Potter, menj haza!

– Nem megyek sehova! – csattant fel Harry. – Az egyik legjobb barátom mugli születésű. Ha a Kamrát tényleg kinyitották, ő lesz az első áldozat...

– Harry Potter kockára teszi az életét a barátaiért! – óbégatott Dobby az ámulattól és saját kínjától megmámorosodva. – Milyen nemes! Milyen hősies! De nem, a saját életét kell mentenie! Harry Potternek nem szabad...

Dobby hirtelen mozdulatlanná dermedt, és denevérfülét hegyezte. Harry is hallotta, amit ő: a folyosóról közeledő léptek zaja szűrődött be.

– Dobbynak mennie kell! – suttogta a manó.

Hangos pukkanás hallatszott, és Harry azon kapta magát, hogy a levegőt markolja. Gyorsan visszafeküdt az ágyba, s a sötét folyosó felé fordult.

A léptek egyre közeledtek, s néhány másodperc múlva Dumbledore háta tűnt fel az ajtóban. Az igazgató hosszú köntöst és hálósipkát viselt, s egy szoborszerű valami egyik végét fogta a kezében. A következő pillanatban McGalagony professzor is feltűnt, ő cipelte a szobor lábát. Közös erővel letették terhüket az egyik ágyra.

– Hívja Madam Pomfreyt! – suttogta Dumbledore. McGalagony sietős léptekkel elhaladt Harry ágya mellett, és eltűnt a sötétben. Harry mozdulatlanul feküdt; úgy tett, mintha aludna. Nemsokára izgatott suttogást hallott, majd ismét feltűnt McGalagony, nyomában Madam Pomfrey-vel. A javasasszony hálóingben volt, s éppen belebújt egy kardigánba. Mikor meglátta a szobrot, felsikkantott.

– Mi történt? – fordult Dumbledore-hoz, majd az ágy fölé hajolt.
– Újabb támadás – felelte az igazgató. – Minerva talált rá a lépcsőn.
– Egy fűrt szőlő hevert mellette – tette hozzá McGalagony professzor. – Valószínűleg éppen ide tartott, hogy titokban meglátogassa Pottert.

Harrynek összeszorult a torka. Lassan felemelkedett egy kicsit az ágyban, hogy jobban lássa az ágyon fekvő szobrot. A mozdulatlan arcot megvilágította a holdfény.

Colin Creevey volt az. A fiú tágra nyílt szeme a plafonra meredt; felemelt kezében fényképezőgépét szorongatta.

– Kővé dermedt? – kérdezte suttogva Madam Pomfrey.

– Igen – bólintott McGalagony. – Még rágondolni is rossz... Ha Albus nem indult volna épp el forró csokoládéért, kit tudja, mi történt volna...

Mindhárom felnőtt Colinra meredt. Azután Dumbledore előrehajolt, és kivette a kamerát a fiú kezéből.

– Gondolja, hogy sikerült lefényképeznie a támadóját? – kapott az ötleten McGalagony.

Dumbledore nem felelt. Kinyitotta a gép hátulját.

– Uramisten! – hüledezett Madam Pomfrey.

A kamerából gőzszlop csapott ki. Harry három ágynyi távolságból is érezte az égett műanyag csípős szagát.

– Elolvadt – csóválta a fejét Madam Pomfrey. – Elolvadt az egész...

– Mit jelenthet ez, Albus? – kérdezte nyugtalanul McGalagony.

– Ez azt jelenti – felelte Dumbledore –, hogy a Titkok Kamráját valóban kinyitották.

Madam Pomfrey a szája elé kapta a kezét. McGalagony rámeredt Dumbledore-ra.

– De Albus... Ki tehetette?

– Nem az a kérdés, hogy ki. – Dumbledore homlokát ráncolva nézte Colint. – Az a kérdés, hogy hogyan.

Harry McGalagonyra nézett. A tanárnő arckifejezése elárulta, hogy ő sem tudja mire vélni Dumbledore szavait.

Tizenegyedik fejezet **A párbaj szakkör**

Harryt vasárnap reggel a gyengélkedő ablakain beáradó napfény ébresztette fel. Karja az éjszaka folyamán megtelt ugyan csontokkal, de még

elég merev volt. Gyorsan felült az ágyban, és Colin felé pislogott, de most azt az ágyat takarta el a paraván, ami mögött ő előző nap átöltözött.

Madam Pomfrey észrevette, hogy betege felébredt, és hamarosan megjelent a reggelis tálcával. Letette, és nyomban hozzálátott Harry karjának tornáztatásához.

– Minden rendben van – jelentette ki, miután az összes ízületet meghajlítgatta. – Ha végeztél az evéssel, elmehetsz.

Harry bal kézzel belapátolta a zabkását, majd kapkodva felöltözött, és már rohant is a Griffendél-toronyba. Be akart számolni barátainak Colin sorsáról és Dobbyról, de Ron és Hermione nem voltak a hálókörletben. Elindult hát, hogy megkeresse őket. Fogalma sem volt, hogy hol lehetnek, s őszintén szólva kicsit bántotta is, hogy barátait nem érdekli kicsontozott karjának állapota.

Mikor elhaladt a könyvtár bejárata előtt, összetalálkozott Percyvel. A prefektusfiú sokkal jobb hangulatban volt, mint legutolsó találkozásuk alkalmával.

– Szia, Harry! – köszönt vidáman. – Gyönyörűen repültél tegnap. Csodálatosan. A Griffendél átvette az első helyet a házak versenyében – ötven pontot szereztél nekünk!

– Nem láttad Ront és Hermionét? – kérdezte Harry.

Percy arcán kissé elhalványult a mosoly.

– Nem – válaszolta. – De nagyon remélem, hogy Ron nem megint egy lányvécében ücsörög...

Harry udvariasan nevetett. Megvárta, amíg Percy látótávolságon kívül kerül, aztán egyenesen Hisztis Myrtle mosdója felé iramodott – bár fogalma sem volt, mit keresnének ott barátai. A vécéhez érve körülnézett, hogy nincs-e a közelben Frics vagy valamelyik prefektus, azután benyitott az ajtón.

Az egyik fülkéből hangok szűrődtek ki.

– Én vagyok az – szólt hangosan Harry, és becsukta maga mögött az ajtót. A fülkéből koppanás, loccsanás és ijedt sikkantás hallatszott, majd a kulcslyuk mögött megjelent Hermione szeme.

– Harry! – kiáltott a lány. – A szívbajt hoztad ránk. Gyere be... Hogy van a karod?

– Jól – válaszolta Harry, miközben beoldalazott a szűk fülkébe.

A vécékagyló tetején egy régi üst állt, s a halk pattogás elárulta, hogy tűz is ég alatta. Hermione kitűnően értett a vízálló, hordozható tüzek elővarázslásához.

– Meglátogattunk volna – szabadkozott Ron, miután Harry nagy nehezen bezárta a fülke ajtaját –, de arra gondoltunk, hogy jobb, ha mihamarább elkezdjük főzni a Százfülevet... Ez a vécé tűnt a legalkalmasabb helynek.

Harry elkezdte mesélni, mi történt Colinnal, de Hermione a szavába vágott.

– Igen, tudunk róla. Hallottuk, amikor McGalagony elmondta Flitwicknek. Ezért is döntöttünk úgy, hogy nyomban hozzálátunk a főzéshez.

– Minél előbb szedjük ki a vallomást Malfoyból, annál jobb – bólogatott Ron. – Megmondjam, szerintem mit történt? Malfoy bedühödött a kviddicsmeccs miatt, és Colinon tombolta ki magát.

Hermione ezalatt marékszámba szórta a disznópázsitot a főzetbe.

– Más újságom is van – mondta Harry. – Az éjjel meglátogatott Dobby.

Ron és Hermione csodálkozva néztek rá. Harry beszámolt mindenről, amit a manótól hallott – és arról is, amit nem hallott tőle. Barátai tátott szájjal hallgatták.

– Egyszer már kinyitották a Titkok Kamráját? – hüledezett Hermione.

– Összeállt a kép – jelentette ki diadalmasan Ron. – Biztos Lucius Malfoy nyitotta ki, amikor idejárt, és most a mi Draco barátunk folytatja a családi hagyományt. Tiszta sor. Kár, hogy Dobby nem mondta el, miféle szörnyeteg van abban a kamrában. Egyszerűen nem értem, hogyan tud az a valami úgy kóborolni az iskolában, hogy senki nem veszi észre.

Hermione megvonta a vállát.

– Talán láthatatlan – mondta, és beledobott pár piócát az üstbe. – Vagy jól tudja álcázni magát. Mondjuk lovagi páncéllá válik. Valahol olvastam kaméleonkísértetekről...

– Túl sokat olvasol, Hermione – legyintett Ron, és fátyolkákat szórt a piócákra. Azután összegyűrte az üres fátyolkás zacskót, és Harryhez fordult. – Szóval Dobby miatt maradtunk le a vonatról, és neki köszönheted a kartörésedet is... – Ron megcsóválta a fejét. – Tudod, mit, Harry? Lehet, hogy a következő mentőakciója az életedbe kerül.

Hétfő reggelre már mindenki tudott róla, hogy Colin Creevey merénylet áldozata lett, és élettelenül fekszik a gyengélkedőn. Rémhírek és gyanúsítgatások tömkelege kapott lábra. Az elsősök már csak csapatokban mertek közlekedni, attól tartva, hogy egyedül megtámadják őket.

Ginny Weasleyt, aki a bűbájtanórán Colin Creevey mellett ült, nagyon megviselték az események – azonban Harry úgy érezte, hogy Fred és George nem a legjobb módszerekkel igyekeznek felvidítani a hógukat. A fiúk

ugyanis tréfa gyanánt szórt meg dudorokat varázsoltak az arcukra, és lesből kiugráltak a kislány elé. Csak akkor hagyták ezt abba, mikor Percy dühtől tájékozva közölte velük: megírja az anyjuknak, hogy Ginnynek lidérces álmai vannak miattuk.

Ezzel egy időben az iskolában feltűnően megnőtt a kereslet a talizmánok, amulettek és egyéb önvédelmi eszközök iránt. Neville Longbottom vett egy hatalmas és rettentően büdös zöld hagymát, egy piros kristályt és egy rothadó götefarkat aztán a többi griffendéles elmagyarázta neki, hogy őt nem fenyegeti veszély, hiszen aranyvérű.

– Az első áldozat Frics volt – rázta a fejét szorongva Neville –, és mindenki tudja, hogy én majdnem kvibli vagyok.

December második hetében McGalagony professzor szokás szerint összeírta azoknak a nevét, akik az iskolában akartak maradni karácsonyra. Harry, Ron és Hermione is feliratkoztak a listára; úgy tudták, hogy Malfoy sem utazik haza, és ezt felettébb gyanúsnak vélték. Ugyanakkor a karácsonyi szünet ideális alkalmat kínált rá, hogy használják a Százfűlé-főzetet, és kicsikarják Malfoyból a vallomást.

Sajnos azonban a főzet még nem készülhetett el teljesen: hiányzott hozzá a bikornisszarv és a bumszalagbőr, ezeket pedig csak Piton privát készletéből szerezhették meg.

Harry a maga részéről még Mardekár legendás szörnyével is szívesebben találkozott volna, mint hogy Piton rajtakapja őt, amint betör a szobájába. A csütörtök délutáni dupla bájitalóra azonban feltartóztathatatlanul közeledett; ideje volt hát kidolgozni a tervet.

– El kell terelnünk a figyelmét – magyarázta Hermione. – Akkor egyikünk besurranhat a szobájába, és kihozhatja, amit kell.

Harry és Ron aggódva pislogtak a lányra.

– Legjobb lesz, ha én vállalom magát a lopást – folytatta Hermione tárgyilagos hangon. – Benneteket kicsapnak a következő stikliért, nekem viszont még nincs priuszom. Nem lesz más dolgotok, mint összehozni egy kis zűrzavart, ami úgy öt percre eltereli Piton figyelmét.

Harry elfintorodott. Piton óráján zűrzavart kelteni – ez körülbelül annyira volt veszélytelen dolog, mint szemén bökdösni egy alvó sárkányt.

A csütörtöki bájitalórát a szokásos helyen, az egyik tágasabb pinceteremben tartották. Hús gőzölgő üst állt a hozzávalók – és a rézmérlegeket hordozó faasztalok között. Piton fel-alá járkált a teremben, és gonosz megjegyzéseket tett a griffendélek munkájára – ezeket a mardekárosok kaján kuncogással honorálták. Malfoy, aki Piton kedvenc

diákja volt, folyton halszemeket pöckölt Ron és Harry felé; a fiúk azonban tudták, mi lesz, ha visszadobálnak: büntetést kapnak, mielőtt annyit mondhatnának, hogy „igazságtalan”.

Harry dudordagasztó szirupja túl hígra sikeredett, de most kisebb gondja is nagyobb volt ennél. Hermionét figyelte, és várta a jelet; szinte meg se hallotta Pitonnak a munkájához fűzött gúnyos kommentárját. Mikor a tanár továbbállt, hogy Neville-t is leteremtse, Hermione biccentett Harrynek.

Harry leguggolt üstje mögé, és előkapta zsebéből a Fredtől szerzett Filibuster-csillagszórót. Varázspálcájával megpöccintette, mire a csillagszóró nyomban zizegni kezdett. Most már csak másodpercei voltak a cselekvésre; felegyenesedett, célzott, és eldobta a csillagszórót – ami egyenesen Monstro üstjébe pottyant.

Monstro szirupja szökőárként kirobbant az üstből. Mindenki, akire ráfröccsent, rémült sikoltozásba kezdett. Malfoy az arcába kapott egy adagot, s orra nyomban akkor lett, mint egy lufi; Monstro lapostányér méretűre duzzadt szemekkel kóválygott a teremben. Piton igyekezett rendet teremteni, és kideríteni; hogy mi történt. Harry látta, hogy Hermione a fejetlenséget kihasználva kioson az ajtón.

– Csendet! CSEND LEGYEN! – üvöltötte Piton. – Akire ráfröccsent a főzet, jöjjön ide hozzám lohasztóléért. Ha megtudom, hogy ki volt ez...

Harry visszafojtott nevetéssel figyelte Malfoyt, aki görögdinnye-orrát cipelve rohant a tanárhoz. A fél osztály odagyúlt Piton asztalához; volt, akinek a karja dagadt furkósbot méretűre, mások nem tudták kinyitni a szájukat, mert ajkuk óriási hurkává vált. Harry újra meg újra az ajtó felé sandított; egy perc múlva Hermione dudorodó talárral visszalopózkodott a terembe.

Mikor mindenki megkapta az ellenszert és a különféle daganatok lelohadtak, Piton odalépett Monstro üstjéhez, és kihalászta belőle a csillagszóró megfeketedett maradványát. A teremben egyszerre néma csend lett.

– Ha rájövök, hogy ki dobta ezt – suttogta Piton –, teszek róla, hogy kicsapják az iskolából.

Villogó szemmel meredt Harryre, aki rémületét palástolva igyekezett tanácstalan arcot vágni.

Harry csak akkor könnyebbült meg kissé, mikor megszólalt az óra végét jelző csengő.

– Tudja, hogy én voltam – mondta barátainak, miközben Hisztis Myrtle mosdója felé ügettek. – Láttam rajta, hogy tudja.

Hermione az üstbe szórta a frissen szerzett hozzávalókat, és lázasan kevergetni kezdte a főzetet.

– Két hét múlva kész – jelentette vidáman.

– Pitonnak nincs bizonyítéka – nyugtatta meg Harryt Ron. – Mit tehetne ellened?

– Ne félj, kitalál valamit – felelte sötéten Harry, és a fortyogó főzetre meredt.

Egy héttel a történetek után Harry, Ron és Hermione vacsorára menet kisebb csődületet pillantottak meg a bejárati csarnokban. A faliújság előtt összegyűlt diákok egy frissen kitűzött pergamenlapot olvasgattak.

Seamus Finnigan és Dean Thomas odaléptek a három jó barátához.

– Párbajszakkör indul az iskolában – újságolta Seamus. – Ma este lesz az első alkalom. Nem is rossz ötlet, manapság nem árt, ha az ember gyakorolja a párbajozást...

– Miért, gondolod, hogy Mardekár szörnyetege párbajozik az áldozataival? – kérdezte gúnyosan Ron, de azért ő is elolvasta a hirdetményt.

– Hasznos lehet – fordult Hermionéhez Harry, mikor már a vacsoraasztalnál ültek. – Elmegyünk?

Hermionét is érdekelte a dolog, úgyhogy nyolc órakor mind a hárman visszatértek a nagyterembe. A hosszú asztalok addigra eltűntek; helyettük lebegő gyertyák ezreivel megvilágított, aranyszínű színpad került az egyik fal mellé. A mennyezet bársonyos feketén borult a varázspálcájukat szorongató diákok fölé. A iskolából jóformán mindenki megjelent az izgalmasnak ígérkező eseményen.

– Kíváncsi vagyok, ki tartja a tanfolyamot – morfondírozott Hermione, miközben barátaival befurakodtak a tömegbe. – Valaki azt mondta, Flitwick fiatal korában párbajbajnok volt.

– Mindegy, hogy ki tartja, csak ne... – kezdte Harry, de a mondat itt csalódott nyögésbe fulladt. Ekkor ugyanis Gilderoy Lockhart lépett a színpadra – ezúttal szilvakék talárban –, s nyomában nem más érkezett, mint a fekete taláros Piton.

Lockhart csendre intette a diákokat, és fontoskodva megszólalt:

– Gyertek közelebb! Mindenki lát engem? Mindenki jól hall? Remek...

– Nos, kedves fiúk-lányok, Dumbledore professzor engedélyt adott rá, hogy megszervezzem ezt a kis párbajszakkört, melynek célja nem más, mint hogy felkészítsen titeket arra az esetre, ha esetleg meg kell védenetek magatokat. Jómagam számtalanszor kerültem ilyen helyzetbe – a részleteket lásd megjelent műveimben.

– Engedjétek meg, hogy bemutassam segédemet, Piton professzort – folytatta Lockhart, és széles mosolyt villantott Pitonra. – A tanár úr azt mondja, ő maga sem teljesen járatlan a párbajozás művészetében. Felkértem hát, hogy asszisztáljon nekem egy rövid bemutató erejéig. Nyugalom, nem kell aggódnod: ügyelni fogok rá, hogy ne tegyek kárt a bájitaltanárotokban.

– Az lenne a legjobb, ha kölcsönösen kinyuvasztanák egymást – súgta oda Harrynek Ron.

Piton ajka gonosz vigyorra húzódott. Harry nem is értette, miért mosolyog még Lockhart; ha őrá nézett volna így Piton, inkább azon törte volna a fejét, hogy merre szaladjon.

Lockhart és Piton szembefordultak egymással, és meghajoltak – mármint Lockhart bemutatott egy cifra gesztusokkal kísért meghajlást, Piton pedig türelmetlenül biccentett. Azután kard módjára felemelték a varázspálcájukat.

– Amint látjátok, felvettük a szabályos alapállást – magyarázta Lockhart feszülten figyelő hallgatóságának. – Most háromig számolok, és akkor egymásra szórjuk az első átkot. Természetesen egyikünk sem dolgozik halálos átokkal.

– Arra nem mernék mérget venni – morogta Harry, a fogait csikorgató Pitont figyelve.

– Egy... kettő... három.

Mindketten megsuhintották varázspálcájukat. Piton így kiáltott: – Capitulus! – mire pálcájából tűzpiros fénysugár lövellt ellenfele felé. Lockhartot telibe találta az átk; lerepült az emelvényről, háttal a falnak csapódott, és összerogyott, mint egy zsák.

Malfoy és néhány mardekáros tapssal jutalmazta a mutatványt. Hermione lábujjhegyre állt, és aggodalmaskodva pislogott Lockhart felé.

– Ugye, nem esett baja?

– Kit érdekel? – kérdezett vissza kórusban Ron és Harry. Lockhart fejéről lerepült a süveg, s ondolált haja is alaposan összekócolódott.

– Remélem, jól figyeltetek – szólt rekedten, mikor végre sikerült feltápáskodnia, és visszamásznia az emelvényre. – Ez egy lefegyverző bűbáj volt. Amint látjátok, elvesztettem a pálcámat – oh, köszönöm, Brown kisasszony. Valóban jó ötlet volt ezt bemutatni nekik, Piton professzor, de ha nem sértem meg vele, nyilvánvaló volt, hogy mire készül. Ha akarom, könnyűszerrel hatástalaníthattam volna a bűbajt. Mindazonáltal úgy gondoltam, célszerű, ha a gyerekek ilyet is látnak...

Piton gyilkos tekintettel meredt rá, s Lockhart gyorsan témát váltott:

– Bemutatónak ennyi elég is volt. Most lemegyek közétek, és párokba rendezlek titeket. Piton professzor, ha megtenné, hogy segít nekem...

A két tanár elindult a tömegben, és megszervezte a párokat. Lockhart jóvoltából Neville Justin Flinch-Fletchley-vel került össze, de Harryékhez Piton ért oda előbb.

– Válasszuk szét egy kicsit az álom párost – szólt fagyos mosollyal a tanár. – Weasley, te Finnigan párja leszel. Potter...

Harry automatikusan Hermione felé fordult.

– Nem, nem – rázta a fejét Piton. – Malfoy, gyere csak ide. Lássuk, mire mész a híres Potterrel. Granger kisasszony, maga Bulstrode kisasszonnyal vív meg.

Malfoy vigyorogva odalépett, s a nyomában egy olyan leányzó érkezett, aki erősen emlékeztette Harryt a viszonyom a Vasorrúval című könyv egyik illusztrációjára. Kövér volt, és széles álla erőszakosan meredt előre. Hermione bizonytalan mosollyal köszönt neki, de a lány nem viszonzta az üdvözlést.

– Mindenki forduljon szembe az ellenfelével! – harsogta Lockhart, immár újra az emelvénnyel. – Meghajlás!

Harry és Malfoy épp csak biccentettek, s közben egy pillanatra sem vették le a szemüket egymásról.

– Pálcát szegezz! – hangzott a következő vezényszó. – Háromra löjtek egymásra lefegyverző bűbájt – de tényleg csak lefegyverzőt, nehogy valaki megsérüljön. Egy... kettő... három!

Harry megsuhintotta pálcáját, de Malfoy már kettőre megmozdult. Átkatlibe találta Harryt, aki úgy érezte, mintha fejbe vágták volna egy palacsintasütővel. Megtántorodott, de mikor rájött, hogy nem esett különösebb baja, gyorsan Malfoyra szegezte pálcáját, és így kiáltott:

– Rictusempra!

A pálcából kilövellő ezüst sugárnyaláb gyomron találta Malfoyt, aki nyomban kétrét görnyedt, és vihogni kezdett. Ezt Lockhart is észrevette, és a harcoló párok feje fölött rákiáltott Harryékre:

– Lefegyverzésről volt szó!

Harry a csiklandozó bűbájjal átmenetileg harcképtelenné tette Malfoyt. Sportszerűtlennek érezte volna újabb átkot küldeni földön fetregő ellenfelére, ezért inkább várt. Vesztére, mert Malfoy két nevetési roham között rászegezte a pálcáját, és valahogy kinyögte átkát:

– Tarantallegra!

A következő pillanatban Harry lába szapora táncba kezdett. – Elég! Elég! – kiabálta Lockhart, de a párbajnak végül Piton beavatkozása vetett véget.

– Finite incantatem! – kiáltotta a professzor, mire Harry lába nyomban megállt, Malfoy pedig abbahagyta a nevetést. Végre mindketten körülnézhetek.

Zöld füstfelhő lebegett a küzdőpárok feje fölött. Neville és Justine zihálva heverték a padlón, Ron pedig az ölében tartotta a hamuszín arcú Seamus fejét, és valamit magyarázott a törött varázspálcájáról. Hermione és Millicent Bulstrode azonban még mozogtak: Millicent a hóna alatt szorongatta Hermione fejét, aki vinnyogott fájdalmában. Varázspálcáik gazdátlanul heverték a földön. Harry odaugrott, és lerángatta Millicentet Hermionéről. Nem volt könnyű dolga, hiszen a lány sokkal nagyobb volt nála.

Lockhart fejcsóválva járkált a párbajhősök között.

– Istenem, istenem – sópánkodott. – Kelj fel, Macmillan... Csak óvatosan Fawcett kisasszony... Csípd össze, Boot, akkor egykettőre eláll a vérzés...

– Jobb lesz, ha inkább azt tanítom meg nektek, hogyan kell kivédeni az ellenséges átkot. – Lockhart kezét tördelve álldogált a terem közepén. Pitonra nézett, de mikor a professzor visszanézett rá, inkább elkapta a tekintetét. – Kérek két önként vállalkozót. Longbottom és Finch-Fletchley, gyertek, mondjuk, ti.

– Nem túl jó ötlet, Lockhart professzor. – Piton úgy úszott oda, mint egy hatalmas, gonosz denevér. – Longbottom a legegyszerűbb átokkal is katasztrófát okoz. Gyufásskatulyában fogjuk felküldeni Finch-Fletchley maradványait a gyengélkedőbe.

Neville kerek és rózsaszín arca még pirosabb színt öltött.

– Legyen inkább Malfoy és Potter – tette hozzá Piton kaján mosollyal.

– Kitűnő! – lelkesedett Lockhart, és a terem közepére terelte a két fiút. A többiek engedelmesen utat nyitottak nekik. – Figyelj, Harry – szólt Lockhart. – Mikor Draco rád szegezi a pálcáját, te csináld ezt.

Azzal felemelte saját pálcáját, és megpróbálkozott egy bonyolult lengetős figurával, de az egészből csak annyi lett, hogy a végén elejtette a pálcát. Piton gúnyos mosolyától kísérvé gyorsan lehajolt érte, és így szólt:

– Hoppá... Egy kicsit izgatott a pálcám.

Piton odalépett Malfoyhoz, és valamit súgott neki. Malfoy elvigyorodott. Harry nyugtalanul pillantott Lockhartra:

- Tanár úr, megmutatná még egyszer a védekezést?
- Betojtál? – sziszegte Malfoy halkán, hogy Lockhart ne hallja.
- Csak szeretnéd – vetette oda Harry.

Lockhart kedélyesen megveregette Harry vállát. – Csak csináld, ahogy mutattam, fiam.

- Dobjam el a pálcámat?

Lockhart azonban már nem figyelt rá.

– Három... kettő... egy... tessék! – harsogta. Malfoy felemelte a pálcáját, és így kiáltott:

- Serpensortia!

A pálcá vége mintha felrobbant volna. Harrynek a szája is tátva maradt a döbbenettől. A pálcából egy hosszú fekete kígyó csusszant ki. Lehuppant a földre a küzdő felek között, és nyomban felemelte a fejét, támadásra készen. A közelben állók sikoltozva hátrálni kezdtek.

– Ne mozdulj, Potter – szólt higgadtan Piton. Pár másodpercig élvezettel nézte Harry és a dühös kígyó kettősét. – Mindjárt eltüntetem...

- Majd én! – rikkantotta Lockhart, és a kígyóra szegezte pálcáját.

Hatalmas dörrenés rázta meg a terem falait; a kígyó, ahelyett, hogy eltűnt volna, négy méter magasra felrepült, majd nyekkenve visszazuhant a padlóra. Ettől persze még dühösebb lett; sziszegve megindult Justin Finch-Fletchley felé, újra felemelte fejét, és méregtől csöpögő fogakkal támadni készült.

Harry maga sem tudta, miért tette, amit ekkor tett. Nem is határozta el magát a cselekvésre, csak érezte, hogy elindul, mintha kerekeken gurítanák, és nevetséges elszántsággal rákiált a kígyóra:

- Hagyd békén!

Valami csodálatos és érthetetlen okból a kígyó nyomban visszaroskadt a földre, mint holmi vastag, fekete locsolócső, és Harryre függesztette tekintetét. A fiú érezte, hogy minden félelme elszáll. Biztos volt benne, hogy a kígyó már senkit nem fog bántani – de hogy honnan tudta ezt, arról fogalma sem volt.

Vigyorogva ránézett Justinra; megkönnyebbült, csodálkozó, esetleg hálás pillantást várt a fiútól – de semmiképp sem dühös és rémült grimaszt.

– Hagyjál engem békén, jó!? – kiabálta Justin, és mielőtt Harry felelhetett volna, kirohant a teremből.

Piton előrelépett, és intett a pálcájával – a kígyó nyomban fekete füstpamacsá változott –, majd Harryre nézett. Összeszűkülte szemmel, töprengve fürkészte a fiút.

Harryt ez még jobban elbizonytalanította, csakúgy, mint a terembe zsúfolódott tömeg ellenséges, gyanakvó moraja, amit tompa, távoli zúgásként érzékelt. Azután egyszer csak érezte, hogy valaki megrángatja a talárja ujját.

– Gyere – hallotta Ron suttogását. – Gyerünk már... Menjünk innen...

Barátja kivezette őt a teremből. Hermione is velük tartott. Ahogy az ajtó felé haladtak, a diákok úgy húzódtak félre az útjukból, mintha fertőző betegséget terjesztenének. Harry nem tudta mire vélni a többiek furcsa viselkedését, Ronból és Herrnionéból pedig mindaddig egy szót sem tudott kiszedni, amíg fel nem értek a Griffendél-torony üres klubhelyiségébe. Ott Ron leültette őt egy karosszékbe, és így szólt:

– Miért nem mondtad el, hogy párszaszájú vagy?

– Micsoda vagyok? – csodálkozott Harry.

– Párszaszájú! Beszélsz a kígyók nyelvén!

– Ja igen, azt tudom – bólintott Harry. – Illetve ez még csak a második alkalom volt, hogy tapasztaltam. Egyszer az állatkertben véletlenül rászabadítottam Dudleyra egy óriáskígyót... Hosszú történet – a kígyó elmondta, hogy még sose járt Brazíliában, és én akaratlanul kiszabadítottam. Akkor még nem tudtam, hogy varázsló vagyok...

– Egy óriáskígyó elmondta neked, hogy sose járt Brazíliában? – hebegte Ron.

– Mi van abban? – vont vállat Harry. – Biztos egy csomó ember képes erre.

– Nem, nagyon tévedsz – rázta a fejét Ron. – Ez nagyon ritka képesség, és rosszat jelent.

– Mi az, hogy rosszat jelent? – csattant fel mérgesen Harry. – Mi ütött belétek? Ha nem mondtam volna a kígyónak, hogy hagyja békén Justint...

– Szóval azt mondtad neki?

– Hogyhogy...? Hiszen ott voltatok. Hallottátok.

– Csak annyit hallottunk, hogy párszaszázoul beszélsz – felelte Ron. – A kígyók nyelvén. Akármit mondhattál volna. Nem csoda, hogy Justin megijedt tőled. Úgy hangzott, mintha uszítanád a kígyót. Hátborzongató volt.

Harrynek leesett az álla.

– Nem emberi nyelven beszéltem? De hát... észre sem vettem. Hogyan beszélhettem olyan nyelven, amiről azt sem tudtam, hogy létezik?

Ron a fejét rázta. Hermionével együtt olyan arcot vágtak, mintha meghalt volna valaki. Harry még mindig nem értette, mi olyan szörnyű a dologban.

– Elmondanátok, mért akkora nagy baj, hogy az a ronda csúszómászó nem harapta le Justin fejét? – mérgelődött. – Az a lényeg, hogy Justin nem került be tagnak a Fejvesztett Futamba. Mit számít, hogyan csináltam?

– Nagyon is számít – szólalt meg drámai hangon Hermione. – Malazár Mardekár volt híres arról, hogy beszélt a kígyók nyelvén. Ezért egy kígyó a Mardekár-ház jelképe.

Harry szeme kerekre tágult.

– Úgy bizony – bólogatott Ron. – Most az egész iskola azt fogja gondolni, hogy te vagy Mardekár ük-ük-ük-ükunokája.

– De hát nem vagyok az! – vágta rá ijedten Harry. Maga sem értette, miért rémült meg ennyire.

– Nehéz lesz bebizonyítani – csóválta a fejét Hermione. – Mardekár körülbelül ezer éve élt. Semmi nem zárja ki, hogy a leszármazottja legyél.

Aznap éjjel Harry hosszú órákig álmatlanul feküdt az ágyában. A szállingózó hópelyheket bámulta a baldachinos ágy függönyének résén át, és a törtéteken töprengett.

Lehet, hogy ő valóban Malazár Mardekár leszármazottja? Elvégre az édesapja családjáról semmit sem tud. Dursleyék szigorúan megtiltották neki, hogy a varázsló rokonairól kérdezősködjön.

Halkan megpróbált mondani valamit párszaszóul, de ajka meg se mozdult. Ezek szerint csak egy kígyó jelenlétében képes rá...

– De hát a Griffendélben vagyok – gondolta. – A Teszlek Süveg nem ide küldött volna, ha Mardekár rokona lennék...

– Nono – szólalt meg egy kaján hang a fejében –, talán nem emlékszel, hogy a Teszlek Süveg eredetileg a Mardekárba akart beosztani?

Harry a másik oldalára fordult. Elhatározta, hogy másnap gyógynövénytanórán megkeresi Justint, és elmondja neki az igazságot: hogy nem uszította a kígyót, hanem elkergette, ahogy azt – (gondolta mérgesen, és beleboksolt a párnájába) – még a bolond is láthatta.

Másnap reggelre azonban az éjszakai hószállingózás viharra erősödött, így elmaradt a szünet előtti utolsó gyógynövénytanóra. Bimba professzor zoknit és sálát akart adni a mandragórákra, s most, hogy Mrs Norris és Colin Creevey miatt különösen fontos volt a zavartalan fejlődésük, nem akarta másra bízni ezt a kényes feladatot.

Harry a Griffendél klubhelyiségében üldögélt a kandalló mellett, és bosszúsan dörögött magában. Ron és Hermione viszont kihasználták a lyukasórát, és lejátszottak egy parti varázslósakkot.

– Az ég szerelmére, Harry – fakadt ki Hermione, mikor Ron egyik futója leráncigálta a lováról a huszárját. – Ne sopánkodj, hanem menj és keresd meg Justint, ha annyira fontos neked.

Így hát Harry kimászott a portrélyukon, és Justin keresésére indult.

A kavargó hópelyhek szürke függönyt vontak a kastély ablakaira. Az épületben sötétebb volt, mint máskor napközben. Harry dideregve kószált a folyosókon; a tantermekben javában folytak az órák, s a csukott ajtókon kiszűrődő hangokból következtetni lehetett az odabent zajló eseményekre. McGalagony professzor éppen kiabált valakivel, aki, a zajokból ítélve, borzzá változtatta a barátját. Harry ellenállt a kísértésnek, és nem lesett be a terembe. A könyvtár felé vette útját, abban reménykedve, hogy Justin tanulásra használja az ajándékba kapott szabadidőt.

A gyógynövénytanóráról ismert hugrabugosok valóban ott üldögéltek a könyvtár hátsó részében, de nem munkával töltötték az időt. Harry feléjük lesett a hosszú, magas könyvespolcok között; látta, hogy összedugják a fejüket, és elmélyülten beszélgetnek valamiről. Azt nem tudta megállapítani, hogy Justin velük van-e. Elindult feléjük, de ekkor gyanús szófoszlányok ütötték meg a fülét, ezért inkább megállt fülelni a Láthatatlanság-szekció rejtekében.

– Biztos, ami biztos – mondta egy kövérkés fiú –, azt tanácsoltam Justinnak, hogy bújjon el a hálósobánkban. Hogyha Potter tényleg kiszemelte őt a következő áldozatnak, jobb, ha egy darabig meghúzza magát. Persze Justin sejtette, hogy baj lesz, hisz elkotyogta Potternek, hogy a szülei muglik. Még azt is elmondta neki, hogy Etonba akarták küldeni. Azért az ilyesmivel nem pont Mardekár örökösének dicsekszik el az ember.

– Szóval biztos vagy benne, hogy Potter az, Ernie? – kérdezte aggódva egy copfos kislány.

– Hannah – nézett rá nagy komolyan a kövérkés fiú –, Potter párszaszájú. Mindenki tudja, hogy ez a sötét varázslók képessége. Hallottál olyan becsületes mágusról, aki kígyókkal társalgott? Mardekárnak volt Kígyónyelvű a csúfneve.

Az érvelés izgatott suspust váltott ki a társaságban. Ernie folytatta:

– Emlékeztek, mi volt kiírva a falra? Az utód ellenségei, reszkessetek. Potternek volt valami összezördülése Friccsel. Erre mi történt? Frics macskája merénylet áldozata lett. Az az elsős, Creevey, felbosszantotta Pottert a kviddicsmeccsen: fényképeket csinált róla, mikor a sárban fetrengett. Erre nem sokkal később őt is megtámadták.

– Pedig olyan kedves fiú – motyogta bizonytalanul Hannah. – Ráadásul ő tüntette el Tudodkit. Akkor mégse lehet annyira gonosz.

Ernie titokzatosan lehalkította a hangját. A hugrabugosok még jobban összebújtak, és Harry közelebb araszolt hozzájuk, hogy hallja a fiú szavait.

– Senki nem tudja, hogyan élte túl Tudjátokki támadását. Meg kellett volna halnia, hiszen csecsemő volt még, amikor történt. Csak egy nagyhatalmú sötét varázsló képes kivédeni egy olyan szörnyű átkot. – Ernie suttogva folytatta. – Talán éppen ezért akarta megölni őt Tudjátokki. Nem akarta, hogy egy másik sötét varázsló veszélyeztesse a hatalmát. Kíváncsi vagyok, milyen titkos képességeket rejteget még Potter.

Harry nem bírta tovább. Hangosan megköszönte a torkát, és kilépett a könyvespolcok rejtekéből. Ha nem lett volna olyan mérges, mulatságosnak tartotta volna a látványt, ami fogadta: a hugrabugosok mintha a pusztá látványától kővé dermedtek volna. Ernie arca holsápadtra vált.

– Sziasztok – köszönt Harry. – Justin Finch-Fletchleyt keresem.

A hugrabugosok rettegve pislogtak rá. Legsörnyűbb félelmüket látták beigazolódni.

– Mit akarsz tőle? – kérdezte remegő hangon Ernie.

– El akarom mondani neki, mi történt valójában a párbajszaakkörön.

Ernie beleharapott elfehéredett ajkába, azután nagy levegőt vett.

– Mind ott voltunk. Láttuk, hogy mi történt.

– Akkor azt is láttátok, hogy a kígyó meghátrált, miután beszéltem hozzá – mondta Harry.

– Én csak annyit láttam – makacskodott Ernie, miközben egész testében remegett –, hogy párszázóul beszéltél, és Justinra uszítottad a kígyót.

– Nem uszítottam rá! – Harry hangja remegett a dühtől. – A kígyó hozzá sem ért!

– De nem sok kellett hozzá – felelte Ernie. – És mielőtt sötét ötleteid támadnának – tette hozzá gyorsan –, közlöm veled, hogy a családomban kilenc nemzedék óta csak varázslók és boszorkányok voltak, úgyhogy nálam tisztább vérűt keresve sem találasz...

– A legkevésbé sem érdekel, hogy milyen a véred! – torkollta le Harry. – Miért akarnám bántani a mugli származásúakat?

– Azt mondják, azokat a muglikat is utálsz – vágta rá Ernie.

– Dursleyékat nem lehet nem utálni, ha velük élsz – mordult fel Harry. – Próbáld csak ki!

Azzal sarkon fordult, és nagy léptekkel kicsörtetett a könyvtárból. Madam Cvikker, aki épp egy jókora varázskönyv aranyozott fedelét fényesítette, megrovó pillantással nézett utána.

Harryt szó szerint elvakította a düh. Azt se látta, merre megy, ennek következtében egyenesen belerohant egy nagy és kemény valamibe. Az ütközéstől megtántorodott, és hanyatt esett.

– Oh, szia, Hagrid – dadogta, amikor felpillantott az úttorlaszra.

Hagrid arcát teljesen eltakarta egy hóval borított gyapjúmaszk; mégsem volt ok kételkedni benne, hogy ő az, hiszen vakondbőr kabátos alakja szinte teljes szélességében betöltötte a folyosót. Kesztyűbe bújtatott lapátkezéből döglött kakas csüngött alá.

– Egybe vagy, Harry? – kérdezte, s közben felhúzta a maszkot, hogy beszélni tudjon. – Miért nem vagy órán?

– Elmaradt – felelte Harry, és feltápáskodott. – Mit keresel itt?

Hagrid felmutatta a petyhüdt kakastetemet.

– Ez már a második ebben a félévben – magyarázta. – Vagy róka pusztítja őket, vagy a Vérszopó Mumus. Engedélyt akarok kérni az igazgatótól, hogy varázskört írassak a tyúkök köré.

Az óriás fürkésző tekintettel pislogott Harryre bozontos, hófödte szemöldöke alól.

– Biztos, hogy nem esett bajod? Olyan piros a fejed.

Harry nem tudta rávenni magát, hogy elismételje, amit Ernie és a többi hugrabugos mondott róla.

– Minden rendben – felelte inkább. – Ne haragudj, Hagrid, mennem kell. Átváltoztatásóránk lesz, és még nincsenek nálam a könyveim.

Azzal faképnél hagyta az óriást, és tovább töprengett Ernie szavain.

Persze Justin sejtette, hogy baj lesz, hisz elkotyogta Potternek, hogy a szülei muglik...

Felcammogott a lépcsőn, és befordult egy különösen sötét folyosóra. A félig nyitott ablakon besüvítő jeges szél elfújta a fáklyákat. Már a folyosó közepénél járt, mikor belebotlott valamibe, és hasra esett.

Mikor visszafordult, hogy megnézzze, mi hevert keresztben a földön, a szívverése is elállt a rémülettől.

Justin Finch-Fletchley feküdt ott. Teste hideg volt és merev, arcára ráfagyott a döbbenet kifejezése. És ez még nem volt minden: Justin mellett egy másik alak is felderengett. Harry soha életében nem látott ehhez fogható furcsaságot.

Húsz centivel a padló fölött Félig Fej Nélküli Nick lebegett vízszintesen, mozdulatlanul. Most nem gyöngyházfényű-fehér volt, mint máskor, hanem koromfekete füstfelhőhöz hasonlított. Félig levágott feje félrebillent, s arca ugyanazt a döbbenetet fejezte ki, mint Justiné.

Harry az izgalomtól zihálva felállt, és fejét kapkodva körülnézett a kihalt folyosón. A földön egész csapatnyi pókot pillantott meg. Az állatok hanyatthomlok menekültek az áldozatoktól. Nem hallatszott más zaj, csak a tanároknak a közeli osztálytermekből kiszűrődő, zümmögéssé tompult hangja.

Elszaladhatna, és akkor soha nem derülne ki, hogy járt itt de a két áldozatot mégse hagyhatja itt... Segítséget kell hívnia. De vajon elhiszi-e neki bárki is, hogy semmi köze a történetekhez?

Ahogy ott állt rémülten, kétségek közt vergődve, egyszer csak kicsapódott az egyik ajtó, és kiröppent rajta Hóborc, a kopogószellem.

– Nicsak, itt van Potter-putyi! – viháncolt, és elsuhanva meglökte Harry szemüvegét. – Mire készül a kis Potter? Miért settenkedik itt...

Hóborc elharapta a mondatot, és megállt egy légi bukfenc közepén. Épp fejfelé lefelé volt, mikor megpillantotta Justint és Nicket. Gyorsan megfordult, nagy levegőt vett, s mielőtt Harry megakadályozhatta volna, torkaszakadtából bömbölni kezdett:

– MERÉNYLET! MERÉNYLET! ÚJABB MERÉNYLET! NINCS BIZTONSÁGBAN SE ÉLŐ, SE HOLT! FUSSON, AKINEK KEDVES AZ ÉLETE! MERÉNYLET!

Durr – durr – durr – egymás után csapódtak ki a tanteremajtók, és a folyosó pillanatok alatt megtelt diákokkal. Teljes volt a káosz: hosszú percekig attól kellett tartani, hogy a tömeg agyontapossa Justint, ráadásul a diákok egymás után beleálltak Félig Fej Nélküli Nickbe. Harry a fal mellé szorulva hallgatta a tanárok kiabálását. McGalagony professzor futva érkezett a helyszínre, nyomában egész osztályával. Az egyik tanulónak még mindig fekete-fehér csíkos volt a haja: A tanárnő nagyot durrantott varázspálcájával – ettől végre csend lett-, s mindenkit visszaparancsolt a terembe, ahonnan kijött. Alighogy eloszlott a tömeg, nagy zihálva befutott a hugarbugos Ernie.

– Tettenérés! – kiabálta sápadtan, és színpadias mozdulattal Harryre mutatott.

– Elég volt, Macmillan! – szólt rá McGalagony.

Hóborc a fejük fölött lebegett, és gonosz vigyorral várta a fejleményeket; látszott, mennyire élvezi a fejetlenséget. Mikor aztán a

tanárok Justin és Félig Fej Nélküli Nick fölé hajoltak, gúnyosan énekelni kezdett:

Potter, te rosszcsont, bűnöd nagy,
Irtod a társaid, gyilkos vagy!

– Fogd be a szád, Hóborc! – ripakodott rá McGalagony, mire a szellem nyelvét öltögetve kereket oldott.

Flitwick professzor és az asztronómus Sinistra professzor felvitték Justint a gyengélkedőbe, Félig Fej Nélküli Nickkel azonban nem tudtak mit kezdeni. Végül McGalagony professzor elővarázsolt egy jókora legyezőt, és ráparancsolt Ernie-re, hogy hajtsa fel vele Nicket a lépcsőn. Ernie engedelmeskedett; úgy terelgette a kísértetet maga előtt, mintha az egy nagy, fekete felleget lenne. Harry és McGalagony kettesben maradtak.

– Jöjjön, Potter – szólt McGalagony.

– Tanárnő kérem – kezdett a magyarázkodásba Harry –, esküszöm, hogy nem én...

– Ez már nem az én hatásköröm – vágott a szavába McGalagony.

Némán végigmentek néhány folyosón, majd a professzor megállt egy magas és roppant csúnya kőszörny előtt.

– Citrompor! – szólt fennhangon. Ez minden bizonnyal a jelszó volt, ugyanis a kőszörny nyomban életre kelt, és félreugrott. Mögötte megnyílt a fal. Bármennyire rettegett is Harry, lenyűgözte őt a szeme elé táruló látvány. A falon túl egy csigalépcsőt pillantott meg, ami folyamatosan emelkedett, mint holmi spirális mozgólépcső. Mikor McGalagonnal ráálltak az első lépcsőfokra, hallotta, hogy a fal döngve bezárul mögöttük. Körben forogva emelkedtek egyre magasabbra – Harry egy kicsit el is szédült –, s végül megérkeztek egy fényes tölgyfaajtó elé, amelyet griffmadarat mintázó réz kopogtató díszített.

Harry most már tudta, hova mennek. Ez nem lehetett más, csak Dumbledore rezidenciája.

Tizenkettedik fejezet **A Százfűlé-főzet**

McGalagony és Harry leszálltak a mozgó kőlépcsőről. A professzorasszony kopogott az ajtón, mire az zajtalanul kinyílt. Beléptek rajta; McGalagony ráparancsolt Harryre, hogy várjon, és magára hagyta őt.

Harry körülnézett. Egy dologban már ekkor biztos volt: ez volt a legizgalmasabb az összes tanári dolgozószoba közül, amit a tanév során látott. Ha épp nem fenyegetett volna az a veszély, hogy kicsapják az iskolából, boldog lett volna, hogy szétnézhet itt.

Egy gyönyörű, tágas, kerek teremben állt. Különös, apró neszek zsongó kavalkádja hatolt a fülébe: pipaszárlábú asztalokon álló, füstöt eregető kis ezüst szerkezetek hangjai. A falakon a korábbi igazgatók és igazgatónők portréi függtek – a képmások mind békésen szunyókáltak a díszes keretekben. A helyiségben helyet kapott még egy hatalmas grifflábú asztal is, mögötte pedig egy polcon ott feküdt az a bizonyos elnyűtt varázslókalap – a Teszlek Süveg.

Harry habozva körülsandított. A festményvarázslók és boszorkányok mélyen aludtak. Nem árt vele senkinek, ha még egyszer felveszi a süveget. Csak a biztonság kedvéért... hogy megbizonyosodjon róla, tényleg a megfelelő házba került...

Lábujjhegyen megkerülte az asztalt, és kezébe vette a süveget. Óvatosan a fejére tette, de a süveg túl nagy volt, és a szemébe csúszott, csakúgy, mint a legutóbbi alkalommal.

Harry belebámult a vaksötétbe, és várt. Nemsokára meg is szólalt a vékony hang:

– Bogarat ültettek a füledbe, Harry Potter?

– Hát, igen... – motyogta Harry. – Bocsánat a zavarásért. Csak azt szerettem volna megkérdezni...

– Az érdekel, hogy jó helyre küldtelek-e – fejezte be helyette a süveg. – Hát igen... a te esetedben különösen nehéz volt a döntés. De tartom magam ahhoz, amit mondtam: – Harry szíve itt nagyot dobbant – sokra vihetted volna a Mardekárban.

Harry lecsüggesztette a fejét. Csúcsánál fogva megragadta a Teszlek Süveget, és lehúzta a fejről. A kopott, fakó varázslókalap ernyedten csüngött az ujjai között. Elszorult torokkal tette vissza a helyére.

– Tévedsz – szólt fennhangon a fejfedőhöz, de az nem felelt. A süvegre meredve hátrálni kezdett, de ekkor különös, gágogó hang ütötte meg a fülét.

Mégsem volt egyedül a teremben. Az ajtó mögött elhelyezett arany ülőrúdon egy félig megkopasztott pulykára emlékeztető, elaggott madár gubbasztott. Harry rámeredt; a madár sötéten viszszanézett rá, és újra gágogott egyet. Nagyon betegnek tűnt: szeme tompa és fénytelen volt, s Harry szeme láttára újabb csomó toll hullott ki a farkából.

Csak nehogy pont akkor múljon ki Dumbledore házimadara, mikor itt van vele egyedül – Harrynek épp ez a gondolat futott át az agyán, amikor a madár egyszerre lángba borult.

Harry rémülten felkiáltott, és a grifflábú asztalhoz hátrált. Fejét kapkodva körülnézett, hátha talál valahol egy pohár vizet, de hiába. A madár időközben egyetlen nagy tűzcsóvává változott. Rikoltott még egy utolsót, és a következő pillanatban szőrén-szálán eltűnt: csak egy kupac hamu füstölgött a padlón.

Ekkor kinyílt az ajtó, és belépett Dumbledore. Arca vészjóslóan komor volt.

– Igazgató úr – hebegte Harry –, a madara... Nem tudtam segíteni rajta... egyszer csak kigyulladt.

Harry meghökkenésére Dumbledore elmosolyodott.

– Épp ideje volt. Már napok óta borzalmasan nézett ki. Mondtam is neki, hogy szánja rá magát végre.

Harry döbbent arckifejezése láttán Dumbledore felnevetett.

– Fawkes főnixmadár, Harry. A főnixek kigyulladnak, mikor eljön az ideje, azután hamvaikból új életre kelnek. Nézd csak...

Harry lenézett a padlóra. A hamukupac közepéből apró, ráncos kismadár dugta ki a fejét. A főnix így, fióka képében ugyanolyan csúnya volt, mint aggastyánként.

– Kínos, hogy épp a hamvadónapján láttad őt – folytatta Dumbledore, miközben helyet foglalt íróasztala mögött. – Máskor nagyon szép szokott lenni. Csodálatos vörös és arany tollai vannak. Fantasztikus jószágok ezek a főnixek. Hatalmas súlyt képesek felemelni, a könnyük gyógyerővel bír, és mellesleg igen hűsége háziállatok.

Harryt annyira megrémítette Fawkes tűzhalála, hogy teljesen elfeledkezett róla, mit keres voltaképpen az igazgató szobájában. Mikor azonban Dumbledore elhelyezkedett magas támlájú székében, és ráemelte átható tekintetét, azonnal eszébe jutott szorult helyzete.

Ebben a pillanatban hatalmas dörrenéssel kicsapódott a szoba ajtaja, és beviharzott Hagrid. Szeme vadul villogott, maszkja hátracsúszott torzonborz kobakján. Kezében még mindig ott fityegett a petyhüdt kakastetem.

– Nem Harry tette, Dumbledore professzor! – kiabálta a vadőr. – Pár másodperccel azelőtt, hogy a gyereket megtalálták, még beszélgettem vele! Nem is volt rá ideje...

Dumbledore megpróbált a szavába vágni, de Hagrid nem zavartatta magát. Egyre csak dúlt-fült, s közben vadul lóbálta a kakast, tollakat szórva

szanaszét a szobában.

– ...Nem lehetett ő a tettes! A Mágiaügyi Minisztériumban is megesküszöm, ha kell...

– Hagrid, én...

– ...Félrevezették önt, uram! Harry nem lenne képes...

– Hagrid! – emelte fel a hangját Dumbledore. – Eszemben sincs Harryt gyanúsítani.

– Oh! – Hagrid nyomban megenyhült, és leeresztette a kakast. – Akkor jó. Odakint várok, igazgató úr.

Azzal kikullogott az ajtón.

– Nem gyanúsít engem, professzor úr? – kérdezte reménykedve Harry, miközben Dumbledore lesöpörte íróasztaláról a kakastollakat.

– Nem, Harry, nem gyanúsítlak – felelte a professzor elkomorodva. – Ennek ellenére beszélni szeretnék veled.

Harry nyugtalanul fészkelődve várta a folytatást. Dumbledore egymásnak támasztotta hosszú ujjait, és töprengve nézett rá.

– Azt szeretném tudni, hogy nem akarsz-e elmondani nekem valamit – szólt végül. – Bármi legyen is az.

Harry nem tudta, mit feleljen erre. Felcsendült a fejében Malfoy üvöltése: „Ti következtek, sárvérűek!”; eszébe jutott a Hisztis Myrtle mosdójában gőzölgő Százfülé-főzet. Azután a titokzatos testetlen hangra gondolt, majd Ron baljóslatú szavaira: „Ha valaki olyan hangokat hall, amit senki más, az még a varázslók világában sem számít jó jelnek.” Felötlött benne hogy mit mondanak róla a többiek, és eszébe jutott saját rettegése attól, hogy esetleg valóban Mardekár rokona lehet...

– Nincs semmi mondanivalóm, professzor úr – felelte végül.

A Justint és Félig Fej Nélküli Nicket ért kettős merénylet pánikká fokozta az iskolában uralkodó nyugtalanságot. Érdekes módon Nick sorsa aggasztotta a legjobban az embereket. Mi lehet képes rá, hogy így elbánjon egy kísértettel? – kérdezték egymást. – Miféle szörnyű hatalom tud megölni valakit, aki már amúgy is halott? A karácsonyi szünet közeledtével a diákok szinte verekedtek a Roxfort Expresszre szóló helyjegyekért.

– Ha így megy tovább, csak mi maradunk az iskolában – mondta Ron Harrynek és Hermionének. – Mi, Malfoy, Crak és Monstro. Vidám szünidőnk lesz, mondhatom.

Crak és Monstro, akik mindig mindenben Malfoyt utánozták, szintén feliratkoztak a Roxfortban maradók listájára. Harry egyébként kimondottan örült, hogy olyan sokan elutaznak. Elege volt belőle, hogy a többi diák nagy

ívben elkerüli őt a folyosón, mintha agyari nőttek volna, vagy mérge csöpögne a szájából; belefáradt a sugdolózásukba, a megjegyzéseikbe és a mutogatásukba.

A Fred-George páros viszont roppant szórakoztatónak találta a dolgot. Ha csak teheték, Harry előtt masíroztak a folyosón, és így kiabáltak:

– Utat Mardekár utódjának! Vigyázat, véres kezű varázsló közeleg!

Percy a leghatározottabban elítélte viselkedésüket.

– Ez nem tréfa – jelentette ki hűvösen.

– Ne állj az utunkba, Percy! – vigyorgott rá Fred. – Harrynek sietős a dolga.

– Igen, a Titkok Kamrájába igyekeznek, mert teára várja agyari csatlósa – tódította George.

Ginny sem találta viccesnek a dolgot.

– Jaj, ne csináljátok már! – siránkozott, valahányszor Fred fennhangon megkérdezte Harrytől, hogy kit szándékozik legközelebb megtámadni, vagy mikor George tettetett rémülettel fokhagymafűzért lóbált Harry felé.

Harry mindez nem zavarta; sőt örült neki, hogy legalább Fred és George nevetségesnek találják az egész gyanúsítgatást. Draco Malfoy viszont szemmel láthatóan bosszantotta a Weasley-ikrek handabandázása, s egyre savanyúbb képpel bámulta őket.

– Azért dühös, mert legszívesebben elbüszkélkedne vele, hogy ő az igazi utód – állapította meg Ron. – Tudjátok, mennyire zavarja, ha valaki bármiben is jobb nála. És most Harry aratja le a babérokat az ő gáztetteiért.

– De már nem sokáig – jegyezte meg Hermione elégedetten. – Lassan elkészül a Százfűlé-főzet. Még pár nap, és kicsikarjuk belőle a vallomást.

Mikor véget ért a félév utolsó tanítási napja, egy csapásra csend borult a kastélyra: olyan mély és puha csend, amilyen a parkot borító hó alatt lehetett. Harry békésnek találta a némaságot, nem szomorúnak; élvezte, hogy Hermione és a Weasley testvérek vették át az irányítást a Griffendéltoronyban, ez ugyanis azt jelentette, hogy hangosan játszhattak robbantósdit, és zavartalanul gyakorolhatták a párbajozást. Fred, George és Ginny úgy döntöttek, hogy inkább az iskolában töltik a szünetet, nem utaznak el szüleikkel Egyiptomba, meglátogatni Billt. Percy, aki rosszallással nézte „gyerekes” viselkedésüket, nem sok időt töltött a klubhelyiségben. Már korábban kijelentette, hogy ő csak azért maradt karácsonyra az iskolában, mert prefektusként kötelességének érzi, hogy segítsen a tanároknak ezekben a nehéz időkben.

Szenteste napja csikorgóan hideg, fehér hajnallal köszöntött rájuk. Harry és Ron most kizárólagosan birtokolták a fiúk hálótermét, mégsem tudtak túl sokáig aludni. Kora reggel arra ébredtek, hogy Hermione csörtet be az ajtón, ajándékokkal megrakodva.

– Ébredjetek! – harsogta a lány, és széthúzta a függönyt.

– Hermione, te nem jöhetsz be ide! – motyogta álmosan Ron, és eltakarta a szemét.

– Nektek is boldog karácsonyt. – Hermione odadobta Ronnak az ajándékát. – Én már vagy egy órája fent vagyok. Tettem még egy kis fátolkát a főzetbe. Most már készen van.

Harry szeméből nyomban kiröppent az álom.

– Biztos?

– Holtbiztos – bólintott a lány, és odébb rakta Makeszt, a patkányt, hogy helyet csináljon magának az ágy végében. – Szerintem ma este kellene megejtenünk az akciót.

Ekkor Hedvig röppent be az ablakon, csőrében egy parányi csomaggal.

– Szia – köszöntötte Harry felvidulva. – Szóval már nem haragszol rám?

A bagoly hízelegve megbiccentette a fülét – ez sokkal kedvesebb ajándéknak bizonyult, mint a csomag, amit hozott, s amiről kiderült, hogy Dursleyék küldeménye. Egy fogpiszkáló volt benne meg egy rövid levél, amiben a család afelől érdeklődött, hogy nem tudná-e Harry a nyarat is az iskolában tölteni.

Harry többi karácsonyi ajándéka sokkal szívderítőbb volt. Hagrid egy nagy doboz tejkaramellát küldött neki (amit elfogyasztás előtt célszerű volt megpuhítani egy kicsit a tűznél). Rontól egy könyvet kapott, ami a Repülj a Csúzlikkal címet viselte és Ron kedvenc kviddicscsapatáról szólt. Hermione ajándéka egy luxuskivitelű sastollpenna volt, az utolsó csomag pedig egy kötött pulóvert és szilvás süteményt tartalmazott – ezt Mrs Weasley küldte. Harry lelkifurdalás közepette olvasta az asszony üdvözlő sorait; Mr Weasley kocsijára gondolt, amit a fúriafüzzel való szerencsétlen karambol óta senki se látott, és erről eszébe jutott, miféle házirendsértésre készülnek most is Ronnal.

Tervezett házirendsértés és Százfülé-főzet ide vagy oda, a három jó barát remekül érezte magát a Roxfort karácsonyi lakomáján.

A feldíszített nagyterem maga volt a csoda. Mintha nem lett volna elég a tucatnyi zúzmarás karácsonyfa és a sok-sok vastag magyal-és fagyöngykoszorú, még meleg és száraz varázshó is hullott a mennyezetről. Dumbledore megtanította a diákoknak kedvenc karácsonyi énekeit (Hagrid

egyre hangosabban dalolt, ahogy sorban üritette a tojáslikőrös kupicákat). Percy nem vette észre, hogy Fred a Prefibubus szót bővölte a prefektusi jelvényére, és egyre kérdezgette öccseit, hogy min vihognak annyira. Harryt még az sem zavarta, hogy a mardekárosok asztalánál Malfoy fennhangon gúnyos megjegyzéseket tett az új pulóverére. Tudta, hogy kis szerencséivel Malfoynak hamarosan elmegy a kedve az élcelődéstől.

Alighogy Harry és Ron elfogyasztották a második repetájukat a karácsonyi pudingból, Hermione kiterelte őket a nagyteremből, hogy megbeszélje velük az utolsó tennivalókat.

– Még szükségünk van valamilyen darabkára azokból az emberekből, akikké változni akarunk – jelentette ki olyan természetességgel, mintha mosóporért küldené a fiúkat a boltba. – Egyértelmű, hogy legjobb lesz Crakot és Monstrót használni. Ők Malfoy legjobb barátai, előlük nem titkol semmit. Egyébként arról is gondoskodnunk kell, hogy Crak és Monstro ne ronthassanak ránk, miközben kihallgatjuk Malfoyt.

– Részletesen kidolgoztam a tervet – folytatta Hermione, ügyet sem vetve Ron és Harry döbbent képére. Elővett két jókora darab csokis süteményt. – A sütibe közönséges altatóitalt kevertem. Intézzétek úgy, hogy Crak és Monstro megtalálják. Jól tudjuk, milyen falánkak, gondolkodás nélkül be fogják habzsolni. Ha elaludtak, tépjétek ki egy-két hajszálukat, és dugjátok be őket a seprűk közé.

Harry és Ron hitetlenkedő pillantást váltottak.

– Hermione, ez...

– Ebből nagyon nagy baj lehet...

A lány azonban egy szigorú szemvillanással – amit talán McGalagonytól tanult – elnémította a fiúkat.

– Crak és Monstro haja nélkül a főzet mit sem ér – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon. – Ki akarjátok hallgatni Malfoyt vagy sem?

– Jól van, jól van – bólintott Harry. – De veled mi lesz? Te kinek téped ki a haját?

– Én már senkinek. – Hermione egy fiolát vett elő a zsebéből. Az üvegcsé egyetlen hajszálát tartalmazott. – Emlékeztek, hogy a párbajszakkörön összeverekedtem Millicent Bullstrode-dal? Mikor fojtogatott, egy kihullott hajszála rátapadt a taláromra. Ő hazautazott karácsonyra, úgyhogy csak azt kell mondanom a mardekárosoknak, hogy meggondoltam magam, és visszajöttem.

Azzal Hermione elsietett, hogy még egyszer ellenőrizze a Százfülé-főzet állapotát. Ron aggódó arccal fordult Harryhez.

– Hallottál te már olyan tervet, aminek ennyi buktatója volt?

Harry és Ron őszinte csodálkozására azonban az akció első fázisa tényleg zökkenőmentesen zajlott. A két fiú a kihalt bejárat csarnokában várta Crakot és Monstrót, akik utolsóként álltak fel a mardekárosok asztalától, miután a negyedik adag habos süteményt is belapátolták. Harry a lépcsőkorlát alsó oszlopán helyezte el a csalétket. Mikor Crak és Monstro megjelentek a nagyterem ajtajában, ő és Ron gyorsan elbújtak a bejárat mellett álló lovagi páncél mögött.

– Ezek nem normálisak – suttogta izgatottan Ron, mikor látta, hogy Crak megböki Monstrót, majd gondolkodás nélkül felkapja a süteményt. A mardekárosok bután elvigyorodtak, és egészben a szájukba tömték a süteményeket. Néhány másodpercig diadalmasan csámcsogtak, azután minden átmenet nélkül horkolva csuklottak össze.

A dolog legnehezebb része az volt, hogy be kellett tuszkolni a két megtermett fiút a csarnok túlsó végében álló seprűsszekrénybe. Mikor ezzel is megvoltak, Harry kitepett pár szálat a Monstro homlokán burjánzó bozontból, és Ron is szerzett néhány hajszálat Craktól. A fiúk cipőjét is kölcsönvették, mivel tudták, hogy a sajátjuk kicsi lesz a Crak-és Monstro-méretű lábakra. Ezután felálltak, és – őszintén elámulva saját merészségükön – felrohantak Hisztis Myrtle mosdójába.

A mosdóban látni is alig lehetett a kondérból gomolygó sűrű, fekete füsttől. Harry és Ron az arcukra szorították talárjuk szegélyét, és kopogtattak a boszorkánykonyhának kinevezett fülke ajtaján.

– Hermione?

Kattant a zár, és megjelent a lány verejtékező, izgatott arca. A fülkéből kihallatszott a sziruppá sűrűsödött főzet lusta rotyogása. A vécédeszkán három odakészített üveg pohár állt.

– Megszereztétek? – kérdezte izgatottan Hermione.

Harry megmutatta neki Monstro haját, mire a lány átadott egy zsákot a fiúknak.

– Helyes. Én pedig szereztem két talárt a szennyesebből. A sajátotok túl kicsi lesz Crak és Monstro testére. – Mindhárman az üstre meredtek. Közelről nézve a főzet bugyborékoló mocsári sárhoz hasonlított.

– Igen, mindent úgy csináltam, ahogy kell – motyogta Hermione, miközben újra átolvasta a Leghatóbb ördögös italok vonatkozó receptjét. – A könyv szerint is így kell kinéznie... Ha megittuk, pontosan egy óránk lesz a cselekvésre, azután visszaváltozunk.

– Most mi a teendő? – suttogta Ron.

– Háromfelé osztjuk, és hozzáadjuk a hajszálatokat. – Hermione megtöltötte a három poharat, majd elővette a fiolát, és remegő kézzel belerázta Millicent Bullstrode haját a saját adagjába.

A főzet hangosan sercegett, mint a víz a forró edény szélén. Azután vadul bugyborékolni kezdett, s a következő pillanatban undok sárga színt öltött.

– Fúj... Millicent Bullstrode-kivonat – fintorgott Ron. – Biztos az íze is undorító.

– Ti jöttök – szólt Hermione.

Harry beledobta Monstro haját a középső pohárba, Ron pedig Crakét a szélsőbe. Mindkét pohár sercegett és bugyborékol; a Monstró-lé kekiszínű lett, a Crak-szirup pedig sárbarna.

– Várjatok – szólt Harry, mikor Ron és Hermione a poharuk után nyúltak. – Jobb lesz, ha külön fürkékbe megyünk. Crak és Monstro nem férnek majd be ide, és Millicent Bullstrode se épp egy virágszál.

– Igazad van – bólintott Ron, és kinyitotta az ajtót. Harry óvatos léptekkel, hogy egy cseppet se lötytintsen ki a főzetből, átsétált a középső fürkébe.

– Készen álltok? – kérdezte.

– Igen – hallatszott Ron és Hermione válasza. – Egy... kettő... három...

Harry befogta az orrát, és két kortyra lenyelte a főzetet. Megállapította, hogy olyan íze van, mint a szétfőtt káposztának.

Azon nyomban vadul tekeregni kezdett az összes belső szerve, mintha csak élő kígyókat nyelt volna le. Kétrét görnyedt, és a hányinger kerülgette – azután égő-bizsergő érzés indult ki a gyomrából, s terjedt szét a testében, egészen az ujjai hegyéig. A következő pillanatban négykézlábra esett; úgy érezte, minden porcikája elolvad. Bőre hullámozott, mint az olvadt viasz, s keze rohamosan dagadni kezdett. Ujjai megvastagodtak, körmei szélesebbé váltak, s öklén diónyira dagadtak a bűtykök. A vállát mintha lovak húzták volna jobbra és balra, s a homlokán érzett csiklandozás elárulta, hogy a hajvonala megindult a szemöldöke felé. A szétrepedt hordó módjára kitáguló mellkasán megfeszült a talár, s lábát iszonyatosan nyomta a kelleténél négy számmal kisebb cipő.

A folyamat olyan hirtelen ért véget, amilyen hirtelen kezdődött. Harry hason feküdt a mosdó hideg kövén, és először Myrtle morózus bugyborékolását hallotta meg. Nagy nehezen lerúgta a cipőjét, és feltápászkodott. Ilyen érzés hát Monstrónak lenni. Hatalmas keze remegett, miközben lehúzta régi talárját, amely most csak a térdéig ért. Felvette az újat,

és megkötötte a fűzöt Monstro csónaknyi cipőjén. Mikor ösztönösen a homloka felé nyúlt, hogy hátrasimítsa a haját, keze mélyen benőtt kefefrizurát tapintott. Észrevette, hogy homályosan lát, és gyorsan levette szemüvegét: Monstróként nem volt szüksége rá.

– Jól vagytok? – szólalt meg Monstro mély, reszelős hangján.

– Igen – hangzott jobbfelől Crak öblös morgása.

Harry elhagyta a fürkét, és a repedt tükör elé lépett. Monstro mélyen ülő, buta szeme nézett vissza rá. Megvakarta a fülét – Monstro ugyanígy tett.

Ron fürkéjének ajtaja is kinyílt. A két fiú egymásra nézett. Sápadságát és zaklatott pislogását leszámítva Ron pontosan úgy festett, mint Crak: gombafrizurája volt és gorillakarjai.

– Ez hihetetlen – csóválta a fejét Ron. A tükör elé lépett, és megtapogatta Crak lapos orrát. – Egyszerűen hihetetlen.

– Ne vesztegessük az időt – szólta Harry, és leoldotta óráját Monstro vastag csuklójáról. – Még meg kell keresnünk a Mardekár klubhelyiségét. Remélem, lesz, aki odavezessen minket.

Ron álmélkodva bámult Harryre, majd így szólt:

– Ha tudnád, milyen hihetetlen azt látni, hogy Monstro gondolkodik. – Bekopogott Hermione fürkéjébe. – Gyere, indulnunk kell...

A válasz vékony, magas hangon érkezett.

– Azt hiszem, én inkább... inkább itt maradok. Menjetek csak nélkülem.

– Hermione, tudjuk, hogy milyen csúnya Millicent. Senki nem fog rájönni, hogy te vagy az.

– Nem, tényleg... inkább itt maradok. De ti siessetek, nincs sok időtök.

Harry tanácstalanul nézett barátjára.

– Ez már Monstro-szerűbb – bólogatott Ron. – Mindig ilyen arcot vág, ha egy tanár kérdez tőle valamit.

– Minden rendben, Hermione? – hajolt a fürke ajtajához Harry.

– Persze, persze... Jól vagytok. Menjetek csak.

Harry az órájára nézett. Az értékes hatvan percből öt máris eltelt.

– Akkor itt találkozunk, rendben?

Harry és Ron óvatosan kinyitották a mosdó ajtaját, és kilestek a folyosóra. Mikor látták, hogy nem jár arra senki, elindultak.

– Ne lóbáld a karod! – tanácsolta suttogva Harry.

– Mi?

– Crak olyan mereven tartja a karját...

– Így jó lesz?

– Igen, így sokkal jobb.

Lementek a márványlépcsőn. Most már csak egy mardekárost kellett találniuk, aki elvezeti őket a klubhelyiségbe. Ez azonban nem volt egyszerű feladat.

– Van valami ötleted? – kérdezte Harry.

– A mardekárosok mindig abból az irányból érkeznek a reggelihez. – Ron a pincébe vezető lépcső felé bökött. Ebben a percben egy hosszú, göndör hajú lány tűnt fel a lépcsőn.

– Ne haragudj – szólította meg Ron, és odasietett hozzá. Elfelejtették, hogy merre kell menni a klubhelyiségünkbe.

– Tessék? – fintorgott barátságtalanul a lány. – Miféle klubhelyiségünkbe? Én hollóhátas vagyok.

Gyanakvó pillantást vetett a két fiúra, majd faképnél hagyta őket.

Harry és Ron leszaladtak a kőlépcsőn a sötét pincébe. Most már látták, hogy a feladat mégsem olyan egyszerű, mint hitték. Lépteik szokatlanul erős visszhangot vertek – hiszen Crak és Monstro óriási lábai zökkentek a lépcsőfokokon.

A labirintusszerű pincefolyosók kongtak a ürességtől. Harry és Ron egyre mélyebbre hatoltak az iskola alatti útvesztőben, s menet közben gyakran az órájukra néztek. Negyedóra elteltével már ott tartottak, hogy lefűjják az egész akciót, de ekkor léptek zaját hallották.

– Na! – suttogta izgatottan Ron. – Ott jön valamelyik! Az alak egy oldalsó helyiségből lépett ki. Mikor a fiúk közelebb értek hozzá, lelkesedésük nyomban alábbhagyott. Az illető nem egy mardekáros volt, hanem Percy.

– Mit keresel te idelent? – kérdezte csodálkozva Ron. Percy felháborodott arcot vágott.

– Semmi közöd hozzá – felelte kimerően. – Te Crak vagy, igaz?

– Mi?... Ja persze, igen.

– Menjetek a hálótermetekbe – utasította a fiúkat Percy. – Mostanában veszélyes lehet sötét folyosókon járkálni.

– Te is itt járkálsz – vágott vissza Ron.

– Én prefektus vagyok. – Percy büszkén kihúzta magát. – Engem senki nem fog megtámadni.

Ekkor egy hang csendült fel Harry és Ron háta mögött. Draco Malfoy közeledett feléjük, s Harry életében először örült a találkozásnak.

– Hát itt vagytok – mordult rájuk Malfoy. – Egészen mostanáig tömtétek a fejeteket a nagyteremben? Már mindenütt kerestelek benneteket. Mutatni akarok valamit.

Malfoy gyanakodva nézett Percyre.

– Te meg hogy kerülsz ide, Weasley? – sziszegte. Percy most már tényleg felháborodott.

– Mint prefektus egy kicsit több tiszteletet várok! – fortyant fel. – Nem tetszik a modorod, Malfoy!

Malfoy elvigyorodott, és intett Harrynek meg Ronnak, hogy kövessék. Harry kis híján bocsánatot kért Percytől, de még idejében észbe kapott, és Ronnal együtt gyorsan Malfoy után eredt.

– Ez a Peter Weasley... – szólalt meg Malfoy, miután befordultak az első sarkon.

– Percy – javította ki szórakozottan Ron.

– Nem mindegy? – vont vállat Malfoy. – Szóval észrevettem, hogy mostanában sokat szaglászik mindenfelé. Lefogadom, hogy azt hiszi, egymaga el tudja kapni Mardekár utódját.

Rövid, fölényes kacajt hallatott. Harry és Ron izgatott pillantást váltottak.

Malfoy ekkor megállt, és a pince nedves fala felé fordult.

– Mi is az új jelszó? – kérdezte Harrytől.

– Öh...

– Ja, igen – csapott a homlokára Malfoy. – Aranyvér!

A jelszóra kinyílt a falba rejtett kőajtó. Malfoy belépett rajta, Harry és Ron pedig követték.

A Mardekár klubhelyisége hosszú, alacsony mennyezetű terem volt. Durva kőfalait láncon lógó, kerek, zöld lámpák világították meg. A mives kandallópárkány alatt lobogott a tűz, fényében faragott székek és üldögélő mardekárosok körvonalai rajzolódtak ki.

– Várjatok meg itt! – utasította Malfoy Harryt és Ront, s két, a tűztől távolabb álló székre mutatott. – Mindjárt hozom... most kaptam, apám küldte.

Harry és Ron leültek, s igyekeztek úgy tenni, mintha otthon éreznék magukat.

Malfoy néhány perc múlva visszatért, kezében egy újságkivágással, amit nyomban Ron orra alá dugott.

– Jót fogtok röhögni – mondta.

Harry látta, hogy Ron szeme tágra nyílik a döbbenettől. A fiú gyorsan átfutotta a szöveget, kényszeredetten nevetett egyet, majd átadta Harrynek a papírt.

Az a Reggeli Próféta egyik cikke volt:

VIZSGÁLAT A MÁGIAÜGYI MINISZTERIUMBAN

Arthur Weasleyt, a Mugli Tárgyakkal való Visszaélési Ügyosztály vezetőjét ma száz galleon pénzbüntetéssel sújtották egy mugli gépkocsi megbűvöléséért.

Mivel az elvarázsolt autó ősszel a Roxfort Boszorkány-és varázslóképző Szakiskola közelében okozott balesetet, Lucius Malfoy úr, az iskola felügyelőbizottságának tagja felszólította Weasley urat, hogy mondjon le hivataláról.

„Weasley szégyent hozott a minisztériumra – nyilatkozta tudósítónknak Malfoy úr. – Nyilvánvalóan alkalmatlan arra, hogy jogszabályokat fogalmazzon meg számunkra. Nevetséges muglivédelmi törvényét haladéktalanul vissza kell vonni”.

Weasley urat nem sikerült megkérdeznünk az ügyről, felesége viszont felszólította az érdeklődő riportereket, hogy takarodjanak, különben rájuk uszítja a családi kísértetet.

– Na? – nézett rájuk lelkesen Malfoy, mikor Harry visszaadta az újságkivágást. – Nem tartjátok viccesnek?

– Ha-ha – nyögte Harry.

– Ha Arthur Weasley annyira imádja a muglikat – vélekedett Malfoy –, törje ketté a pálcáját, és költözzön az ő világukba. Ha látja az ember, hogyan élnek, el se hiszi, hogy aranyvérűek.

Ron – pontosabban Crak – arca eltorzult a dühtől.

– Mi van veled? – mordult rá Malfoy.

– Fáj a gyomrom – nyögte Ron.

– Akkor menj fel a gyengélkedőre, és rúgj bele a nevemben azokba a sárvérűekbe – vihogta Malfoy. – Különbö, csodálom, hogy a Reggeli Próféta még nem írt a merényletekről – folytatta tűnődve. – Szerintem Dumbledore megpróbálja eltussolni a dolgot. Még egy-két eset, és kirúgják. Apa úgyis mindig azt mondja, hogy nála rosszabb igazgató még sose volt Roxfortban. Imádja a félmuglikat. Egy rendes igazgató be se engedne ide egy olyan kis korcsot, mint Creevey.

Malfoy kattintgatni kezdett egy képzeletbeli kamerát, gonoszul, de pontosan parodizálva Colint.

– Potter, csinálhatok egy képet rólad? Adsz egy autogramot? Potter, légy szíves, engedd meg, hogy nyaljam a talpad! – Leeresztette a kezét, és Harryre meg Ronra nézett.

– Nektek meg mi bajotok van?

Harry és Ron jókora késéssel kezdtek el nevetni, de Malfoy így is elégedett volt – Craknak és Monstrónak bizonyára egyébként is lassú volt a felfogása.

– Szent Potter, a sárvérűek védelmezője – morogta Malfoy. – Benne sincs semmi varázsló-önérzet, különben szóba se állna azzal a sárvérű Grangerrel. És még róla hiszik azt, hogy ő Mardekár utódja!

Harry és Ron visszafojtott lélegzettel vártak – még egy perc, és Malfoy bevallja, hogy ő az! De ekkor...

– Bár tudnám, hogy ki az utód – szólt Malfoy fejcsóválva. – Segíthetnék neki.

Ron olyan látványosan tátotta ki a száját, hogy Crak-arca még a szokásosnál is ostobább kifejezést öltött. Szerencsére Malfoy ezt nem vette észre, Harry pedig gyorsan megszólalt:

– Biztos van valami tipped, hogy ki lehet az...

– Nagyon jól tudod, hogy nincs, Monstro! – csattant fel Malfoy. – Hányszor kell még elmondanom? Apám se hajlandó mesélni arról, hogy mi történt, mikor a Kamra a legutóbb kinyílt. Az ötven éve volt, szóval még az ő ideje előtt, de azért mindent tud a dologról. Csak azt mondja, annak idején az egész eltitkolták, így aztán gyanús lenne, ha túl sokat tudnék. De egy dolog biztos: legutóbb, mikor a Titkok Kamráját kinyitották, egy sárvérű meghalt. Úgyhogy szerintem csak idő kérdése, és most is megölnek egyet... Remélem, Granger lesz az.

Ron ökölbe szorította Crak bütykös lapátkezét. Elég leleplező lett volna, ha Crakként orrba vágja Malfoyt, ezért Harry figyelmeztető pillantást vett rá, majd így szólt:

– Nem tudod, elkapták az illetőt, aki legutóbb kinyitotta a Titkok Kamráját?

– Igen... és kirúgták a suliból – felelte Malfoy. – Szerintem még mindig Azkabanban ül.

– Azkabanban? – ismételte Harry.

– Igen, Azkabanban, a varázslók börtönében. – Malfoy hitetlenkedve nézett rá. – Komolyan mondom, ha ennél is lassúbb lennél, nem is előre mennél, hanem hátra.

Malfoy izgatottan fészkelődött a székében, és így folytatta:

– Apám arra kért, maradjak nyugton, és bízzam a munkát Mardekár utódjára. Azt mondja, ideje, hogy megtisztítsák a sulit a sárvérű csőcseléktől, de azért nem kéne belekeverednünk a dologba. Persze, most neki is elég baja van. Hallottátok, hogy a múlt héten házkutatás volt a kúriánkon?

Harry igyekezett aggódó kifejezést erőltetni Monstro buta arcára.

– Bizony... – bólogatott Malfoy. – Szerencsére nem sok mindent találtak. Apámnak van pár nagyon értékes fekete mágiás holmija. Még jó, hogy nekünk is van egy titkos kamránk a szalon padlója alatt...

– Hó! – kiáltott fel Ron.

Malfoy rámeredt. Harry úgyszintén. Ron elpirult – olyannyira, hogy még a haja is vörös lett... az orra pedig nőni kezdett. Letelt az óra, és elkezdett visszaváltozni önmagává. Ugyanakkor rémülten nézett Harryre, ami elárulta, hogy nem csak az ő álarcának járt le a szavatossága.

Harry és Ron felpattantak a helyükről.

– Gyógyszert kell kérnem – hörögte Ron, és Harryvel a nyomában hanyatthomlok kimenekült a mardekárosok klubhelyiségéből.

Végigrohantak a pincefolyosókon, s közben reménykedtek a reménytelenben: hogy Malfoy nem fogott gyanút. Harry lába ide-oda csúszkált Monstro csónaknyi cipőjében, és fel kellett húznia hosszú talárját, hogy ne essen hasra benne. Felrohantak a lépcsőn a sötét bejárati csarnokba, s nyomban meghallották a seprűtartó szekrény felől érkező dörömbölést és tompa kiabálást. Cipőiket ledobták a szekrény előtt, majd zokniban továbbrohantak a márványlépcső felé, és hamarosan megérkeztek Hisztis Myrtle mosdójába.

– Azért nem volt időpocsékolás – zihálta Ron, mikor becsukták maguk mögött az ajtót. – Azt még mindig nem tudjuk, hogy ki áll a merényletek mögött, de holnap írok egy levelet apának, hogy nézzen körül Malfoyék szalonjában a padló alatt.

Harry felvette szemüvegét, és megvizsgálta arcát a repedt tükörben. Újra önmaga volt. Ron közben bekopogott Hermione fülkéjébe.

– Hermione, gyere ki, egy csomó újságunk van!

– Menjetek el – cincogta a lány.

Harry és Ron egymásra néztek.

– Mi a baj? – kérdezte Ron. – Mostanra vissza kellett változnod. Mi már...

Ekkor Hisztis Myrtle csusszant ki a fülke ajtaja alatt. Harry még sohase látta ilyen vidámnak a kísértetlányt.

– Óóóóó, várjatok csak, amíg meglátjátok – ujjongott Myrtle. – Iszonyatos!

Megcsikordult a zár, és feltűnt a hüppögő, talárjába takarózó Hermione.

– Mi van? – kérdezte bizonytalanul Ron. – Még mindig millicentes az orrod, vagy mi?

Hermione leeresztette talárját. Ron a mosdóig hátrált elképedésében.

A lány arcát fekete szőrzet borította. A szeme sárgára változott, és haja alól két hegyes fül meredt elő.

– Macskaszőr volt! – zokogta. – Millicent Bullstrode-nak macskája van! És a főzetet nem szabad állati transzformációhoz használni!

– Ajaj – szólt Ron.

– Halálra fognak gúnyolni téged! – ujjongott Myrtle.

– Semmi baj, Hermione – sietett megnyugtatni a lányt Harry. – Felviszünk a gyengélkedőre. Madam Pomfrey nem szokott sokat kérdezősködni...

Nem kevés időbe telt, amíg rábeszéltek Hermionét, hogy lépjen ki velük a mosdóból. Hisztis Myrtle egész úton kísérte őket, s közben szívből kacagott.

– Az lesz a jó, ha majd megtudják, hogy farkad is van!

Tizenharmadik fejezet **A nagyon titkos napló**

Hermione hetekig feküdt a gyengélkedőn. Mikor a karácsonyi szünet végén a diákok visszatértek, mindenféle mendemonda kezdett keringeni az eltűnéséről. Természetesen mindenki azt gyanította, hogy ő is merénylet áldozata lett. A gyengélkedő körül nap mint nap rengeteg kíváncsi tanuló ólálkodott, így Madam Pomfrey bevetette jól bevált paravánját, hogy megóvja a szőrös arcú Hermionét a megszégyenítő pillantásoktól.

Harry és Ron minden este meglátogatták barátnőjüket. Mikor elkezdődött a tanítás, nap mint nap elvitték neki a házi feladatokat is.

– Ha nekem nőtt volna macskabajsom, nem gyötörném magam a tanulással – mondta Ron egyik este, miközben egy halom könyvet pakolt le a lány éjjeliszekrényére.

– Ne butáskodj Ron, nem maradhatok le – méltatlankodott Hermione. Mostanában már jobb kedve volt, mert eltűnt a szőr az arcáról, és a szeme is fokozatosan visszabarnult. Nincsenek esetleg újabb nyomok? – érdeklődött fojtott hangon.

– Nincsenek – rázta a fejét szomorúan Harry.

– Pedig olyan biztos voltam benne, hogy Malfoy az – mondta Ron, immár vagy századszor.

– Az meg mi? – kérdezte Harry, és a Hermione párnája alól kilógó aranyszínű valamire mutatott.

– Csak egy jobbulást kívánó képeslap – sietett a válasszal Hermione. Igyekezett eldugni a lapot, de Ron gyorsabb volt nála. Megkaparintotta, és hangosan olvasni kezdte:

„Granger kisasszonynak gyors felépülést kíván aggódó tanára Gilderoy Lockhart professzor, bronz fokozatú Merlin-díjas, a Feketemágia-ellenes Liga tiszteletbeli tagja, a Szombati Boszorkány magazin Legbübájosabb Mosoly Díjának ötszörös birtokosa.”

Ron undorodó képpel nézett Hermionére.

– Ezzel a párnád alatt alszol?

Hermionénak szerencsére nem kellett válaszolnia, mert belépett Madam Pomfrey az esti gyógyszeradaggal.

– Lockhart a legnyálasabb alak, akit valaha láttam – füstölgött Ron, mikor Harryvel már a Griffendél-toronyba vezető lépcsőkön jártak. Piton annyi leckét adott fel nekik, hogy Harry attól tartott, hatodikos lesz, mire az összeset megoldja. Ron épp azon bosszankodott, hogy elfelejtette megkérdezni Hermioné-tól, hány patkányfarok kell a hajmeresztő tonikhoz, mikor dühös ordítás csapta meg a fülüket a felsőbb emelet felől.

– Ez Frics – morogta Harry. Felszaladtak a lépcsőn, majd a sarkon megálltak, és tovább füleltek.

– Csak nem egy újabb merénylet? – aggódott Ron. Visszafojtott lélegzettel, fülüket hegyezve hallgatták Frics hisztérikus rikácsolását.

– ...hogy még többet kelljen dolgoznom! Most egész éjjel takaríthatok, mintha nem lenne úgyszólván elég bajom! De ez volt az utolsó csepp a pohárban, megyek Dumbledore-hoz...

Ezután távolodó léptek zaja majd ajtócsapódás hallatszott. Harry és Ron kilestek a folyosóra. Frics bizonyára megszokott őrhelyén posztolt: ott, ahol Mrs Norris merénylet áldozata lett. Első pillantásra látták, hogy miért dühöngött Frics: a fél folyosót elöntötte a víz, s még mindig kis patak csordogált kifelé Hisztis Myrtle mosdójának ajtaja alatt. Most, hogy Frics abbahagyta a kiabálást, meghallották Myrtle visszhangzó zokogását.

– Mi baja van már megint? – morogta Ron. – Nézzük meg.

Felhúzott talárral átkeltek az árvíz sújtotta területen, és a „mosdó rossz” táblára szokás szerint ügyet sem vetve, beléptek a mellékhelyiségbe.

Hisztis Myrtle még saját átlagához képest is igen hangosan és keservesen zokogott. Úgy látszott, a szokásos vécékagylójában gubbaszt. A mosdóban sötét volt, mivel a falakra és a padlóra fröccsent víz a gyertyákat is eloltotta.

– Mi a baj, Myrtle? – érdeklődött Harry.

– Ki az? – bugyborékolta a kísértet. – Megint meg akartok dobálni?

Harry átgázolt a tengeren a szélső fülkéhez, és tovább kérdezősködött.

– Miért akarnálak megdobálni?

– Honnan tudjam? – kiabálta Myrtle, és újabb szökőár kíséretében kiemelkedett a vécéből. – Én csak üldögélek itt békésen, erre valaki csak úgy viccből hozzám vág egy könyvet...

– De hiszen neked nem árt, ha hozzád vágnak valamit – jegyezte meg Ron: – Úgy értem, egyszerűen átrepül rajtad, nem?

Az érvelés nem volt épp a legszerencsésebb. Myrtle felfújta magát, és vadul bömbölni kezdett:

– Dobáljuk csak meg könyvekkel Myrtle-t, hiszen úgysem érzi! Tíz pont jár annak, aki átdobja a hasán! Ötven pont, ha eltalálsz a fejét! Ha-ha-ha! Milyen vicces játék! Hát szerintem nem az!

– Ki dobált meg téged? – kérdezte Harry.

– Nem tudom... Csak üldögéltem odalent a kanyarban, a halálról gondolkodtam, és akkor egyszerre átesett a könyv a fejem tetején. – Myrtle dühösen meredt a fiúkra. – Ott van, kilökte a víz.

Harry és Ron benéztek a kagyló alá, ahova Myrtle mutatott. Egy kis alakú, vékony könyvecske feküdt ott. Kopott, fekete borítója és lapjai ugyanúgy csuromvizesek voltak, mint minden más a mosdóban. Harry már indult volna, hogy felemelje, de Ron feltartóztatta.

– Mi van? – kérdezte megütközve Harry.

– Elment az eszed? – sziszegte Ron. – Veszélyes lehet.

– Veszélyes? – nevetett Harry. – Mért lenne veszélyes?

– Nagyon is az lehet – felelte Ron, s közben gyanakodva méregette a könyvet. – Nagyot néznél, ha tudnád, hogy milyen könyveket kobozott már el a minisztérium. Apa mesélte, hogy volt egy, ami kiégette az olvasója szemét. Aki pedig elolvasta az Egy varázsló verseit, az élete végéig kecskerímekben beszélt. Bathben egy vén boszorkánynak pedig volt egy olyan könyve, amit nem lehetett letenni! Aki beleolvasott, annak utána a könyvvel az orra alatt kellett járkálnia, és fél kézzel kellett csinálnia mindent. És...

– Jól van, most már értem – szakította félbe Harry.

A könyvecske ártalmatlanul és ázottan hevert a padlón.

– Csak úgy járhatunk a dolog végére, ha belenézünk – jelentette ki Harry, azzal megkerülte Ront, és lehajolt a könyvért.

Nyomban látta, hogy az egy napló – a borítóra írt kopott évszám tanúsága szerint ötvenéves. Kíváncsian kinyitotta, és rögtön az első oldalon talált egy tintával beírt, elmosódott nevet: „T. R. Denem.”

– Várj csak – szólalt meg Ron, aki Harry válla fölött lesett bele a naplóba. – Ez a név ismerős... T. R. Denem ötven évvel ezelőtt „Önzetlenül az Iskoláért” Különdíjat kapott.

– Ezt meg honnan tudod? – csodálkozott Harry.

– Onnan, hogy Frics kábé ötvenszer lesikáltatta velem azt a díszpajzsot – felelte mogorván Ron. – Azt böfögtem tele csigával. Te is egy életre megjegyeznéd azt a nevet, amiről egy órán keresztül vakartad a trutymót.

Harry óvatosan szétbontotta a napló ázott lapjait. Azok teljesen üresek voltak. Még annyi feljegyzés sem volt rajtuk, hogy „Mabel néni születésnapja” vagy „I/23 fogorvos!”.

– Egy betűt se írt bele – állapította meg csalódottan Harry.

– Kíváncsi vagyok, miért akarta valaki lehúzni a vécén – ráncolta a homlokát Ron.

Harry megfordította a könyvecskét. A hátoldalon egy londoni újságárus neve és Vauxhall Road-i címe állt.

– Biztos mugli születésű volt – jegyezte meg töprengve. Különben nem a Vauxhall Roadon vett volna naplót magának...

– Akárhogy is, nem sokra megyünk vele – legyintett Ron, majd halkabban hozzátette: – Ötven pont, ha átdobod Myrtle orrán.

Harry azonban inkább zsebre tette a könyvecskét.

Hermione február elején hagyta el a kórházat, bajusztalan, farokmentes és szőrtelenített állapotban. A Griffendél-toronyban töltött első közös estéjükön Harry megmutatta neki T. R. Denem naplóját, és elmesélte a könyvecske felbukkanásának történetét.

– Hohó, lehet, hogy titkos varázssereje van! – csillant fel Hermione szeme. Elkérte a naplót Harrytól, és tüzetesen vizsgálgatni kezdte.

– Ha van neki, akkor nagyon jól titkolja – jegyezte meg gúnyosan Ron.

– Biztos szégyellős. Fogalmam sincs, miért nem dobtad el, Harry.

– Én inkább azt szeretném tudni, hogy valaki miért akarta eldobni – felelte Harry. – És arra is kíváncsi lennék, hogy miért kapott Denem „Önzetlenül az Iskoláért” Különdíjat.

– Akármért – legyintett Ron. – Talán volt neki harminc R. B. F.-e vagy megmentett egy tanárt az óriás tintahaltól. De az is lehet, hogy ő ölte meg Myrtle-t... Azért biztos az egész iskola hálás lehetett...

Harrynek elég volt Hermione arcára néznie, és látta, hogy a lány is arra gondol, amire ő.

– Mi van? – kérdezte Ron, egyik barátjáról a másikra nézve.

– A Titkok Kamráját utoljára ötven éve nyitották ki – mondta Harry. – Legalábbis Malfoy szerint.

– Igen... – bólintott Ron.

Hermione izgatottan megkopogtatta a naplót.

– És ez itt éppen ötvenéves.

– Na és?

– Gondolkozz már, Ron! – mérgelődött Hermione. – Tudjuk, hogy azt, aki legutóbb kinyitotta a Titkok kamráját, ötven éve csapták ki az iskolából. Tudjuk, hogy T. R. Denem ötven éve kapott „Önzetlenül az Iskoláért” Különdíjat. Mi van, ha Denem azért kapta a díjat, mert leleplezte Mardekár utódját? A naplójából bizonyára mindent megtudhatunk: hogy hol van a Kamra, hogy hogyan kell kinyitni, és hogy miféle szörnyeteg lakik benne. Az az ember, aki a mostani merényletekért felelős, valószínűleg nem akarta, hogy a napló illetéktelen kezekbe kerüljön.

– Briliáns elmélet, Hermione – bólintott Ron. – Csak egyetlen apró baki van benne: a napló teljesen üres. – Hermione azonban már húzta is elő a varázspálcáját.

– Lehet, hogy láthatatlan tintával írták – suttogta, majd háromszor megkopogtatta a naplót, és így szólt: – Vizualicus! – Nem történt semmi. Hermione visszadugta a pálcát a táskájába, és elővett helyette egy élénkpiros, radírguminak látszó tárgyat.

– Ez egy Deradir, azaz szövegelőcsaló – magyarázta. – Az Abszol úton vettem.

A Deradirral erősen megdörzsölte a „Január 1” fejlécű lapot. Most sem történt semmi.

– Mondom, hogy üres – legyintett Ron. – Denem kapott karácsonyra egy naplót, de nem volt kedve írni bele.

Harry saját magának sem tudta megmagyarázni, miért nem dobja el Denem naplóját. Újra meg újra szórakozottan a kezébe vette az üres könyvecskét, és úgy lapozgatott benne, akár egy olyan regényben, amit neki kell befejeznie. Biztos volt benne, hogy sose hallotta a T. R. Denem nevet, mégis valahogy ismerősnek érezte azt, mintha Denem egy félig elfelejtett, kisgyermekkor barátja lenne. Ez persze képtelenség volt, hiszen a roxforti idők előtt Dudley tett róla, hogy egyetlen barátja se legyen.

Mindezek ellenére úgy döntött, mindent kiderít Denemről, amit csak lehet; másnap a nagyszünetben felment a trófeaterembe, hogy közelebből megvizsgálja Denem különdíját. Vele tartott a kíváncsi Hermione és a

vonakodó Ron is; utóbbi közölte velük, hogy neki egy életre elege van a trófeateremből.

Denem kifényesített arany díszpajzsát a sarokban álló vitrinben tárolták. A díjon nem volt részletezve, hogy miféle teljesítmény fejében ítelték oda. („Még szerencse – mondta Ron –, különben még nagyobb lenne, és azóta is suvickolhatnám.”) Megtalálták viszont Denem nevét egy régi „Mágikus Munkáért” medálon és a hajdani iskolaelsők listáján.

– Olyan fazon lehetett, mint Percy – mondta Ron, és undorodva felhúzta az orrát. – Prefektus, iskolaelső... Biztos minden tárgyból a legjobb volt.

– Ezt úgy mondod, mintha bűn lenne – jegyezte meg Hermione kissé sértődötten.

Ahogy múltak a hetek, a nap lassanként újra sütni kezdte a Roxfort tornyait. Ezzel párhuzamosan a kastély falain belül is bizakodóbb lett a hangulat. Justin és Félig Fej Nélküli Nick esete óta nem történt több merénylet, s Madam Pomfrey örömmel jelenthette, hogy a mandragórák szeszélyesek és titkolózók lettek, vagyis egyértelműen elérték a serdülőkort. Egyik délután Harry hallotta, amint a tanárnő bizakodó helyzetjelentést adott Fricznek.

– Amint eltűnnek a pattanásaik, készen állnak az újabb átültetésre. Azután pedig már nemsokára felapríthatjuk és megfőzhetjük őket. Ne féljen, Argus, egykettőre felébresztjük Mrs Norrist.

Mardekár utódjának talán inába szállt a bátorsága, gondolta Harry. Egyre kockázatosabb számára kinyitni a Titkok Kamráját az óvatos és gyanakvó diákok között. Talán a szörnyeteg is felkészült rá, hogy további ötven évre elszunnyadjon...

A hugrabusos Ernie Macmillan nem osztotta ezt a derülátó nézetet. Még mindig meg volt győződve róla, hogy Harry a bűnös, hiszen „elárulta magát” a párbajszakkörön. Peeves sem javított Harry renoméján: fennhangon énekelte a zsúfolt folyosókon a „Potter, te rosszcsont” kezdetű dalocskát, amihez időközben táncot is koreografált.

Gilderoy Lockhart minden jel szerint úgy gondolta, hogy a merényletek az ő jóvoltából maradtak abba. Harry hallotta is, amikor közölte ezt McGalagony professzorral az egyik átváltoztatástan-óra előtt.

– Nem hiszem, hogy számítanunk kellene további incidensekre, Minerva. – Lockhart fontoskodva megdörzsölte az orrát, és kacsintott. – Szerintem a Kamra egyszer és mindenkorra bezárult. A tettes valószínűleg rájött, hogy csak idő kérdése, és lefülelem. Okosan tette, hogy visszavonult, mielőtt szigorúbb lépésekre szántam volna el magam.

– Az iskolának most hangulatjavításra van szüksége. Borítsuk a feledés fátylát az előző félévre! Most nem mondok többet, de azt hiszem, tudom a megoldást...

Azzal újra megdörgölte az orrát, és elvitorlázott. Lockhart hangulatjavító tervének mibenlétére február tizennegyedikén, a reggelinél derült fény. Az előző esti elhúzódtos kviddicsedzés miatt Harry nem sokat aludt az éjjel, és késve ért le a nagyterembe. Mikor belépett, egy pillanatig azt hitte, hogy eltévesztette az ajtót.

A terem összes falát élénk rózsaszín virágok borították, s a tetejébe a sápadtkék ég mennyezetéről szív alakú konfettik hullottak alá. Harry a griffendélek asztalához sietett, és leült a méla undorral gubbasztó Ron meg a kuncogós kedvű Hermione közé.

– Mi van itt? – kérdezte barátait, miközben megtisztította szalonnáját a konfettitől.

Ron némán a tanári asztal felé bökött. Annyira undorodott, hogy még beszélni se volt kedve. Lockhart a díszítéshez illő rikító rózsaszín talárban állt az asztal mögött, és integetve csendet kért. Két oldalán tanárkollégái szobormerev arccal ültek. Harry jól látta, amint McGalagony orcáján megfeszült egy izom. Piton úgy festett, mintha valaki megitatott volna vele egy nagy bögre Pót-csont-Rapidot.

– Boldog Bálint-napot! – harsogta Lockhart. – Egyúttal köszönet annak a negyvenhat barátomnak, akik máris elküldték nekem üdvözlőlapjukat! Nos, igen, bátorkodtam megszervezni ezt a kis meglepetést mindnyájatoknak – és ezzel még nincs vége!

Lockhart tapsolt egyet, mire kinyílt az ajtó, és tucatnyi mogorva képű törpe masírozott be a terembe. Nem is akármilyen törpék voltak – Lockhart valamennyit felszerelte kis arany szárnyakkal és hárfával.

– Ezek az én kedves kis postás Cupidóim! – jelentette be sugárzó mosollyal a tanár. – Ma egész nap az iskolát fogják járni, és kézbesítik a Bálint-napi üdvözléteiteket. És még ez se minden! Biztos vagyok benne, hogy kollégáim is szívesen kiveszik a részüket a mókából. Kérjétek meg Piton professzort, hogy mutassa meg, hogyan kell szeretetszirupot keverni! És ha már itt tartunk, a ravasz öreg Flitwick professzor többet tud a bájoltságbűbájokról, mint bármelyik varázsló széles e világon!

Flitwick professzor kezébe temette arcát, Piton képén pedig az az ígéret tükröződött, hogy mérget fog itatni a szeretetszirup legelső igénylőjével.

– Könyörgök, Hermione, mondd, hogy te nem vagy benne abban a negyvenhatban – szólt fejcsóválva Ron, mikor elhagyták a nagytermet, és

elindultak az első órára. Hermionének hirtelen nagyon fontos lett, hogy megkeresse az órarendjét a táskájában, és nem válaszolt.

A törpék a tanárok nagy bosszúságára egész nap kibe járkáltak az osztálytermekben, és kézbesítették a jókívánságokat. Délután, mikor a griffendélesek épp bűbájtanóra igyekeztek, Harryt is kinézte magának az egyik.

– Héha, te! Erri Potter! – kiabálta a törpe, egy különösen mogorva képű példány, és könyökével utat tört magának Harry felé.

Harry a gondolatba is belepirult, hogy az ott sorakozó elsősök, köztük Ginny Weasley füle hallatára adnak át neki egy Bálint-napi üdvözlét, ezért menekülőre fogta a dolgot. Még két lépést sem tett azonban, mikor a rugdosódva tolakodó törpe utolérte.

– Zenés üdvözlét kell átadnom Erri Potternek személyesen!

A törpe fenyegetően megpendítette hárfáját. – Ne itt – sziszegte Harry, és továbbindult.

– Állj már meg! – vakkantotta a törpe, és cibálni kezdte Harry táskáját.

– Eressz el – förmedt rá Harry.

A táska ekkor hangos reccsenéssel kettészakadt. Harry pálcája, pergamenje és pennája leesett a földre, a tintásüvege pedig eltörött, s tartalma elárasztotta az egész cók mókot.

Harry kapkodva nekilátott, hogy összeszedje holmijait, mielőtt a törpe dalra fakad. Ezzel kisebb útakadályt képezett a zsúfolt folyosón.

– Mi van itt? – hangzott fel Draco Malfoy ellenszenves nyekergése. Harry erre még kétségbeesettebb tempóban igyekezett betömködni felszerelését a szakadt táskába. Már csak az hiányzott neki, hogy Malfoy is végighallgassa a zenés üdvözlét.

– Mi ez a csoportosulás? – csendült fel egy másik ismerős hang. Percy lépett oda hozzájuk.

Harry most már futni se szégyellt volna, de a törpe átkarolta mindkét térdét, aminek egy kiadós hasraesés lett a vége.

– Így ni – mondta a törpe, és elhelyezkedett Harry bokáján. – Íme a zenés üdvözléd:

Mint friss főtt varangy, a szeme oly zöld

Haja meg akár a fekete föld.

Szívem már rég csak őérte ég.

A hőséért, ki Nagyurat ölt!

Harry odaadta volna érte a Gringotts összes aranyát, ha ebben a percben láthatatlanná tud válni. Próbált együtt nevetni a többiekkel; közben feltápáskodott, és megmozgatta a törpe súlyától elzsibbadt lábát. Percy Weasley igyekezett szétoszlatni az összegyűlt diákokat, akik közül sokan sírtak a kacagástól.

– Gyerünk, gyerünk, szaporán! – terelgette az alsóbb osztályosokat. – Már öt perce becsengettek! Nyomás az osztályba! Ez rád is vonatkozik, Malfoy.

Harry odanézett, és látta, hogy Malfoy felvesz valamit a földről, majd kaján vigyorral megmutatja a mellette ácsorgó Monstrónak és Craknak. Harry rájött, hogy Malfoy Denem naplóját kaparintotta meg.

– Add vissza – szólt halkán.

– Kíváncsi vagyok, mit írt bele Potter – szólt Malfoy. Nyilván nem nézte meg a borítóra írt évszámot, s azt hitte, hogy Harry saját naplója került hozzá. A közelben állók elnémultak. Ginny rémült arccal nézett a naplóra, majd Harryre.

– Add vissza neki, Malfoy – szólt szigorúan Percy.

– Majd ha megnéztem – felelte Malfoy, és kaján vigyorral meglengette a naplót Harry előtt.

Percy belefogott az „Én mint prefektus...” kezdetű szövegbe, de Harry most már kijött a béketűrésből. Előhúzta varázspálcáját, és elkiáltotta magát:

– Capitulus!

Ahogy Piton varázslata lefegyverezte Lockhartot, úgy Malfoy kezéből is kiröppent a napló. Ron széles vigyorral elkapta.

– Harry! – csattant fel Percy. – A folyosón tilos varázsolni. Jól tudod, hogy ezt jelentenem kell!

Harryt azonban csak az érdekelte, hogy sikerült csatát nyernie Malfoy ellen – ez pedig bőven megérte az öt pontot, amit a Griffendéltől levonhattak. Malfoy majd megpukkadt mérgében, s mikor az osztálya felé tartó Ginny elhaladt mellette, megvetően odaszólt a kislánynak:

– Nem hinném, hogy Potter örült a kis üdvözlatednek! – Ginny eltakarta az arcát, és gyorsan beszaladt a tanterem ajtaján. Ron előhúzta a varázspálcáját, de Harry. Elvonszolta onnan. Nem akarta megkockáztatni, hogy Ron egész bűbájórán csigákat bőföggjön.

Már beértek Flitwick professzor tantermébe, mikor Harry észrevett egy furcsa dolgot. Míg az összes többi holmija ragadt a skarlátvörös tintától, Denem naplója ugyanolyan tiszta volt, mint a tintazuhatag előtt. Erre Ron figyelmét is megpróbálta felhívni, de barátja a pálcájával vesződött (ami

ezúttal nagy, lila buborékokat eregetett), és pillanatnyilag semmi más nem érdekelt.

Aznap este Harry elsőként vonult vissza a hálóterembe. Ennek részben az volt az oka, hogy nem bírta tovább hallgatni a „Mint friss főtt varangy, a szeme oly zöld”-et Fred és George előadásában, részben pedig az, hogy újra meg akarta vizsgálni Denem naplóját, és tudta, hogy Ron ezt időpocsékolásnak tartaná.

Leült a baldachinos ágy szélére, és forgatni kezdte a könyvecskét. A napló lapjai fehéren világítottak – nyoma sem volt rajtuk a skarlátvörös tintának. Harry elővett egy friss üveg tintát az éjjeliszekrényéből, belemártotta a pennáját, és egy pacát ejtett a napló első oldalára.

A tinta egy pillanatra megcsillant a lapon, azután eltűnt mintha beszippantotta volna a papír. Harry újra bemártotta a pennát, és leírt egy mondatot:

„Harry Potter vagyok.”

A szavak is megcsillantak, majd nyomtalanul felszívódtak. De ekkor végre más is történt.

A papírból kipréselődött a skarlátvörös tinta, s olyan szavakat formált, amelyeket Harry sosem írt le.

„Szervusz, Harry Potter. Az én nevem Tom Denem. Hogyan került hozzád a naplóm?”

Ezek a szavak is eltűntek, de csak mikor Harry írni kezdte a választ.

„Valaki megpróbálta lehúzni a vécén.”

Harry lélegzet-visszafojtva várta a következő üzenetet.

„Még szerencse, hogy a tintánál időtállóbb módon jegyeztem fel az emlékeimet: Mindig tudtam, hogy lesznek olyanok, akik nem akarják majd, hogy bárki is elolvassa ezt a naplót.”

„Miért mondod ezt?” – körmölte Harry. Izgalmában pacát ejtett a papíron.

„Azért, mert a naplóm szörnyű dolgok emlékét őrzi. Olyan dolgokét, amelyeket titokban tartottak, s amelyek a Roxfort Boszorkány-és Varázslóképző Szakiskolában történtek.”

„Én is ott vagyok most – írta gyorsan Harry. – A Roxfortban vagyok, és mostanában is történtek borzalmas dolgok. Tudsz valamit a Titkok Kamrájáról?”

Kalapáló szívvel várta a választ. Az nem is késett sokáig. Denem most már kuszában írt, mintha sietne gyorsan közölni mindent, amit csak tud.

„Persze, hogy tudok a Titkok Kamrájáról. Az én időmben azt mesélték nekünk, hogy pusztá legenda, nem is létezik. De ez hazugság. Ötödikes voltam, amikor a kamrát kinyitották, és a szörny megtámadott néhány diákot. Egyiküket meg is ölte. Végül én lepleztem le a tettest, akit azután ki is csaptak az iskolából. Az igazgatónk, Dippet professzor azonban szégyellte, hogy ilyesmi történhetett a Roxfortban, és megtiltotta, hogy elmondjam az igazságot. Azt a mesét terjesztették, hogy egy furcsa baleset végzett a lánnyal. Kaptam egy szép, fényes kitüntetést a fáradozásomért, s cserébe be kellett fognom a számat. De tudtam, hogy a baj újra bekövetkezhet. A szörnyeteg nem halt meg, és az embert, aki szabadjára engedte, nem zárták börtönbe.”

Harry kis híján felborította a tintásüveget, úgy sietett visszaírni.

„Most bekövetkezett. Eddig három támadás történt, és senki nem tudja, ki áll a dolog mögött. A múltkor ki volt a tettes? „Ha akarod, megmutatom – válaszolta Denem. – Nem kell a szavaimra hagyatkoznod. Be tudlak vonni az emlékeimbe arról az éjszakáról, amikor lelepleztem.”

Harry elbizonytalanodott, s pennája megállt a papír fölött. Mire gondol Denem? Hogyan szállhatna bele ő valaki másnak az emlékeibe? Nyugtalan pillantást vetett a hálóterem ajtajára. Már szinte teljesen besötétedett. Mire megint a naplóra nézett, újabb szavak tűntek fel a papíron.

„Hadd mutassam meg.”

Harry még egy pillanatig habozott, azután leírta a választ: „Rendben.”

A napló lapjai peregni kezdtek, mintha viharos szél kapott volna beléjük. A könyvecske június közepéhez lapozta magát. Harry tátott szájjal nézte, ahogy a június tizenharmadikához tartozó kis négyzet miniatűr képernyővé változott. Kissé remegő kézzel felemelte a naplót, hogy belenézzen az apró ablakba. Mire észbe kapott, már érezte is, hogy előrebukik; teste felemelkedett az ágyról, és a kitáguló ablakon át fejével előre belezuhant a színek és árnyékok kavalkádjába.

Egy pillanattal később lába szilárd talajt ért, s körös-körül az elmosódott foltok hirtelen éles képekké váltak.

Azonnal tudta, hova került. A kerek terem a bóbiskoló portrékkal Dumbledore dolgozószobája volt. Az íróasztal mögött azonban nem Dumbledore ült, hanem egy aszott, törékeny külsejű aggastyán, aki néhány hófehér hajszálától eltekintve teljesen kopasz volt. Az öreg varázsló egy levelet olvasott gyertyafénynél. Harry nem emlékezett rá, hogy valaha is találkozott volna ezzel az emberrel.

– Elnézést – szólalt meg bizonytalanul. – Nem akartam így berontani...

Az öreg azonban nem nézett fel. Tovább olvasott, és kissé összevonta a szemöldökét. Harry közelebb lépett az íróasztalhoz.

– Öh, hát akkor... én el is megyek – hebegte.

A varázsló még mindig nem vett róla tudomást. Úgy tűnt, nem is hallja látogatója szavait. Harry arra gondolt, hogy talán nagyot hall, és felemelte a hangját:

– Bocsánatot kérek. Nem is zavarom tovább.

Az öreg sóhajtva összehajtotta a levelet, majd felállt, és Harryre ügyet sem vetve az ablakhoz sétált, hogy összehúzza a függönyt.

Odakint rubinpiros volt az ég, naplemente lehetett. A varázsló visszatért asztalához, leült, és hüvelykujjával malmozva az ajtót figyelte.

Harry körülnézett a szobában. Fawkes, a fönix sehol se volt, és hiányoztak a zümmögő ezüst szerkezetek is. A hely, ahova került, a Denem korabeli Roxfort lehetett, következésképpen az ismeretlen varázsló nem Dumbledore, hanem egyik igazgatóelődje volt; ő, Harry pedig csak fantomként kísértett itt, az ötven évvel korábbi emberek számára láthatatlanul.

Ekkor kopogtattak az igazgatói szoba ajtaján.

– Tessék – szólt elhaló hangon az öreg varázsló. Tizenhat év körüli fiú lépett be a szobába. Sokkal magasabb volt Harrynél, de neki is szénfekete haja volt; talárján prefektusi jelvény csillogott. Az igazgatóhoz fordulva levette hegyes süvegét.

– Áh, Denem – biccentett az öreg.

– Hivatott, Dippet professzor úr? – kérdezte Denem.

– Ül le – intett Dippet. – Épp most olvastam el a leveledet.

– Oh. – Denem leült, és szorosán összekulcsolta két kezét.

– Kedves fiam – kezdte jóságos mosollyal az igazgató. – Sajnos semmiféleképp nem engedhetem meg, hogy egész nyáron az iskolában maradj. Biztosan szeretnéd otthon tölteni a szünidőt.

– Nem – vágta rá Denem. – Sokkal szívesebben maradnék a Roxfortban, mint hogy visszamenjek abba a... abba a...

– A szünetekben egy mugli árvaházban laksz, igaz? – érdeklődött Dippet.

– Igen, uram – felelte Denem, és kissé elpirult.

– Mugli születésű vagy?

– Félvér, uram. Az apám mugli, az anyám boszorkány.

– És mindkét szülőd...

– Az anyám nem sokkal a születésem után meghalt – magyarázta Denem. – Az árvaházban azt mondták, épp csak arra volt ideje, hogy nevet adjon nekem: Tom lettem az apám, és Rowle a nagyapám után.

Dippet együttérzően ciccegett.

– Az a helyzet, Tom – sóhajtott –, hogy bár kivételes intézkedésekkel lehetséges volna a dolog, jelen körülmények között...

– A merényletekre gondol, uram? – kérdezte Denem. Harry felkapta a fejét, és közelebb lépett a beszélgetőkhöz, nehogy egyetlen szót is elmulasszon.

– Ahogy mondod – bólintott az igazgató. – Kedves fiam, be kell látnod, botorság volna részemről, ha megengedném, hogy a tanév vége után a kastélyban maradj. Ez a legújabb tragédia... annak a szegény lánynak a halála... Nagyobb biztonságban leszel az árvaházban. Ami azt illeti, a Mágiaügyi Minisztériumban azt is fontolóra vették, hogy bezáratják az iskolát. Elvégre itt van ennek a... ennek a sok kellemetlenségnek a forrása.

Denem szeme kerekre tárgult.

– Uram, ha elfognák azt az embert... Ha véget érne ez az egész...

– Miről beszélsz? – Dippet kihúzta magát a székében. – Denem, azt akarod mondani, hogy tudsz valamit ezekről a merényletekről?

– Nem, uram – felelte gyorsan a fiú. Harry biztosra vette, hogy ez a „nem” épp olyan „nem” volt, mint amit ő felelt Dumbledore-nak. Dippet arca csalódottságot tükrözött.

– Elmehetsz, Tom...

Denem felállt, és kedveszegetten kioldalgott a szobából.

Harry követte.

Lementek a mozgó csigalépcsőn, s a kőszörny mellett kiértek a félhomályba burkolózó folyosóra. Denem ekkor megállt. Harry követte a példáját, és várta a további fejleményeket. A fiún látszott, hogy elmélyülten töpreng valamin: ajkába harapott, és a homlokát ráncolta.

Azután, mintha hirtelen döntésre jutott volna, határozott léptekkel elindult. Harry árnyékként követte. Nem találkoztak senkivel, amíg el nem érték a bejárati csarnokot. Ott azonban megszólította Denemet valaki: egy magas, hosszú, barna hajú, szakállas varázsló lépdelt lefelé a márványlépcsőn.

– Miért kószálsz itt ilyen késői órán, Tom?

Harry döbbszerűen pillantott a varázslóra. Az nem volt más, mint az ötven évvel fiatalabb Dumbledore.

– Dippet professzornál voltam, tanár úr – felelte Denem.

– Nos, akkor siess lefeküdni – bólintott Dumbledore, s azzal az átható pillantással nézett Denemre, amit Harry is olyan jól ismert. – Nem okos dolog mostanában a folyosókon sétálni. Különösen mióta...

Dumbledore szomorúan sóhajtott, búcsút intett Denemnek, és továbbállt. A fiú követte tekintetével, amíg el nem tűnt, azután szapora léptekkel elindult lefelé a pincébe vezető kőlépcsőn.

Harrynek csalódnia kellett: Denem nem egy rejtett átjáróba vagy titkos alagútba vezette, hanem abba a pincehelyiségbe, ahol Piton a bájitalórákat tartotta. A fáklyák nem égtek, s Denem csak résnyire hagyta nyitva maga mögött az ajtót, így Harry ettől kezdve nem is látott mást, csak a folyosóra kileső fiút.

Úgy érezte, hogy legalább egy órát töltöttek el várakozással. Az ajtónál mozdulatlanul álló Denemen kívül valóban nem látott semmi mást. Érdeklődése és izgalma lassan alábbhagyott, s már szinte unni kezdte a dolgot, amikor végre megmozdult valami az ajtó mögött.

Valaki ólálkodott a folyosón, s a zajokból ítélve elhaladt Denem rejtekhelye mellett. Denem hangtalanul kiosont az ajtón, és az éjjeli vándor nyomába eredt. Harry lábujjhegyen követte, megfedkezve róla, hogy bármit csinál, úgysem hallja senki.

Körülbelül öt percig követték a lépések zaját. Akkor Denem hirtelen megtorpant, és fejét elfordítva fülelt valamiféle újabb zajra. Harry ajtónyikorgást hallott, majd egy ember rekedt suttogása ütötte meg a fülét.

– Gyere... Ki kő vigyelek innét... gyere már... Másszá' be a ládába... – A hang valahogy ismerősnek tűnt.

Denem egy ugrással elérte a folyosó egy újabb fordulóját. Harry nyomban követte. Nem messze tőlük egy alak körvonalai rajzolódtak ki. Az illető megtermett fiú volt; egy nyitott ajtó előtt guggolt, s mellette jókora láda állt.

– Jó estét, Rubeus – szólt Denem élesen. A fiú riadtan becsapta az ajtót, és felállt.

– Te meg mit keresel itt, Tom?

Denem közelebb lépett hozzá.

– Vége, Rubeus – szólt. – Jelentenem kell a dolgot. Ha további merényletek történnek, bezárják az iskolát.

– Miket beszélsz...

– Tudom, hogy te senkit nem akartál bántani, de szörnyetegekből nem lehet háziállatot csinálni. Gondolom, csak kiengedted sétálni egy kicsit...

– Ő senkit nem ölt meg! – fakadt ki a nagydarab fiú, és a csukott ajtónak vetette a hátát. Odabentről motozás és halk csattogás hangjai szűrődtek ki.

– Ugyan már, Rubeus – csóválta a fejét Denem, és még közelebb ment a fiúhoz. – Holnap megérkeznek a halott kislány szülei. A Roxfort részéről az a legkevesebb, hogy végez a bestiával, ami meggyilkolta a lányukat...

– Nem ő gyilkolta meg! – csattant fel a fiú. Kiáltása visszhangot vert a sötét pincefolyosón. – Ő sosem tenne ilyet! Soha!

– Állj félre – szólta Denem, és előhúzta varázspálcáját.

A búbáj egy pillanatra vakító fénnel töltötte be a folyosót. Az ajtó kicsapódott, méghozzá olyan erővel, hogy a szemközti falnak taszította a megtermett fiút. Mögötte sötét helyiség vált láthatóvá, abban pedig egy olyan lény, aminek láttán Harry önkéntelenül felsikoltott – de ezt szerencsére csak ő hallotta.

Hatalmas, puffedt, szőrös test és fekete lábak tömkelege sok-sok fénylő szem és két tűhegyes csáprágó – Denem újra felemelte pálcáját, de elkésett. A lény kirent az ajtón, keresztülgázolt rajta, s egy szempillantás múlva eltűnt a sötét folyosón. Denem feltápászkodott, a szörny után nézett, és megint varázsolni készült, de ekkor a nagydarab fiú odaugrott hozzá, kitépte kezéből a pálcát, és ismét a földre taszította őt. Közben velőtrázóan ordított.

– NEEEEEEEE!

Harry szeme előtt elhomályosult a kép, majd minden elsötétült körülötte. Érezte, hogy zuhan, és a következő pillanatban hanyatt landolt a Griffendél-toronybeli baldachinos ágyon. Denem naplója kinyitva hevert az ölében.

Még arra sem volt ideje, hogy lélegzethez jusson, mikor kinyílt a hálóterem ajtaja, és belépett Ron.

– Hát itt vagy.

Harry felült. Patakokban csorgott róla a verejték, és egész testében remegett.

– Mi a baj? – kérdezte barátja aggódva.

– Hagrid volt az, Ron. Hagrid nyitotta ki a Titkok Kamráját ötven évvel ezelőtt.

Tizennegyedik fejezet **Cornelius Caramel**

Harry, Ron és Hermione régóta tudták, hogy Hagrid mániákus vonzalmat érez a hatalmas és veszélyes lények iránt. Első roxfordi tanévük

idején a vadőr megpróbált felnevelni egy sárkányt a kunyhójában, és a három jó barát élénken emlékezett még a háromfejű óriáskutyára, Bolyhoskára is. Harrynek kétsége sem volt afelől, hogy Hagrid diákkorában is kezét-lábát törte volna, csak hogy egy pillantást vethessen a kastély legendás szörnyetegére. Talán kegyetlenségnek tartotta, hogy a lénynek évszázadokig egy kamrában kellett senyvednie, és úgy érezte, egy szörny is megérdemli, hogy néha megmozgathassa szőrös lábait. Harry el tudta képzelni a tizenhárom éves Hagridot, amint pórázt próbál kötni a rémlény nyakára. Ugyanakkor abban is biztos volt, hogy a behemót fiú senkinek nem kívánta a halálát.

Szinte azt kívánta, bár ne jött volna rá, hogyan működik Denem naplója. Ron és Hermione újra meg újra elisméltették vele, amit látott, és lassan kezdett elege lenni a mesélésből meg az azt követő hosszadalmas vitákból is.

– Az sem kizárt, hogy Denem tévedett – érvelt Hermione. – Lehet, hogy egy másik szörny támadta meg a diákokat...

– Szerinted hány szörny fér el ebben a kastélyban? – morogta Ron.

– Tudjuk, hogy Hagridot eltanácsolták – szólt fáradtan Harry. – Az is biztos, hogy a távozása után nem történt több merénylet, különben Denem nem kapott volna kitüntetést.

Ron más szemszögből közelítette meg a problémát.

– Ez a Denem nagyon hasonlít Percyre. Egyáltalán, ki kérte, hogy Hagrid után szaglásszon?

– Az a szörnyeteg megölt egy embert, Ron – hangsúlyozta Hermione.

– És ha bezárták volna az iskolát – tette hozzá Harry –, Denem mehetett volna vissza abba a mugli árvaházba. Nem hibáztathatjuk érte, hogy itt akart maradni...

Ron az ajkába harapott.

– Harry, te találkoztál Hagriddal a Zsebkosz közben, igaz? – kérdezte tapogatózva.

– Csak meztelencsiga-riasztót vásárolt – felelte gyorsan Harry.

A beszélgetésben hosszú szünet állt be. Azután Hermione habozva feltette a kérdést, ami már mindhármutukban megfogalmazódott:

– Szerintetek menjünk, és kérdezzük meg Hagridot a dologról?

– Az lenne csak a vidám látogatás – dörögte Ron. – Szia, Hagrid, mondd csak, nem szabadítottál ránk mostanában valami vérszomjas, szőrös izét?

Végül úgy döntöttek, hogy békén hagyják Hagridot, amíg újabb merénylet nem történik. A napok eseménytelenül teltek, s mivel Harry sem

hallotta többet a testetlen, suttogó hangot, a három jó barát reménykedni kezdhettek, hogy nem kell elbeszélgetniük a vadőrrel eltanácsolásának körülményeiről. Már közel négy hónap telt el azóta, hogy Justin és Félig Fej Nélküli Nick kővé dermedtek, s a diákok többsége úgy vélte, hogy a merénylet, bárki volt is, örökre eltűnt a színről. Végre-valahára Hóborc is beleunt a „Potter, te rosszcsont” kezdetű nótába, Ernie Macmillan pedig az egyik gyógynövénytanórán udvariasan elkérte Harrytől a kalaplengető gombákat tartalmazó dobozt. Márciusban a mandragórák hajnalig tartó házibulit rendeztek a hármasszámú üvegházban, Bimba professzor nagy örömére.

– Amint megpróbálnak átköltözni egymás cserepébe, kifejlettnek tekinthetjük őket – magyarázta a tanárnő Harrynek. – Akkor aztán életre keltjük azokat a szerencsétleneket ott a gyengélkedőn.

A húsvéti szünetre a másodikosok külön házi feladatot kaptak: el kellett dönteniük, hogy milyen órákon akarnak részt venni a következő tanévben. Hermione természetesen ezt a problémát is borzasztó komolyan vette.

– Ez befolyással lehet az egész életünkre – magyarázta Harrynek és Ronnak, miközben együtt böngészték az új tantárgyak listáját.

– Egy biztos: leadom a bájitaltant – jelentette ki Harry.

– Nem lehet – rázta a fejét szomorúan Ron. – Meg kell tartanunk az összes eddigi tantárgyat. Különben én is rég kihúztam volna a sötét varázslatok kivédését.

– De hiszen az nagyon fontos tárgy! – hüledezett Hermione.

– De nem akkor, ha Lockhart tanítja – felelte Ron. – Csak annyit sikerült megtanulnom tőle, hogy a tündérmanókat felelőtlenség szabadon eresztani.

Neville Longbottom levelek tömkelegét kapta ezekben a napokban. A családjában fellelhető összes varázsló és boszorkány mind tanácsot akart neki adni a szakosodás kérdésében. Szegény fiú teljesen megzavarodott; nyelvét kidugva, kétségbeesetten tanulmányozta a tantárgylistát, és társaitól kérdezgette, hogy vajon az aritmetika nehezebb, vagy az ősi rúnák tanulmányozása. Dean Thomas, aki – Harryhez hasonlóan – muglik között nevelkedett, a véletlenre bízta a döntést: behunyta a szemét, varázspálcájával a listára bökött, és azokat a tárgyakat választotta, amelyekre a pálcája hegye mutatott. Hermione senkitől nem fogadott el tanácsot, hanem az egyszerűség kedvéért mindenre feliratkozott.

Harry keserűen elmosolyodott a gondolatra, hogy mit szólna Vernon bácsi és Petunia néni, ha velük próbálná megvitatni jövőbeni varázsló-

pályafutását. Nem mintha nem kapott volna útbaigazítást: Percy Weasley alig várta, hogy megoszthassa vele tapasztalatait.

– Minden attól függ, hogy milyen irányba akarsz indulni – magyarázta a prefektus. – A jövőd megtervezését nem lehet elég korán kezdeni, úgyhogy én a jóslástant ajánlanám. Sokak szerint a mugliismeret mondvacsinált tantárgy, de én a magam részéről úgy vélem, hogy érdemes alaposan megismerkedni a varázstalan népesség kultúrájával, különösen akkor, ha karrierterveink valamenynyire hozzájuk kötődnek. Gondolj csak apámra, ő naphosszat mugli ügyekkel foglalkozik. A bátyám, Charlie világ életében kóborló típus volt, ezért a legendás lények gondozására specializálódott. Azt válaszd, ami a legjobban megfelel az adottságaidnak.

Harry azonban úgy érezte, hogy csak a kviddicsben van igazán otthon. Végül azokat a tárgyakat választotta, amelyeket Ron – ha kiderül, hogy gőze sincs hozzájuk, így legalább biztos lesz valaki, akitől segítséget kérhet.

Az idény következő kviddicsmérkőzése a Griffendél-Hugrabug találkozó volt. Wood ragaszkodott hozzá, hogy a csapattagok vacsora után minden este edzésen vegyenek részt, így Harrynek a kviddicsen kívül épp csak arra volt ideje, hogy elkészítse a házi feladatait. Mindenesetre az edzések most már kellemesebbek – vagy legalábbis szárazabbak voltak, s mikor Harry a szombati meccs előestéjén felment a hálóterembe letenni a seprűjét, úgy érezte, hogy a Griffendélnek még soha nem volt nagyobb esélye elnyerni a kviddicskupát.

Derűs hangulata azonban nem tartott sokáig. A hálózhoz vezető lépcső tetején Neville Longbottom várta őt holtra vált arccal.

– Harry... nem tudom, ki tette. Mikor jöttem, már így volt... – Neville félősen pislogott Harryre, és kitárta az ajtót. Mindaz, amit Harry a ládájában tartott, most szétszórva hevert a szobában. Köpenye megtépve feküdt a földön, s ágyáról még a lepedőt is lerángatták. A tettes kihúzta az éjjeliszekrény fiókját, s egész tartalmát a matrakra borította.

Harry csak hápogott a döbbenettől. A Túrák a trollokkal néhány kiszakadt lapját megtaposva az ágyhoz lépett, és Neville segítségével rendbe rakta az ágyneműt. Ekkor Ron, Dean és Seamus is megérkeztek. A felfordulás láttán Dean cifrárt káromkodott.

– Mi történt, Harry? – kérdezte Ron.

– Fogalmam sincs.

Ron megvizsgálta Harry ruhadarabjait. A tettes az összes zsebet kifordította.

– Keresett valamit – állapította meg Ron. – Mi hiányzik a dolgaid közül?

Harry összeszedte a holmijait, és visszadobálta őket a ládájaiba. Már az utolsó Lockhart-könyvnél tartott, mikor végre rájött, hogy mi hiányzik.

– Eltűnt Denem naplója – súgta oda Ronnak.

– Micsoda?

Harry az ajtó felé bökött a fejével. Ronnal együtt kimentek, és lesiettek a lépcsőn. A klubhelyiség már félig üres volt, Hermione magányosan üldögélt, és az Ősi rúnák közérthetően című könyvet tanulmányozta.

A hír Hermionét is megdöbbenetette.

– De hát... csak egy griffendéles lophatta el. Senki más nem ismeri a jelszavunkat.

– Ahogy mondd – bólintott Harry sötéten.

A reggel ragyogó napsütést és üdítő szélfuvallatokat hozott.

– Pompásabb idő nem is lehetne! – lelkesedett Wood a reggelizőasztalnál, miközben rántottát halmozott a játékosok tányérjára. – Harry, te is egyél, szükséged lesz az energiára!

Harry a griffendélesek zsúfolt asztalát fürkészte, és azon töprengett, hogy vajon melyik társa lehet Denem naplójának új birtokosa. Hermione igyekezett rábeszélni őt, hogy jelentse a lopást, de neki nem volt ínyére az ötlet. Tudta, hogy akkor mindent el kellene mondania egy tanárnak, és azt követően előbb-utóbb közszájon forogna, hogy ötven éve miért csapták ki Hagridot az iskolából.

Mikor Harry Ron és Hermione társaságában elhagyta a nagytermet, hogy összeszedje kviddicsfelszerelését, újabb aggasztó körülmény került fel az egyre bővülő listára. Alighogy a márványlépcsőre tette a lábát, hosszú idő után ismét megütötte a fülét a titokzatos suttogás:

– Most ölni fogok... széttépem... szétszaggatom...

Harry felkiáltott döbbenetében – Ron és Hermione ijedten összerezzenek.

– A hang! – hadarta Harry, és gyorsan körülnézett. – Megint hallottam! Ti nem?

Ron a fejét rázta, és tágra nyílt szemmel meredt barátjára. Hermione viszont a homlokára csapott:

– Harry... azt hiszem, végre megértettem! El kell rohannom a könyvtárba!

Azzal faképnél hagyta őket, és felszaladt a lépcsőn.

– Mit értett meg? – kérdezte szórakozottan Harry, tekintetével még mindig a hang forrása után kutatott.

– Olyasmit, amit én nem – felelte fejcsóválva Ron. – Én ugyanis semmit nem értek.

– És miért ment a könyvtárba?

– Megszokhattad tőle – vont a vállát Ron. – Ha kétségei támadnak, mindig a könyvtárba megy.

Harry habozva álldogált ott még egy darabig, hátha újra meghallja a hangot. Erre azonban nem sok esélye volt a nagy zsivajban. A nagyteremből most már csapatostul tódultak ki a diákok, hogy a bejárat csarnokon átvágva a kviddicspálya felé vegyék útjukat.

– Jobb lesz, ha sietsz – figyelmeztette barátját Ron. – Mindjárt tizenegy óra – kezdődik a meccs.

Harry felszaladt a Griffendél-toronyba, magához vette Nimbusz Kétezresét, majd csatlakozott a parkon át hömpölygő tömeghez. Gondolatai azonban még ekkor is a testetlen hang titokzatos útjait fürkészték, s mikor az öltözőben belebújt skarlátvörös kviddicstálárjába, csak az a tudat vigasztalta, hogy mindenki a lelátókon szorong, a kastélyban senki nem maradt.

A közönség örömujjongással fogadta a pályára lépő csapatokat. Oliver Wood felszállt, hogy bemelegítő kört repüljön a póznák körül, Madam Hooch pedig kieresztette a labdákat. A kanárisárga talárban küzdő hugrabugosok összedugták a fejüket egy utolsó taktikai megbeszélésre.

Harry már épp felszálláshoz készült, mikor megpillantotta McGalagony professzort. A tanárnő félig-meddig futva érkezett a pályára, kezében egy túlméretezett piros megafonnal.

Harrynek a szívverése is elállt aggodalmában. McGalagony szájához emelte a megafont, és a közönséghez fordult:

– A mérkőzés elmarad!

Szavaira felháborodott moraj volt a válasz. Oliver Wood kétségbeesett arccal leszállt a földre, és a professzorasszony felé rohant. Felindultságában még a seprűt is elfelejtette kihúzni a lába közül.

– De tanárnő! – kiabálta. – Le kell játszanunk ezt a meccset! A kupa... a Griffendél... – McGalagony válasza sem méltatta. Újra felemelte megafonját, és további utasításokat adott:

– Minden tanuló haladéktalanul térjen vissza a háza klubhelyiségébe, ahol a vezető tanárok kihirdetik a további teendőket. Induljanak, kérem, szaporán!

McGalagony leeresztette a megafont, és magához intette Harryt.

– Maga jöjjön velem, Potter.

Harry nem értette, hogyan gyanúsíthatják őt ez alkalommal, de azért szótlanul engedelmeskedett. Ron is kivált a zúgolódó szurkolók tömegéből, és csatlakozott hozzájuk. Harry meglepetésére McGalagony nem tiltakozott.

– Igen, jobb lesz, ha maga is jön, Weasley.

A diákok közül sokan morgolódtak az elmaradt meccs miatt, mások viszont inkább ijedtnek tündek. McGalagony visszatért az épületbe, és elindult felfelé a márványlepcsőn. Harry és Ron engedelmesen követték. Mint kiderült, McGalagony ezúttal nem egy tanár szobájába kísérte őket.

– Nem lesz örömteli látvány – szólt a tanárnő szokatlanul együttérző hangon, mikor a gyengélkedőhöz vezető folyosóra értek. – Újabb merénylet történt... újabb kettős merénylet.

Harry gyomra fájdalmas bukfencet vetett. McGalagony benyitott a gyengélkedőbe, és betessékelte a fiúkat.

Madam Pomfrey egy hosszú, göndör hajú ötödéves lány fölé hajolt. Harry felismerte benne azt a hollóhátast, akitől tévedésből útbaigazítást kértek a Mardekár klubhelyiségébe menet. A szomszédos ágyon pedig...

– Hermione! – nyögte Ron.

A lány üveges szemmel, mozdulatlanul feküdt.

– A könyvtár közelében bukkantak rájuk – szólt McGalagony professzor. – Gondolom, nem tudnak magyarázatot adni erre. Mellettük találtuk a földön...

A tanárnő egy kicsi, kerek tükröt mutatott a fiúknak. Harry és Ron a fejüket rázták, s közben Hermionére meredtek.

– Visszamegyek veletek a Griffendél-toronyba – mondta McGalagony gondterhelten. – Van néhány bejelenténivalóm a griffendélek számára.

– Legkésőbb délután hat órakor minden tanuló visszatér a ház klubhelyiségébe. Ezután senki nem hagyhatja el a hálókörletet. A tanítási órákra csak tanári kísérettel mehetnek. A mellékhelyiséget is csak tanári felügyelet mellett használhatják. További rendelkezésig felfüggesztjük a kviddicsedzéseket és -mérkőzéseket. A tervezett esti programok elmaradnak.

A klubhelyiségben összegyűlt griffendélek némán hallgatták McGalagony szavait. A tanárnő összetekerte a pergament, amiből felolvasott, és kissé rekedt hangon folytatta:

– Talán mondanom sem kell, hogy még soha nem voltam ilyen nehéz helyzetben. Ha nem sikerül elfogni a merényletek elkövetőjét, az iskolát

valószínűleg bezárják. Kérek mindenkit, aki úgy gondolja, hogy hasznos információval szolgálhat, hogy azt haladéktalanul közölje velünk.

Ezután a professzorasszony kissé esetlenül kievickélt a portrélyukon. Mikor eltűnt, a griffendélek azonnal izgatott beszélgetésbe kezdtek.

– A veszteség: két griffendéles, nem számítva a kísértetünket, egy hóllóhátas és egy hugrabugos – számolta össze az áldozatokat Lee Jordan, a Weasley ikrek barátja, ujjait is segítségül hívva a művelethez. – Egy tanárnak se tűnt fel, hogy a mardekárosokat nem bántják? Nem nyilvánvaló, hogy ez az egész a Mardekár műve? Mardekár utódja, Mardekár szörnyetege – miért nem rúgják ki az összes mardekárost?

Az ötlet osztatlan tetszést aratott. Percy Weasley, aki sápadt arccal, leverten üldögélt Lee Jordan mögött, ezúttal nem nyilvánított különvéleményt.

– Percy teljesen ledöbbszent – súgta oda George Harrynek. – Az a hóllóhátas lány, Penelope Clearwater, szintén prefektus volt. Percy álmában sem hitte volna, hogy a szörnyeteg egy prefit is meg mer támadni.

Harry szinte meg se hallotta George szavait. Nem tudott szabadulni a kórházi ágyon fekvő, köszoborrá változott Hermione képétől. Tisztában volt vele, hogy ha a tettest nem leplezik le záros határidőn belül, végleg vissza kell költöznie Dursleyék-hoz. Tom Denem is azért jelentette fel Hagridot, mert az a veszély fenyegetett, hogy visszaküldik az árvaházba. Harry most már pontosan tudta, mit érezhetett akkor Denem.

– Mit csináljunk? – suttogta Ron. – Szerinted Hagridot gyanúsítják?

– Beszélünk kell vele – felelte eltökélten Harry. – Nem hiszem, hogy ő a tettes, de ha ötven éve ő szabadította ki a szörnyet, akkor tudja, hogyan lehet bejutni a Titkok Kamrájába. Kezdetnek ez is valami.

– De hát McGalagony azt mondta, hogy csak addig hagyhatjuk el a tornyot, amíg órán vagyunk...

– Azt hiszem – vágott a szavába Harry –, ideje újra elővennünk apám régi köpenyét.

Harry egyetlen tárgyat örökölt a szüleitől: egy hosszú, ezüstösen csillogó láthatatlanná tévő köpönyeget. Csak a köpeny segítségével osonhattak ki észrevétlenül az iskolából, és látogathatták meg Hagridot. Aznap este a szokott időben lefeküdtek, megvárták, amíg Neville, Dean és Seamus belealszanak a Titkok Kamrájáról folytatott társalgásba, azután felkeltek, felöltöztek, és magukra terítették a köpönyeget.

Cseppet sem volt kellemes élmény végigmenni a sötét folyosókon. Harry már jó néhányszor kóborolt éjszaka a kastélyban, de még soha nem

látta ilyen zsúfoltnak napnyugta után. A folyosókon párosával járőröztek a tanárok, a prefektusok és a kísértetek, ügyelve minden szokatlan neszre. A köpeny csak láthatatlanná tette Harryéket, hallhatatlanná nem. Egy ízben Ron az örökös Pitontól alig néhány lépésnyire verte be a nagylábujját. Szerencsére Piton éppen abban a pillanatban tüszszentett, amikor Ron elkáromkodta magát. A két fiúnak jó oka volt felsóhajtani, mikor elérték a tölgyfakaput, és kiléptek rajta.

Hagrid szinte azonnal ajtót nyitott a kopogtatásra. Ott állt szemtől szemben velük, kezében lövésre kész nyílpuskával. Agyar, a vadkanfogó kopó vadul csaholt mögötte.

– Oh – dörmögte Hagrid meghökkenve, mikor felismerte látogatóit. Leeresztette a fegyvert, és a fiúkra meredt. – Ti meg hogy kerültök ide?

– Minek az a nyílpuska? – kérdezte Harry, és belépett a konyhába.

– Semmi... nem érdekes – motyogta Hagrid. – Azt hittem... nem számít... Üljetek le... Csinálok teát...

Látszott rajta, hogy teljesen össze van zavarodva. A vízforraló kannával lelocsolta a tüzet, ami kis híján kialudt, azután egy ügyetlen mozdulattal összetörte a teáskannát.

– Jól vagy, Hagrid? – ráncolta a homlokát Harry. – Hallottad, mi történt Hermionével?

– Oh, igen, hallottam – felelte az óriás elfúló hangon, és idegesen az ablak felé pislogott.

Töltött a fiúknak egy-egy bögre forró vizet (a teafüvet elfelejtette beletenni), és épp egy szelet süteményt akart egy tányérra rakni, amikor valaki kopogtatott az ajtón.

Hagrid kezéből kiesett a sütemény. Harry és Ron rémült pillantást váltottak, majd gyorsan magukra kapták a láthatatlanná tévő köpenyt, és visszahúzódtak az egyik sarokba. Hagrid megvárta, amíg eltűnnek, aztán magához vette a nyílpuskát, és ajtót nyitott.

– Jó estét, Hagrid.

Dumbledore volt az. Komor arccal belépett a konyhába, s nyomában megjelent egy másik, furcsa külsejű alak is.

Az idegen kis termetű, pocakos férfi volt, kócos, szürke hajjal és a szüntelenül aggódó emberek ábrázatával. A ruhadarabok egészen különös gyűjteményét viselte: hajszálcsíkos öltönyt, skarlátvörös nyakkendőt, hosszú fekete köpenyt és hegyes lila csizmát. Hóna alatt halványzöld keménykalapot szorongatott.

– Ez apa főnöke – súgta Ron. – Cornelius Caramel, a mágiaügyi miniszter!

Harry könyökével megbökte barátját, hogy elhallgattassa. Hagrid falfehér lett, és izzadni kezdett. Lerogyott az egyik székre, s szaporán pislogott két látogatójára.

– Súlyos a helyzet, Hagrid – szólalt meg Caramel, rövid, velős mondatokba zsúfolva mondandóját. – Nagyon súlyos. El kellett jönnöm. Négy merénylet mugliivadékok ellen. Ez több a soknál. Muszáj lépnünk.

– Én nem... – Hagrid esdekelve nézett Dumbledore-ra. – Professzor úr, tudja, hogy én soha...

– Le kell szögezmem, Cornelius, hogy Hagrid feltétlen bizalmamat élvezi – jelentette ki Dumbledore a miniszterre pillantva.

– Nézze, Albus – felelte kelletlenül Caramel –, Hagridot gyanússá teszi az előélete. A minisztériumnak tennie kell valamit. Összeült az iskola felügyelőbizottsága.

Dumbledore kék szemében fenyegető tűz villant – Harry még soha nem látta ilyen ingerültnek az igazgatót.

– Ismétlem, Cornelius: Hagrid eltávolítása fikarcnyit sem segít a gondon.

– Próbáljon az én fejemmel gondolkodni. – Caramel a kalapját gyűrögette. – Nagy nyomás nehezedik rám. Látniuk kell, hogy tettem valamit. Ha kiderül, hogy Hagrid ártatlan, nyomban visszajöhet, és elfelejtjük a dolgot. De most magammal kell vinnem. Muszáj. Kötelességem tenni valamit, különben...

– Magával akar vinni? – szólt közbe remegő hangon Hagrid. – Hova?

– Csak rövid időre – felelte Caramel, de kerülte Hagrid tekintetét. – Ez nem büntetés, csupán óvintézkedés. Ha találunk másik gyanúsítottat, elengedünk és rehabilitálunk téged...

– Csak nem Azkabanba? – hörögte Hagrid.

Mielőtt azonban a miniszter válaszolhatott volna, ismét kopogtattak.

Ezúttal Dumbledore nyitott ajtót. Most Harry kapott egy figyelmeztető bökkést a bordái közé, amiért nem bírta visszafojtani döbbent nyögését.

Lucius Malfoy csörtetett be Hagrid kunyhójába. A varázsló hosszú fekete úti köpönyeget viselt, s arcán hideg, önelégült mosoly terült szét. Agyar nyomban morogni kezdett, amint meglátta.

– Máris itt van, Caramel? – bólintott elismerően Malfoy. – Nagyon helyes...

– Maga mit keres itt? – csattant fel Hagrid. – Takarodjon a házamból!

– Higgye el, jóember, nekem sem öröm belépni a maga... öhm, minek is nevezte?... „házába”. – Lucius Malfoy fanyar vigyorral nézett körül a kunyhóban. – Csak azért teszem, mert az iskolában azt a felvilágosítást kaptam, hogy itt találom az igazgatót.

– Megtudhatnám, mit óhajt tőlem, Lucius? – Dumbledore udvariasan beszélt, de kék szeme még mindig fenyegetően izzott.

– Roppant sajnálatos dologról van szó, Dumbledore – vetette oda fölényesen Malfoy, és pergamentekercset húzott elő a köpenye alól. – A felügyelőbizottság úgy döntött, hogy ideje felállnia. Ez itt a felfüggesztési határozat – rajta van mind a tizenkét aláírás. Attól tartunk, hogy vezetői képességei meggyengültek. Hány merénylet is történt ez idáig? Ma délután is sor került kettőre, igaz? Ha így megy tovább, egyetlen mugli születésű tanulónk sem marad. Márpedig mindannyian tudjuk, milyen szörnyű veszteség volna ez az iskola számára.

– De Lucius, ez igazán... – hebegte riadtan Caramel. – Dumbledore-t felfüggeszteni... nem, nem... ez képtelenség, ráadásul éppen most...

– Az igazgató kinevezése és felfüggesztése a felügyelőbizottság hatáskörébe tartozik, Caramel – felelte Mr Malfoy szinte nyájasan. – Mivel Dumbledore nem tudja elejét venni a további merényleteknek...

– Értse meg, Lucius, – szólt verejtékező arccal Caramel –, ha még Dumbledore sem tudja megoldani az ügyet, akkor ki tudná?

– Majd meglátjuk – mosolygott Mr Malfoy. – Most csak annyit tudunk, hogy mind a tizenketten megszavaztuk...

Hagrid felpattant a székéből. Borzas fekete üstöke a mennyezetet súrolta.

– És a tizenkettőből hányat kellett megfenyegetnie vagy megzsarolnia, hogy beleegyezzen ebbe, mi? – kiabálta.

– Ejnye, ejnye, kedves Hagrid – csóválta fejét Malfoy. – Ez a forrófejűség még kellemetlen helyzetbe hozhatja. Azt ajánlom, az Azkaban fegyőreivel ne beszéljen hasonló hangnemben. Ők nem lesznek ilyen megértőek.

– Nem küldheti el Dumbledore-t! – üvöltötte Hagrid. Agyar, a vadkanfogó kopó szűkülve vonult vissza a vackára. – Ha ő elmegy, senki se fogja megvédeni a mugliivadékokat! Folytatódni fognak a merénylesek!

– Fékezd magad, Hagrid! – szólt rá szigorúan Dumbledore, majd Lucius Malfoyhoz fordult.

– Ha a bizottság tagjai ragaszkodnak a távozásomhoz, természetesen elfogadom a döntésüket.

– De hát... – motyogta Caramel.

– Ne! – mordult fel Hagrid.

Dumbledore egy pillanatra sem vette le a tekintetét Lucius Malfoy jéghideg, szürke szeméről.

– Annyi azonban bizonyos – folytatta emelt hangon és lassan, hogy valamennyien jól értsék a szavait –, hogy véglegesen csak akkor hagyom el az iskolát, ha többé senki nem lesz hűséges hozzám. Roxfortban nem maradnak magukra azok, akik segítséget kérnek.

Harry egy pillanatilag biztosra vette, hogy Dumbledore beszéd közben épp abba a sarokba pillantott, ahol ő és Ron rejtőztek.

– Ez igazán tiszteletre méltó, Albus – biccentett Malfoy. – Valamennyiünknek hiányozni fog a maga... öhm, egyéni vezetési stílusa. Csak abban reménykedhetünk, hogy az utóda sikeresen véget vet a... merényleseknek.

Azzal Malfoy odalépett a kunyhó ajtajához, kinyitotta, és kitessekelte Dumbledore-t. Caramel kalapját gyűrögetve várta, hogy Hagrid is elinduljon, de az óriás egyelőre nem mozdult. Helyette nagy levegőt vett, majd óvatosan így szólt:

– Ha valaki netán rá akar jönni erre vagy arra, nem kell mást csinálnia, csak követnie a pókokat. Azok megmutatják az utat. Ennyit mondok!

Caramel csodálkozva nézett rá.

– Jól van, na, megyek már – legyintett Hagrid, és felhúzta vakondbőr kabátját. Mielőtt azonban Caramel nyomában kilépett volna az ajtón, még egyszer visszafordult: – És valakinek etetnie kéne Agyart, amíg nem vagyok itt!

Mikor becsapódott az ajtó, Ron nyomban lehúzta fejéről a láthatatlanná tévő köpönyeget.

– Most aztán nyakig ülünk a pácban – szólt rekedten. – Dumbledore nélkül akár már ma este bezárhatják az iskolát. Figyeld meg, egy nap se telik bele, és újabb merénylet történik.

Agyar fájdalmasan felvonyított, és kaparni kezdte a kunyhó csukott ajtaját.

Tizenötödik fejezet

Aragog

A kastély parkjában lassan mutatkozni kezdtek a nyár első jelei; az ég és a tó egyaránt tündöklő kék színt öltött, s az üvegházakban káposztafej

nagyságú virágok bontogatták szirmaikat. Harry mégis szomorúan bámult ki a kastély ablakain: Hagrid és a nyomában loholó Agyar nélkül valahogy baljósnek tűnt az éledő táj képe.

Az épületen belül sem volt rózsásabb a helyzet. Harry és Ron be akartak nézni Hermionéhoz, de a látogatási tilalomra hivatkozva nem engedték be őket.

– Nem vállalhatunk több kockázatot! – jelentette ki szigorúan Madam Pomfrey a résnyire nyitott ajtó mögül. – Sajnálom, de okunk van feltételezni, hogy a tettes megpróbál végezni ezekkel a szerencsétlenekkel...

Dumbledore távozása óta mindenkin elhatalmasodott a félelem. Mintha még a kastély falait melengető napsugarak is visszafordultak volna a bordázott ablakok előtt. Az iskolában minden arc félelmet vagy legalábbis nyugtalanságot tükrözött, s ha nagy ritkán nevetés hangzott fel a folyosón, az is hisztérikusan csengett, s gyorsan elhalt.

Harry szinte kényszeresen ismételte magában a búcsúzó Dumbledore szavait: „Véglegesen csak akkor hagyom el az iskolát, ha többé senki nem lesz hűséges hozzám... A Roxfortban nem maradnak magukra azok, akik segítséget kérnek. „De valójában mit ért mindez? Kitől kérjenek segítséget, ha egyszer mindenki ugyanolyan rémült és tanácstalan, mint ők maguk?

Sokkal egyértelműbb volt Hagrid jó tanácsa, amelyben a pókokra utalt. Csak az volt a bökkenő, hogy a kastélyban a jelek szerint egyetlen követhető pók sem maradt. Harry az egész épületet tűvé tette az ízeltlábúak után, s ebben, vonakodva bár, de Ron is segített neki. A kutatást persze nagyban megnehezítette, hogy a rendelkezések értelmében mindenhova csapatostul kellett vonulniuk, egyedül nem kóborolhattak az épületben. A diákok többsége örült neki, hogy tanárok kíséretik őket teremről teremre, Harryt viszont kifejezetten bosszantotta a dolog.

Egyetlen ember akadt csak az iskolában, akin látszott, hogy élvezi a gyanakvással és rettegéssel fertőzött közhangulatot. Draco Malfoy olyan kevélyen jártkelt a folyosókon, mintha kinevezték volna iskolaelsőnek. Harrynek eleinte fogalma sem volt, minek örül annyira a mardekáros fiú, de aztán az egyik bájitalórán, két héttel Dumbledore és Hagrid távozása után, végighallgatta Malfoy Craknak és Monstrónak címzett ömlengését.

– Mindig sejtettem, hogy végül apám fog megszabadítani minket Dumbledore-tól. – Malfoy azt a fáradtságot sem vette, hogy lehalkítsa a hangját. – Mondtam már nektek, hogy szerintem a Roxfortnak még soha nem volt ilyen rossz igazgatója, mint Dumbledore. Talán most egy normális

varázsló veszi át a helyét. Olyasvalaki, aki nem akarja bezárni a Titkok Kamráját. McGalagony nem sokáig marad igazgató, ő csak helyettesít...

Piton elsétált Harry mellett, de megjegyzés nélkül hagyta Hermione üres helyét és üstjét.

– Professzor úr – szólt fennhangon Malfoy. – A professzor úr miért nem jelentkezik az igazgatói állásra?

– Lassan a testtel, Malfoy – csóválta fejét Piton, de nem tudott elfojtani egy halvány mosolyt. – A felügyelőbizottság csupán felfüggesztette Dumbledore professzort. Bízhatunk benne, hogy nemsokára újból köztünk lesz.

– Hát persze – bólogatott Malfoy alattomos vigyorral. – Szerintem apám támogatná a professzor urat, ha jelentkezne az állásra. Majd megmondom neki, hogy a professzor úr a legjobb tanár az iskolában...

Piton mosolyogva indult tovább az asztalok között. Szerencsére nem vette észre Seamus Finnigant, aki úgy tett, mintha belehányna az üstjébe.

– Csodálom, hogy a sárvérűek még mindig nem takarodtak el a suliból – folytatta Malfoy. – Öt galleont teszek rá, hogy a következő meghal. Kár, hogy nem Granger volt az...

Ekkor megszólalt a csengő. Épp jókor – Malfoy utolsó szavaira ugyanis Ron felpattant a helyéről. A szedelőzködő diákok forgatagában nem tűnt fel, hogy rá akarja vetni magát Malfoyra.

– Eresszetek! – hörögte, miközben Harry és Dean két oldalról a karját szorongatták. – Nem érdekel, nem is kell a pálcám, pusztá kézzel fojtom meg...

– Siessetek, át kell kísérnem benneteket gyógynövénytanórára! – harsogta Piton az osztály feje fölött, s a csapat kettes-hármas sorokban elindult. Ront Harry és Dean kísérte a menet végén, mivel a fiú még mindig rá akart támadni Malfoyra. Csak akkor engedték el, mikor kiértek a kastély épületéből, és a konyhakerten át elindultak az üvegházak felé.

A gyógynövénytanórán részt vevők csoportja eléggé foghíjas volt. Ketten is hiányoztak: Justin és Hermione.

Bimba professzor az abesszíniai aszúfügék ritkítását bízta a társaságra. Mikor Harry a komposztálóhoz sétált egy öltre való száraz ággal, összetalálkozott Ernie Macmillannel. Ernie sóhajtott egyet, és nagy komolyan így szólt:

– Harry, kérlek, bocsáss meg, amiért téged gyanúsítottalak. Tudom, hogy te sosem bántanád Hermione Grangert. Szóval elnézést kérek

mindenért, amit rólad mondtam. Végül is mind egy cipőben járunk, úgyhogy...

Kinyújtotta húsos kezét, és Harry elfogadta a békejobbot. Ernie és barátja, Hannah átmentek ahhoz az aszúfügéhez, amin Harry és Ron dolgoztak.

– Gyanús nekem az a Draco Malfoy nevű srác – szólt Ernie, miközben szaporán tördelte a száraz gallyakat. – Úgy tűnik, örül annak, ami az iskolában folyik. Szerintem lehet, hogy ő Mardekár utódja.

– Zseniális – morogta gúnyosan Ron. Ő nem bocsátott meg olyan könnyen Ernie-nek.

– Szerinted lehet, hogy Malfoy az, Harry? – kérdezte a kövér fiú.

– Nem – jelentette ki Harry határozottan. Ernie és Hannah csodálkozva néztek rá.

Harry ekkor váratlanul fejbe kólintotta Ront a metszőollóval.

– Au! Mit csinálsz?

Harry a földre mutatott. Tőlük alig néhány lépésnyire jókora pókok futottak libasorban.

– Nocsak! – Ron igyekezett örömet színlelni, de nemigen sikerült neki. – Sajnos most nem követhetjük őket...

Ernie és Hannah kíváncsian hegyezték a fülüket. Harry a pókok után nézett.

– Úgy tűnik, a Tiltott Rengeteg felé tartanak... – Ron most már meg se próbált derűsnek látszani.

Mikor véget ért a munka az üvegházban, Piton professzor átkísérte a csoportot a sötét varázslatok kivédése órára. Harry és Ron kicsit lemaradtak a többiek mögött, hogy meg tudják beszélni a teendőket.

– Újra használnunk kell a láthatatlanná tévő köpenyt – jelentette ki Harry. – Agyart is magunkkal vihetjük. Sokszor járt Hagriddal az erdőben, segítségünkre lehet.

– Persze. – Ron idegesen babrált a pálcájával, s csak akkor szólalt meg újra, mikor már leültek szokásos helyükre Lockhart tantermének végében. – Tudod... azt hallottam, hogy ott vérfarkasok is élnek.

– Nem csak rosszindulatú lények vannak ott – felelte kitérően Harry. – A kentauroktól és az egyszarvúaktól például nem kell félnünk.

Ron még soha nem járt a Tiltott Rengetegben. Harry is csak egyszer – akkor sem önszántából –, s mindeddig remélte, hogy többé nem is kell betennie a lábát az erdőbe.

Lockhart berobogott a terembe, magára vonva a diákok csodálkozó pillantásait. Ezekben a napokban minden más tanár komorabb volt a szokásosnál, Lockhart ellenben csak úgy sugárzott a jókedvtől.

– Ejnye, fiúk-lányok – rikkantotta széles mosollyal –, mért vágtok ilyen savanyú képet?

A diákok megrökönyödött pillantásokat váltottak, de egyikük sem felelt.

– Hát még mindig nem értitek? – folytatta Lockhart lassan és tagoltan, mintha féleszűekhez beszélne. – Elmúlt a veszély! A tettest letartóztatták.

– Ki mondta? – kérdezte fennhangon Dean Thomas.

– Édes fiam, a mágiaügyi miniszter nem vitte volna magával Hagridot, ha nem lenne száz százalékgig biztos benne, hogy ő a bűnös.

Lockhart ezt olyan hangon jelentette ki, mintha azt magyarázná, hogy egy meg egy az kettő.

– Dehogynem – szólt Ron, még Deannél is hangosabban.

– Szerénytelenség nélkül állíthatom – felelte Lockhart önelégülten –, hogy egy icipicit többet tudok Hagrid letartóztatásának körülményeiről, mint te.

Ron már nyitotta a száját, hogy vitába szálljon a tanárral, de Harry egy rúgással jobb belátásra bírta.

– Ne felejtsd el: mi nem voltunk ott – suttogta.

Azonban Lockhart émelyítő vidámsága, célzásai arra, hogy Hagrid neki mindig is gyanús volt, és arcátlanul magabiztos optimizmusa Harryt is annyira felmérgezte, hogy legszívesebben belevágta volna a Kirándulások a kísértetekkel a tanár ostoba képébe. Mivel ezt nem lett volna célszerű megtennie, beérte azzal, hogy rövid üzenetet firkantott Ronnak: „Tegyük meg már ma este.”

Ron elolvasta, nyelt egyet, majd Hermione üresen maradt helye felé fordult. A látvány bizonyára megerősítette eltökéltségét, mert kisvártatva rábólintott az elhatározásra.

A Griffendél klubhelyisége mostanában mindig tele volt, hiszen hat óra után kijárási tilalom lépett érvénybe. Vitatéma akadt bőven, minek következtében a helyiségben sokszor még éjfélkor is diákok nyüzsögtek.

Harry rögtön vacsora után elővette ládájából a láthatatlanná tévő köpenyt, majd egész este azon ücsörgött. Fred és George kihívták Harryt és Ront néhány parti robbantósdira. Ginny azon a széken üldögélt, amit máskor Hermione használt, és csendben nézte őket. Harry és Ron szándékosan vesztettek, és igyekeztek gyorsan befejezni a játszmákat, de még így is éjfélre járt az idő, mire Fred, George és Ginny végre felmentek lefeküdni.

Harry és Ron megvárták a két ajtócsukódást. Akkor gyorsan beburkolóztak a köpenybe, és kimásztak a portrélyukon. A tanárok között szaladmoztva újra megtették a kastélyon keresztül vezető utat, és szerencsésen megérkeztek a bejárat csarnokba. Halkan kinyitották az ajtó zárját, átpréselték magukat a résnyire nyitott szárnyak között, és kiléptek a holdfényben fürdő kastélyparkba.

– Persze az is lehet – szólalt meg hirtelen Ron, miközben átvágtak a sötét pázsiton –, hogy az erdőnél nem találunk semmilyen nyomot, amin elindulhatnánk. Lehet, hogy azok a pókok nem is oda tartottak. Elismerem, úgy tűnt, hogy nagyjából abba az irányba mennek, de...

Ron egészen addig folytatta reménykedő monológját, amíg meg nem érkeztek Hagrid kunyhójához. Agyar kitörő örömmel fogadta őket. A fiúk féltek, hogy a kutya az egész kastélyt felveri öblös ugatásával, ezért megették a kandallópárkányon talált karamellával. Attól aztán összeragadt Agyar szája.

Harry letette a láthatatlanná tévő köpenyt Hagrid asztalára. Úgy vélte, a koromsötét erdőben úgysem lesz szükségük rá.

– Gyere, Agyar, elmegyünk sétálni.

A kutya boldogan rohant ki utánuk a házból; egyenesen az erdő széléhez szaladt, és hátsó lábát felemelve lepisilt egy öreg szikamorfát.

Harry elővette varázspálcáját. – Lumos! – morogta, mire a pálca végén apró láng gyúlt ki. Ennyi fény éppen elég volt ahhoz, hogy észrevegyék az ösvényen esetleg átfutó pókokat.

– Jó ötlet – bólintott Ron. – Én is meggyújtanám az enyémet, de... nem akarom, hogy felrobbanjon vagy valami... – Harry megütögette barátja vállát, és a fűbe mutatott. Két pók szaladt a pálca fényköréből az árnyékot nyújtó fák felé.

– Rendben – sóhajtott Ron, beletörődve az elkerülhetetlenbe. – Készen állok. Induljunk.

Így hát behatoltak az erdőbe az ide-oda csalinkázó, leveleket és gyökereket szaglászó Agyar kíséretében. Harry pálcájának pislákoló fényében követték az egyenletes tempóban haladó pókokat. Körülbelül húsz percig baktattak szótlanság, fülüket hegyezve a gallyak recsegésétől és a levelek zizegésétől elütő zajokra. Mikor aztán a lombsátor olyan sűrű lett, hogy már a csillagok fénye sem hatolt át rajta – úgyhogy Harry pálcája volt az egyetlen kis sziget a sötétség tengerében –, észrevették, hogy a pókok letértek az ösvényről.

Harry megtorpant, és szemét meresztve fürkészte az állatok útját. Hiába; a kicsiny fénykörön kívül minden koromsötét volt. Előző évben nem hatolt be ilyen mélyen az erdőbe. Élénken emlékezett még Hagrid akkori tanácsára, hogy soha ne térjen le az ösvényről. Most azonban Hagrid mérföldekre volt tőlük, valószínűleg egy azkabani cellában, ráadásul ő maga mondta, hogy kövessék a pókokat.

Valami nedves dolog érintette meg Harry kezét. A fiú hátralépett ijedtében, és jól megtaposta Ron lábát. Aztán rájött, hogy csak Agyar bökte meg az orrával.

– Mi legyen? – kérdezte Harry Rontól, akiből épp csak egy megcsillanó szempárt látott.

– Most már ne forduljunk vissza – hangzott a felelet.

Így hát bevették magukat a fák sűrűjébe, követve a pókok surranó árnyékát. Most már nem tudtak olyan gyorsan haladni; figyelniük kellett a kiálló gyökerekre és fatönkökre, melyeket épp csak sejteni lehetett a sötétben. Harry a kezén érezte Agyar forró leheletét, s nemegyszer meg kellett állniuk, hogy Harry leguggolhasson megkeresni a pókokat a pálca fényében.

Legalább fél óráig bolyongtak a talárjukat szaggató gallyak és tüskés bokrok között. Egy idő után észrevették, hogy a talaj egyenletesen lejteni kezd, de a följük boruló lombkorona továbbra sem ritkult.

Aztán Agyar egyszer csak elvakkantotta magát. Harry és Ron összerementek.

– Mi van? – kérdezte hangosan Ron, és ijedten megszorította Harry karját.

– Valami mozog arrafelé – suttogta Harry. – Hallgasd csak... Jó nagy lehet.

Mindketten fülelni kezdtek. Tőlük jobbra a távolban a „jó nagy valami” nagy zajjal utat tört magának a fák között.

– Jaj istenem – vacogott Ron. – Jaj istenem, jaj istenem...

– Fogd be a szád – szólt rá Harry. – Még meghallja.

– Meghallja? – sápítozott Ron vékonyka hangon. – Már rég meghallotta Agyart!

A sötétség szinte égette a szemgolyójukat, ahogy ott álltak a rémülettől földbe gyökerezett lábbal. Furcsa brummogás hallatszott, azután csend lett.

– Szerinted mit csinál? – kérdezte Harry. – Felkészül a támadásra.

Remegve várták a fejleményeket.

– Mit gondolsz, elment? – suttogta Harry.

– Nem t'om...

Tőlük jobbra ekkor hirtelen vakító fény tépte szét a sötétséget. A fiúk hunyorogva a szemük elé kapták a kezüket. Agyar szűkölni kezdett, és megpróbált elmenekülni, de belegabalyodott egy tüskés bokorba. Ettől aztán még keservesebben szűkölt.

– Harry! – kiáltotta Ron, a megkönnyebbüléstől elcsukló hangon. – Harry, ez a kocsink!

– Micsoda?

– Gyere!

Harry botladozva elindult Ron nyomában a fény felé, s alig egy perc múlva egy tisztásra ért.

Mr Weasley autója bekapcsolt lámpákkal, üresen állt egy öles fák alkotta kör közepén. Ahogy Ron közeledett felé, előre gurult, akár egy gazdáját köszöntő behemót, türkizkék kutya.

– Itt volt egész idő alatt! – lelkesedett Ron a koci körül ugrálva. – Nézd, egészen elvadult...

Az autó mindkét oldalán karcolások és sárfoltok éktelenkedtek. Szemmel láthatóan rákapott a magányos terepjárásra. Agyart nem nyugtatta meg a koci látványa. Odasimult Harry lábához, de még így is reszketett félelmében. Harry nagyot sóhajtott, és visszadugta pálcáját a talárjába.

– És mi még azt hittük, hogy meg akar támadni minket! – nevetett Ron, és hálásan megpaskolta a koci oldalát. – Mennyit töprengtem, hogy hova tűnhetett!

Harry hunyorogva körülnézett a fényárban úszó tisztáson, de pókoknak nyomát se látta. Az ízeltlábúak bizonyára hanyatt-homlok bemenekültek a sötét erdőbe.

– Elvesztettük a pókcsapást. Gyere, keressük meg.

Ron nem válaszolt, és nem is mozdult. Megkövülten meredt egy három méter magasságban levő pontra valahol Harry háta mögött. Arca eltorzult a rettegéstől.

Harrynek arra se maradt ideje, hogy megforduljon. Hangos csattanást hallott, majd érezte, hogy valami hosszú, szőrös dolog megragadja a derekát, és felemeli a földről. Egy szempillantás múlva már fejjel lefelé lógott. Amíg ő rémülten kapálózott, további csattanások hangzottak fel, s beléjük vegyült Agyar panaszos vonyítása; Harry még látta, hogy Ron lábai is a levegőt kaszálják, de a következő pillanatban elnyelte őt a sötét erdő.

Ahogy himbálózó fejjel körülnézett, látta, hogy foglyul ejtője hat hosszú, szőrös lábon halad, s további két lábával tartja béklyóban őt. A mellső lábak fölött két fényes fekete csáprágó csillogott. Távolabbról egy

másik szörny lépteinek zaja hallatszott – az cipelte Ront. Az erdő legsötétebb mélye felé haladtak. Harry a vadul kapálózó Agyar vonyítását is hallotta. A kutya bizonyára igyekezett kiszabadulni egy harmadik lény szorításából. Harry érezte, hogy minden erejét megfeszítve se tudna kiabálni – a hangja mintha ott maradt volna a kocsi mellett a tisztáson.

Nem tudta volna megmondani, meddig vergődött a lény szőrös lábai között; csak annyit érzékelt, hogy a terep kissé kivilágosodott, és a talaj csak úgy hemzseg a pókoktól. Nyakát megfeszítve oldalra nézett, és látta, hogy egy jókora, teknőszerű mélyedés széléhez értek. A teknőben egyetlen fa sem állt. A csillagok fényében hátborzongató látvány tárult Harry szeme elé.

A teknőben pókok laktak. Nem olyan apró állatkák, mint amelyek az avarban futkostak, hanem ígásló méretű, nyolcszemű, nyolclábú, fekete, szőrös szörnyetegek. Az a jól megtermett példány, amelyik Harryt cipelte, leereszkedett a medence oldalát alkotó meredek lejtőn, s a tisztás közepén álló tejfehér, boltozatos hálóharang felé vette útját. Társai a fogoly láttán izgatottan csattogtatni kezdték csáprágójukat, és a harang köré gyűltek.

Az óriáspók elengedte Harryt, s ő négykézláb a földre pottyant. Hamarosan Ron és Agyar is lehuppantak mellé. A kutya már nem vonyított; reszketve összehúzta magát, és mozdulni se mert. Ron arckifejezése egyben Harry érzelmeit is tükrözte: szája néma sikolyra nyílt, s szeme kidülledt a borzalomtól.

Harry ekkor arra lett figyelmes, hogy a pók, ami odaszállította, beszél. Nehéz volt megérteni, mit mond, mert beszéd közben hangosan csattogtatta a csáprágóját.

– Aragog! – kiáltotta. – Aragog!

A hálóharang megremegett, és lassan kimászott belőle egy elefánt méretű pók. Testén és lábain szürke szálak vegyültek a fekete szőrbe, s szemei egytől egyig homályos fehérén fénylettek visszataszító fején. Az öreg pók vak volt.

– Mi történt? – mordult fel, szaporán csattogó csáprágókkal.

– Emberek – felelte a Harryt foglyul ejtő pók.

– Hagrid az? – kérdezte Aragog világtalan szemeit forgatva.

– Idegenek – válaszolt Ron pókja.

– Öljétek meg őket – morogta bosszúsan Aragog. – Éppen aludtam...

– Hagrid barátai vagyunk! – kiáltotta Harry. Szíve a torkában dobogott.

Csitt-csatt, csörögtek a teknőben lakó pókok csáprágói. Aragog elgondolkodott.

– Hagrid még soha nem küldött embereket a fészkünkbe – szólta kimérten.

– Hagrid bajban van – zihálta Harry. – Ezért jöttünk ide.

– Bajban van? – Harry aggodalmat vélt felfedezni az öreg pók hangjában. – De miért küldött ide titeket?

Harry fel akart állni, de aztán meggondolta magát; nem tartotta valószínűnek, hogy lábai engedelmeskednének. Inkább továbbra is a földön ülve beszélt, a tőle telhető legnyugodtabb hangon.

– Az iskolában úgy gondolják, hogy Hagrid rászabadított egy... egy valamit a diákokra. Letartóztatták, és elvitték Azkabanba.

Aragog dühösen csattogtatta a csáprágóját, mire a teknő többi pókja ugyanígy tett; úgy hangzott, mintha lelkesen tapsolnának – csak épp a tapstól Harrynek máskor nem rándult görcsbe a gyomra.

– De hiszen az évekkel ezelőtt történt – dörmögte Aragog. – Sok-sok évvel ezelőtt. Jól emlékszem: ezért kellett eljönnie az iskolából. Mindenki úgy gondolta, hogy én vagyok a szörnyeteg, ami a Titkok Kamrájában lakik. Azt hitték, Hagrid kinyitotta a Kamrát, és szabadon eresztett engem.

– Szóval te... te nem a Titkok Kamrájából jöttél? – kérdezte Harry. Érezte, hogy homlokát kiveri a hideg verejték.

– Én! – csattant fel Aragog. – Én nem a kastélyban születtem. Messzi földről érkeztem ide. Hagrid egy utazótól kapott engem tojáskoromban. Akkor még kisfiú volt, de gondomat viselte; elbújtatott egy szekrényben, és morzsákkal etetett. Hagrid jó ember, a barátom. Mikor rám találtak, és engem vádoltak egy kislány haláláért, megvédett. Azóta itt élek az erdőben, és Hagrid gyakran meglátogat. Még asszonyt is talált nekem. Hagrid jóvoltából Mosag meg én családot alapíthattunk, s láthatod, milyen szépen megszaporodtunk...

Harry összeszedte maradék bátorságát.

– Azt mondd, soha... senkit nem támadtál meg?

– Nem – csattogta az öreg pók. – Ha az ösztöneimre hallgatok, megtettem volna, de a Hagrid iránti tiszteletből soha egyetlen embert sem bántottam. A lány holttestére egy mosdóban találtak rá. Én az egész kastélyból csak azt a szekrényt ismertem, ahol felnőttem. A mi fajtánk a sötét és csendes helyeket kedveli...

– De talán... – kezdte habozva Harry –, talán tudod, ki ölte meg azt a lányt. A tettes ugyanis visszatért, és újra tizedeli a diákokat.

Szavait elnyomta a csáprágók dühös csattogása és a toporgó lábak zizegő zaja. A hatalmas fekete testek között nyugtalan mozgolódás támadt.

– A kastélyban lakó gyilkos – mondta Aragog – egy ősi szörnyeteg, a pókok legfélelmetesebb ellensége. Emlékszem, hogyan könyörögtem Hagridnak, hogy eressen el, mikor megéreztem a bestia jelenlétét az iskolában.

– Miféle az a szörny? – érdeklődött izgatottan Harry.

A csattogás és zizegés megint felerősödött; a pókok közelebb nyomultak foglyaikhoz.

– Nem beszélünk róla! – harsogta Aragog. – Nem mondjuk ki a nevét! Még Hagridnak se árultam el, hogy hívják a rettegett bestiát, pedig sokszor kérdezte!

Harry nem akarta erőltetni a dolgot. Aragog a jelek szerint belefáradt a társalgásba; lassan, hátrálva elindult hálóharangja felé. A többi póknak viszont esze ágában sem volt hátrálni. Épp ellenkezőleg, minden oldalról fenyegetően körülvették foglyaikat.

– Akkor mi most el is megyünk – kiáltott Harry Aragog után, s közben rémülten pislogott az egyre közelebb araszoló óriás-ízeltlábúakra.

– Elmentek? – dörmögte lassan Aragog. – Nem hinném...

– De hát...

– A gyermekeim nem bántják Hagridot, mert megtiltottam nekik. De nem tagadhatom meg tőlük a friss húst, főleg, ha a zsákmány önszántából felkínálkozik nekünk. Isten veletek, Hagrid barátai.

Harry megperdült a tengelye körül. Alig másfél méterre tőle pókok sötét fala tornyosult az ég felé. Tucatnyi csáprágó csattogott éhesen, száz mohó szem fénylett a csillagfényes ég alatt...

Harry a varázspálcája után nyúlt, de már előre tudta, hogy minden hiába. A pókok túl sokan voltak. Lélekben már felkészült a mindhalálíg tartó küzdelemre – de ekkor elnyújtott hang bűgött fel a távolban, és éles fény hasított bele a pókfészek félhomályába.

Mr Weasley kocsija jött el értük. Vadul tülkölve, sugárzó reflektorral száguldott lefelé a medenceoldalban, kíméletlenül utat vágva a pókok között. A félrelökött bestiák a hátukon fekve hadonásztak kusza lábaikkal. A koci végül csikorogva lefékezett Harry és Ron mellett, s összes ajtaja kinyílt.

– Hozd Agyart! – kiáltotta Harry, miközben beugrott az anyósülésre. Ron felkapta a szűkülő kutyt; bedobta hátulra, majd ő maga is bekecmergett a kocsiba. Az ajtók azonnal becsapódtak. Ron meg sem érintette a gázpedált, de nem is volt rá szükség. A motor felpörgött, s az autó árkon-pókon keresztül elrobogott a medence széle felé: Felkapaszkodtak az emelkedőn, és néhány másodperc múlva már az erdő fái közt döcögtek. Az ágak vadul

csapkodták az ablakokat, de a kocsí megdöbbsentő ügyességgel navigált a fák közötti résekben. Láthatóan jól ismerte az erdő titkos útjait.

Harry Ron felé fordította a fejét. Barátja még mindig tátott szájjal bámult maga elé, de a szeme már nem dűlledt ki.

– Jól vagy?

Ronnak egy hang se jött ki a torkán. Csattogva-bukdácsolva haladtak előre a sűrű aljnövényzetben. Agyar torkaszakadtából vonyított a hátsó ülésen, s a külső visszapillantó tükör Harry szeme. láttára tört ízzé-porrá, mikor a kocsí átpréselte magát két öreg tölgyfa között. Tízpercnyi zötykölődés után a fák végre ritkulni kezdtek, és Harry néha már az eget is megpillantotta.

A kocsí olyan hirtelen állt meg, hogy utasai kis híján beverték az orrukat a szélvédőbe. Az erdő szélén voltak. Agyar kétségbeesetten kaparászta az ablakot, s mikor Harry kinyitotta neki a hátsó ajtót, egy nyulat is megszégyenítő sebességgel rohant el Hagrid kunyhója felé. Egy-két perc elteltével Ron végtagjaiba is visszatért az élet; bár még mindig merev nyakkal bámult maga elé, ő is kiszállt a kocsiból. Harry hálásan megpaskolta az autót, ami nyomban hátramenetbe kapcsolt, és pillanatokon belül eltűnt a szemük elől.

Harry visszament Hagrid kunyhójába a láthatatlanná tévő köpenyért. A reszkető Agyar a vackán kuporgott egy szakadt pokróc alatt. A kunyhóból kilépve Harry a tökültetvényen találta Ront. A fiú éppen saját gyomortartalmával trágyázta a növényeket.

– Kövesd a pókokat – nyögte remegő hangon, és ruhája ujjával megtörölte a száját. – Ezt soha nem bocsátom meg Hagridnak. Csoda, hogy életben maradtunk.

– Szerintem azt hitte, hogy Aragog nem bántja a barátait – vont a vállát Harry.

– Pontosan ez a baj Hagriddal! – fakadt ki Ron, és öklével a kunyhó falába boksztolt. – Az a rögeszméje, hogy a szörnyek nem olyan rosszak, mint gondolnánk! Nézd meg, hova jutott ezzel az elmélettel! Egy azkabani cellába! – Ron egész testében remegni kezdett. – Mi értelme volt beküldeni minket oda? Szerinted mit sikerült kiderítenünk?

– Hogy nem Hagrid nyitotta ki a Titkok Kamráját – felelte Harry. Ráterítette a köpenyt Ronra, majd támogatólag átkarolta barátját. – Hagrid ártatlan volt.

Ron mogorván horkantott, kifejezve, hogy Aragog nevelőapját nem nevezné éppen ártatlannak.

Ahogy közeledtek a kastélyhoz, Harry jól összehúzta a köpenyt, nehogy véletlenül kilátszszon alóla a lábuk. Óvatosan beosontak a kétszárnyú tölgyfaajtón, átvágtak a bejárati csarnokon, és felsiettek a márványlépcsőn. Lélegzetüket visszafojtva surrantak el a folyosókon posztoló őrök mellett. Sikerült észrevétlenül eljutniuk a menedéket nyújtó Griffendéltorony bejáratáig, és megkönnyebbülten másztak be a portrélyukon. A klubhelyiség kandallójában már csak néhány szem parázs izzott. A fiúk levették a köpenyt, és nyomban továbbindultak a hálóterem felé.

Ron felöltözve belezuhant az ágyába, Harrynek viszont nem jött álom a szemére. Leült baldachinos ágya szélére, és eltöprengett Aragog szavain.

A kastélyban garázdálkodó lény, gondolta, valamiféle szörnyeteg-Voldemort lehet – még a többi szörny is fél kimondani a nevét. Ez eddig rendben is volna, de még mindig nem tudják, hogy miféle szerzet és hogyan dermeszti kővé áldozatait. Még Hagrid se tudta kideríteni, hogy mi lakik a Titkok Kamrájában.

Harry feltette lábát az ágyra, és a párnájára dőlt. A toronyablakon át a hold egyenesen az arcába sütött.

Fogalma sem volt, mit tehetnének még az ügy érdekében. Eddig mindenütt zsákutcába futottak. Denem nem az igazi tettet leplezte le, Mardekár utódja megmenekült, és senki nem tudhatta, hogy aki most újból kinyitotta a Titkok Kamráját, ugyanaz a személye vagy valaki más. Kitől szerezhetnének további információkat?

Harry újra meg újra elismételte magában Aragog szavait, s már-már belealudt a töprengésbe, mikor eszébe jutott valami, ami talán az utolsó reménysugár lehetett számukra.

Úgy ült fel az ágyon, mintha megcsípték volna.

– Ron – sziszegte bele a szoba sötétjébe. – Ron!

Ron felriadva vonyított egyet, mintha Agyart utánozná, és rémülten kapkodta a fejét. Mikor meglátta Harryt, kissé megnyugodott.

– Ron – hadarta Harry, ügyet sem vetve Neville méltatlankodó horkolására –, gondolj arra lányra, aki ötven éve meghalt. Aragog azt mondta, egy mosdóban találtak rá. Lehet, hogy a lány azóta sem hagyta el a mosdót... Lehet, hogy még most is ott van.

Ron megdörzsölte a szemét, s a homlokát ráncolta a holdfényben. Némi késéssel aztán leesett neki a tantusz.

– Gondolod, hogy... Azt mondd, Hisztis Myrtle az?

Tizenhatodik fejezet **A Titkok kamrája**

A beszélgetés másnap a reggelinél folytatódott.

– Annyiszor jártunk abban a mosdóban, és a megoldás végig ott volt tőlünk három vécényire! – csóválta a fejét keserűen Ron. Bármikor megkérdezhettük volna Myrtle-t. De most...

A szükségállapot miatt már pókokat keresni is éppen elég nehéz volt, az pedig jóformán kilátástalannak tűnt, hogy észrevétlenül be tudnak osonni egy lányvécébe – ráadásul éppen abba a lányvécébe, amelynek tözsomszédságában a legelső merénylet történt.

Az első órájukon, átváltoztatástanon azonban olyan hírt kaptak, ami – hetek óta először – elfeledtette velük a merényleteket és a Titkok Kamráját. McGalagony professzor kihirdette, hogy pontosan egy hét múlva, június elsején megkezdődnek a vizsgák.

– Vizsgák? – hördült fel Seamus Finnigan. – Ezek után még vizsgáznunk kell?

Harry háta mögött hangosan durrant valami. Neville Longbottom elejtette a pálcáját, s az eltüntette a pad egyik lábát. McGalagony professzor egyetlen intéssel visszafordította a varázslatot, majd szigorú arccal Seamushoz fordult.

– Az iskola csakis azért tart nyitva ilyen körülmények között, hogy a tanterv szerint befejezhessük az évet. Ebbe a vizsgák is beletartoznak. Remélem, hogy valamennyien szorgalmasan ismételnék.

Ismételni! Harry álmában se gondolta volna, hogy a történetek után megtartják a vizsgákat. A zúgolódásból ítélve a többi tanuló sem számított erre a fordulatra, s ez cseppet sem derítette fel McGalagonyt.

– Dumbledore professzor meghagyta, hogy a lehetőségekhez képest igyekezzünk fenntartani az iskola normális működését – magyarázta a tanárnő. – Az éves teljesítményük értékelése pedig része a normális működésnek.

Harry az asztalán gubbasztó két fehér nyúlra nézett. Ezeket kellett volna most papuccsá változtatnia. Tényleg, mit tanult az év során? Hirtelen egyetlen olyan dolog se jutott eszébe, aminek a vizsgán hasznát vehette volna.

Ron olyan arcot vágott, mintha McGalagony arra kérte volna, hogy költözzön be a Tiltott Rengetegbe.

– El tudod képzelni, hogy ezzel levizsgázzak? – szólt rekedten, és felmutatta törött pálcáját, ami akkor épp hangos füttyögésbe tört ki.

Három nappal az első vizsga előtt McGalagony professzor újabb bejelentést tett a reggelinél.

– Jó hírem van – szólt. Szavait néma csend helyett örömujjongás fogadta.

– Dumbledore visszajön! – rikkantották többen is.

– Elkapták Mardekár utódját! – sipította egy lány a hollóhátasok asztalánál.

– Újra kviddicsezhetünk! – ujjongott Wood.

Mikor elcsitult a hangzavar, McGalagony folytatta:

– Bimba professzor tájékoztatót, hogy a mandragórák végre megérték a feldolgozásra. Ma este életre keltjük a kővé dermedt áldozatokat. Minden bizonnal lesz köztük olyan, aki be tud számolni róla, hogy ki vagy mi támadta meg. Joggal reménykedhetünk benne, hogy ez a szörnyű év a tettes leleplezésével ér véget.

A sokaság ismét ujjongásba tört ki. Harry a mardekárosok asztala felé lesett; cseppet sem lepődött meg, mikor látta, hogy Draco Malfoy nem örül együtt a többiekkel.

Ron ellenben olyan vidám volt, mint az utóbbi időben soha.

– Akkor már az se számít, hogy nem kérdeztük meg Myrtle-t! – lelkesedett. – Hermione este felébred, és mindenre válaszol majd! Aprópó, meg fog örülni, ha megtudja, hogy három nap múlva kezdődnek a vizsgák. Egy betűt se tanult. Lehet, hogy jobb lenne inkább békén hagyni őt még egy hétig.

Ekkor Ginny Weasley lépett oda az asztalukhoz. Leült bátyja mellé, és idegesen tördelni kezdte a kezét.

– Mi a baj? – kérdezte Ron, miközben újabb adag kását szedett magának.

Ginny nem válaszolt, csak pislogott az asztalnál ülőkre. Ijedt arckifejezését Harry valahogy ismerősnek érezte, de nem tudta, honnan.

– Nyögd már ki – szólt Ron, és a kislányra nézett.

Harry hirtelen rádöbrent, kire emlékezteti Ginny. A lány pontosan úgy ringatózott előre-hátra a székén, mint Dobby, amikor attól rettegett, hogy veszélyes titkok csúszhatnak ki a száján.

– El kell mondanom valamit – motyogta Ginny, gondosan kerülve Harry pillantását.

– Mit? – kérdezte Harry.

Ginny olyan arcot vágott, mintha keresné a megfelelő szavakat.

– Mit? – sürgette Ron.

Ginny kinyitotta a száját, de egy árva hangot se tudott kinyögni.

Harry közelebb hajolt hozzá, és fojtott hangon kérdezte:

– A Titkok Kamrájáról van szó? Láttál valamit? Valaki furcsán viselkedett?

Ginny nagy levegőt vett, de ebben a pillanatban odalépett hozzájuk a holtfáradt Percy Weasley.

– Ginny, ha végeztél, átveszem a helyed. Mindjárt éhen halok. Most adtam le az őrszolgálatot.

Ginny úgy pattant fel, mintha áramot vezettek volna a székébe. Rémült pillantást vetett Percyre, és eliszkolt. Percy leült, és vett magának egy tiszta bögrét az asztal közepéről.

– Percy! – mérgelődött Ron. – Ginny épp valami fontos dolgot akart elmondani!

Percynek megakadt a torkán a tea.

– Milyen dolgot? – kérdezte köhögve.

– Megkérdeztem tőle, hogy nem látott-e valami furcsát, és elkezdte mondani...

– Ja, hogy azt? – vágta rá Percy. – Annak semmi köze a Titkok Kamrájához.

– Miről beszélsz? – vonta össze a szemöldökét Ron.

– Ha mindenképp tudni akarod, Ginny a minap épp akkor nyitott rám, amikor... mindegy, szóval éppen csináltam valamit, és, öhm, megkértem, hogy ne szóljon róla senkinek. Azt hittem, betartja, amit ígér. Egyébként az egész nem olyan fontos, csak nem akartam, hogy...

Harry még soha nem látta Percyt ilyen kínosan feszengeni.

– Mit csináltál, Percy? – kérdezte vigyorogva Ron. – Gyerünk, áruld el, nem fogunk nevetni.

Percy nem viszonzta a vigyort.

– Adj egy zsömlét, Harry, mindjárt éhen halok.

Harry tudta, hogy másnap a segítségük nélkül is megoldódik a rejtély, de azért elhatározta, hogy alkalomadtán benéz Myrtle mosdójába. Erre már délelőtt lehetőség kínálkozott, mikor Gilderoy Lockhart mágiatörténet-órára kísérté őket.

Lockhart, aki oly sokszor kijelentette, hogy elmúlt a veszély, és akinek az események mindig rácáfoltak a szavaira, most is teljesen feleslegesnek tartotta a diákok kíséretését. Frizurája amúgy is kissé ziláltabb volt a

szokásosnál; látszott, hogy egész éjjel a negyedik emeleti folyosókon kellett járőröznie.

– Majd emlékezzetek rá, mit mondtam – szólt, miközben maga előtt terelgette a griffendélesek –, az első mondat, amit azok az újraélesztett szerencsétlenek kiejtenek a szájukon, ez lesz: „Hagrid a tettes.” Őszintén csodálom, hogy McGalagony még mindig szükségesnek tartja ezeket az óvintézkedéseket.

– Igaza van, tanár úr – bólogatott Harry. Ron még a könyveit is elejtette meglepetésében.

– Köszönöm, Harry – felelte gálánsan Lockhart, miközben a csapat utat engedett egy nagyobb hugarbugos csoportnak. – Nekünk, tanároknak épp elég tennivalónk van anélkül is, hogy a diákokat kísérgetnénk, és őt állnánk éjszakánként a folyosón...

– Egyetérték, tanár úr – hízelkedett Ron, mert már értette, mire megy ki a játék. – Szerintem nyugodtan visszamehet, már csak egy saroknyira vagyunk a bűbájtanteremtől.

– Milyen igazad van, Weasley – csillant fel Lockhart szeme. – Tényleg jobb lesz, ha visszamegyek, és felkészülök a következő órára.

Azzal sarkon fordult, és elsietett.

– Még hogy felkészül az órájára – dörmögte Ron. – Inkább bedauerolja a haját!

Harry és Ron lelassították lépteiket, hogy előreengedjék a többi griffendélest, majd mikor az utolsó társuk is befordult a sarkon, beugrottak egy szűk átjáróba, és Hisztis Myrtle mosdója felé vették az irányt. Épp gratulálni akartak egymásnak a jól sikerült trükkhöz, amikor...

– Potter! Weasley! Mit keresnek itt?

McGalagony professzor állt előttük, pengevékonyra összeszorított ajkakkal.

– Mi csak... mi csak... – dadogta Ron –, mi épp csak... csak meg akartuk nézni...

– Hermionét – vágott a szavába Harry. McGalagony és Ron egyaránt rámeredtek.

– Már nagyon rég nem jártunk nála, tanárnő – sietett a folytatással Harry, s beszéd közben észrevétlenül rálépett Ron lábára. – Gondoltuk, belopódzunk a gyengélkedőbe, és megnyugtatjuk, hogy nem kell aggódnia, mert a mandragórák megértek.

McGalagony némán meredt rájuk, s Harry egy pillanatig attól tartott, hogy kiabálni kezd, de mikor megszólalt, hangja inkább rekedt és elfúló volt,

semmint haragos.

– Értem. – Harry döbbenten látta, hogy a professzorasszony szemében könny csillan. – Tudom, milyen nehéz most az áldozatok barátainak... és megértem. Természetesen meglátogathatják Granger kisasszonyt. Értesítem Binns professzort a hollétükről. Mondják meg Madam Pomfreynek, hogy tőlem kaptak engedélyt a látogatásra.

A fiúk alig merték elhinni, hogy büntetés nélkül megúszták a találkozást McGalagonnyal. Hallották, hogy a tanárnő távozóban kifújja az orrát.

– Ez volt a leghatásosabb mese, amit valaha hallottam – jelentette ki elismerően Ron.

Most már nem tehettek mást, el kellett menniük a gyengélkedőbe. Madam Pomfrey, vonakodva bár, de beengedte őket. – Semmi értelme egy kővé dermedt emberhez beszélni – mondta, s a fiúk kénytelenek voltak igazat adni neki. A lánynak nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, hogy látogatói érkeztek. Harry és Ron ennyi erővel akár az éjjeliszekrényt is vizsgálgathatták volna.

– Kíváncsi vagyok, látta-e a merénylőt – szólt Ron, és szomorúan nézte Hermione dermedt vonásait. – Ha a szörny mindenkit hátulról támadt meg, akkor az áldozatoktól se tudunk meg semmit...

Harry nem Hermione arcát nézte – sokkal jobban érdekelte a lány ökölbe szorított jobb keze. Közelebb hajolva észrevette, hogy Hermione egy papírlapot szorongat benne.

Mikor Madam Pomfrey épp nem volt a közelben, Harry Ron figyelmét is felhívta erre.

– Próbáld elvenni tőle – suttogta Ron, és odébb húzta a székét, hogy eltakarja Harryt Madam Pomfrey elől.

A papír megszerzése nem volt könnyű feladat. Hermione olyan erősen szorongatta, hogy szinte lehetetlennek tűnt egyben kipiszkálni az ujjai közül. Ron kitartóan őrködött, s Harrynek hosszú percek kemény munkájával végül sikerült épségben kihalásznia a cetlit.

Az egy régi könyvtári könyv kitépett lapja volt. Harry gondosan kisimította, és Ronnal együtt olvasni kezdte.

A kies honunkban leledző temérdek félelmetes bestia és szörnyállat között aligha akad tsodásb és halálosb fajzat, mint a Basiliskus, más néven a Kígyók Királya. Ezen tsúszómászó, mely gyakorta giganticus méreteket ölt, százévekig is élélhetik. Böltsője a tyúknak tojása, melyen varangyos béka kotlik. Gyilkos fegyvere is felettébb tsodás, hisz' halálos méregtől tsepegő

foga mellett a nézése is halált hozó: valamely ember vagy állat tekintetének tüzebe kerül, nyomban életét veszíti. A pókok menekülnek a Basiliskus elől, mert emez gyűlölt ellenségük. A Basiliskus pediglen féli a kakasnak rikkantását, minek hallatán menten kiszenved.

A szöveg alatt Hermione jellegzetes betűivel egy tintával írt szó állt: Csövek.

Harry úgy érezte, mintha valaki hirtelen lámpát gyújtott volna a fejében.

– Ron – zihálta izgatottan –, megvan a megoldás. A kamrában lakó szörnyeteg egy Basiliskus – egy hatalmas kígyó! Én tudok párszaszóul, azért értettem meg a suttogást, amit senki más nem hallott!

Harry körülnézett a megkövült emberekkel teli kórteremben.

– A Basiliskus tekintete halálos. Hogy mégsem halt meg senki, az azért van, mert egyikük sem nézett közvetlenül a szörny szemébe. Colin a fényképezőgépén keresztül látta. A Basiliskus elégette a filmet a gépben, de Colin maga csak kővé dermedt. Justin... Justin biztos Félig Fej Nélküli Nicken keresztül látta meg! Nicket teljes erővel érte a gyilkos tekintet, de ő nem halhatott meg még egyszer... Hermione és a hollóhátas lány mellett pedig egy tükört találtak. Hermione épp akkor jött rá, hogy a szörny egy Basiliskus. Ezért aztán figyelmeztette a legelső embert, akivel találkozott, hogy minden saroknál előbb nézzen körül egy tükörrel. Az a lány elővette a tükörét, és...

Ronnak tátva maradt a szája.

– És Mrs Norris? – kérdezte végül.

Harry megpróbálta elképzelni a Halloween estéjén lezajlott jelenetet.

– A tócsa... – kezdte töprengve. – Igen, a víz, ami Hisztis Myrtle mosdójából ömlött ki a folyosóra! Mrs Norris csak a kígyó tükörképét látta a tócsában...

Harry újra meg újra elolvasta a nyomtatott szöveget. Minél tovább nézte a papírt, annál több részlet vált világossá a számára.

– A kakaskukorékolástól kiszenved! Hagrid kakasait megölték! Mardekár utódja nem akarta, hogy akár egyetlen kakas is legyen a kastély közelében, amikor kinyitja a Kamrát. A pókok menekülnek előle! Minden egybevág!

– De hogyan közlekedik a Basiliskus az épületben? – kérdezte Ron. – Egy ilyen ronda nagy kígyót nem nehéz észrevenni.

Harry a lap aljára körmölt szóra mutatott.

– Csövek – mondta. – Csövek... Hát nem érted? A vízvezetékcsövekben mozog. A hang, amit hallottam, a falból szólt.

Ron hirtelen megragadta Harry karját.

– A Titkok Kamrájának bejárata! – szólt elcsukló hangon. – Lehet, hogy egy mosdóban van! Talán épp...

– ...Hisztis Myrtle mosdójában – fejezte be helyette Harry. A két fiúnak szinte káprázott a szeme az izgalmas felismerések tömkelegétől.

– Ez azt jelenti – folytatta Harry –, hogy nem én vagyok az egyetlen párszaszájú az iskolában. Mardekár utódja is az. Így tud parancsolni a kígyónak!

– Most mit csinálunk? – kérdezte villogó szemmel Ron. – Beszéljünk most rögtön McGalagonnyal?

– Menjünk le a tanáriba. – Harry felugrott a székről. – Mindjárt kicsengetnek. McGalagony tíz perc múlva leér.

A fiúk lerohantak a lépcsőn. Nem akarták, hogy megint lefűlelje őket egy tanár a folyosón, ezért rögtön be is mentek az üres tanári szobába. A tágas, faburkolatú helyiség berendezését sötét színű, faragott székek alkották. Harry és Ron fel-alá járkáltak; túlságosan is izgatottak voltak ahhoz, hogy leüljenek.

Az óra végét jelző csengetés azonban ezúttal elmaradt. Helyette McGalagony professzor varázslatosan felerősített hangja harsant fel a kastély összes helyiségében.

– Minden tanuló haladéktalanul térjen vissza a hálókörletébe! A tanárokat a tanári szobában várom. Kérem, igyekezzenek!

Harry döbbenten meredt barátjára.

– Újabb merénylet? Épp most?

– Mit csináljunk? – tárta szét a karját Ron. – Menjünk fel a toronyba?

– Nem – felelte Harry, és körülnézett. Balra tőle egy ócska szekrény állt, benne a tanárok köpenyeivel. – Bújjunk be ide. Hallgassuk meg, mi történt. Azután majd elmondjuk nekik, amit megtudtunk.

Elrejtöztek a szekrényben, és füleltek. A folyosók és a mennyezet felől tolongó emberek z sivaja hallatszott, és hamarosan kitárult a tanári ajtaja. A fiúk kilestek a köpenyek közötti réseken, és a szobába siető tanárokat figyelték. Volt köztük, aki tanácstalannak tűnt, mások láthatóan féltek. Végül McGalagony professzor is befutott.

– Megtörtént – jelentette be a döbbent hallgatóságának. – A szörnyeteg elrabolt egy diákot, és magával vitte a Kamrába. – Flitwick professzor

felsikoltott. Bimba a szája elé kapta kezét. Piton megmarkolta a széke támláját, és így szólt:

– Honnan tudja?

– Mardekár utódja – folytatta sápadtan McGalagony – újabb üzenetet hagyott. Közvetlenül az előző alatt. A lány csontváza örök időkre a Kamrában pihen majd.

Flitwick professzor könnyekbe tört ki.

– Ki az áldozat? – kérdezte Madam Hooch, és leroskadott egy székre. – Melyik diákunk?

– Ginny Weasley – felelte McGalagony.

Harry érezte, hogy a mellette álló Ron némán összecsuklik. – Holnap haza kell küldenünk az összes tanulót – jelentette ki komoran McGalagony. – A Roxfort bezárja kapuit. Dumbledore mindig azt mondta...

Ebben a pillanatban ismét kicsapódott a tanári szoba ajtaja. Harry egy pillanatra azt hitte, Dumbledore érkezett vissza, de csak Lockhart volt az. Arcán, mint mindig, most is sugárzó mosoly ült.

– Ezer bocsánat... elszundítottam. Miről maradtam le?

A többi tanár arckifejezése az utálat és az undor sajátos elegyéről árulkodott, de Lockhart ezt látszólag nem vette észre.

– Pontosan ő kell nekünk – szólalt meg Piton. – Ő a mi emberünk. A szörnyeteg elrabolt egy kislányt, Lockhart. Végre eljött a maga ideje.

Lockhart elsápadt.

– Így van, Gilderoy – helyeselt Bimba professzor. – Tegnap este azt mondta, hogy kezdettől fogva tudta, hol van a Kamra bejárata.

– Én... de... hát – hebegte Lockhart.

– Igen, nekem meg azt mondta, hogy sejti, mi van a kamrában – tódította Flitwick professzor.

– Va-valóban? Nem emlékszem...

– Én viszont emlékszem rá, hogy mit mondott nekem – szólt Piton. – Sajnálta, hogy nem kereshette meg a szörnyet, mielőtt Hagridot letartóztatták. Úgy vélte, hogy dilettáns módon intéztük az ügyet, és kezdettől fogva szabad kezet kellett volna adnunk magának.

Lockhart végignézett rezzenéstelen arcú kollégáin.

– Én... én igazából sosem... Biztosan félreértették...

– Akkor hát magára bízunk a dolgot, Gilderoy – bólintott McGalagony. – A mai este éppen alkalmas az akcióra. Gondoskodunk róla, hogy senki ne zavarja magát. Végre szabad kezet kap: úgy intézi el a szörnyet, ahogyan akarja.

Lockhart kétségbeesetten pillantott a tanárookra, de senki nem sietett a segítségére. A híres szörnyvadász hirtelen elvesztette vonzó megjelenését. Ajka remegett, és megszokott széles mosolya híján arca megnyúltnak és beesettnek tűnt.

– Há-hát jó – szólt remegő hangon. – Vissza... visszamegyek a szobámba, és... és felkészülök.

Azzal kiment a tanáriból.

– Helyes. – McGalagony nagy levegőt vett. – Vele se lesz több gondunk. A házvezető tanárok, kérem, tájékoztassák a tanulókat a történekekről, és hirdessék ki, hogy a Roxfort Expressz holnap kora reggel indul. A többieket arra kérem, ellenőrizték, hogy minden tanuló visszatért-e a hálókörletébe.

A tanárok felálltak, és egymás után elhagyták a helyiséget.

Ez volt Harry életének legborzalmasabb napja. Ő, Ron, Fred és George együtt gubbasztottak a Griffendél klubhelyiségének egyik sarkában, és némán meredtek maguk elé. Percy nem volt velük; ő küldött egy baglyot Mr és Mrs Weasleynek, azután bezárkózott a hálósobájába.

Soha egyetlen délután sem tűnt még ilyen hosszúnak, és a zsúfolásig telt Griffendéltorony sem volt még soha ilyen csendes. Napnyugtakor Fred és George felmentek lefeküdni, nem bírták tovább a néma ücsörgést.

– Ginny tudott valamit. – Ron most szólalt meg először azóta, hogy bebújtak a tanári szoba szekrényébe. – Azért rabolták el. Nem Percy ostoba titkáról akart beszélni velünk. Kiderített valamit a Titkok Kamrájáról. Ezért kellett... – Ron gyorsan megdörzsölte a szemét. – Hiszen aranyvérű volt. Csak ez lehetett az oka.

Harry az ablakon át a lemenő nap vérvörös korongját nézte. Még soha nem érezte magát ilyen nyomorultul. Azt kívánta, bárcsak tehetnének valamit Ginnyért. Akármit.

– Harry – szólt Ron. – Szerinted van rá esély, hogy Ginny még nem... ugye, érted?

Harry nem tudta, mit feleljen. El sem tudta képzelni, hogy a kislány még életben legyen.

– Tudod, mit? – folytatta Ron. – Menjünk, és beszéljünk Lockharttal. Ő majd megpróbál bejutni a Kamrába. Mondjuk el neki, hogy szerintünk hol van a bejárat, és hogy a szörny egy Basiliskus.

Harrynek nem volt jobb ötlete, de mindenképp akart csinálni valamit, így hát beleegyezett. A griffendélek mind olyan leverték voltak, és annyira sajnálták Weasleyeket, hogy egyikük sem szólt rá Harryre és Ronra, mikor azok felkeltek, átvágtak a klubhelyiségen, és kimásztak a portrélyukon.

A kastély folyosói esti félhomályba burkolóztak. Lockhart szobája elé érve a fiúk először a neszekre lettek figyelmesek. A szobában lázas tevékenység folyt: nyikorgás, puffanások és sietős léptek zaja szűrődött ki az ajtó mögül.

Harry kopogtatására odabent hirtelen csend lett. Azután résnyire kinyílt az ajtó, és feltűnt Lockhart egyik szeme.

– Nocsak... Potter... Weasley... – szólt a tanár, és egy centivel nagyobbra nyitotta a rést. – Meglehetősen sok a dolgom. Ha lehet, fogjátok rövidre...

– Fontos információink vannak a professzor úr számára – hadarta Harry. – Talán megkönnyíthetjük a munkáját.

– Öhm... nos... nem olyan fontos – Lockhart arcának látható fele zavart tükrözött. – Akarom mondani... hát... no nem bánom.

A tanár kinyitotta az ajtót, és a két fiú belépett.

A szoba szinte teljesen üres volt. Csupán két jókora utazóláda állt a közepén; az egyiket sebtében összehajtott, élénk színű talárok töltötték meg, a másikon könyvek heverték egymás hegyén-hátán. A falakról leakasztott fényképeket Lockhart az íróasztalon sorakozó dobozokba rakodta.

– Elutazik, tanár úr? – kérdezte Harry.

– Öhm, nos, igen – felelte habozva Lockhart. Közben sietősen leszedte és összezsavarta az ajtóra tűzött életnagyságú Lockhart-posztert. – Sürgős ügy... halaszthatatlan... oda kell mennem...

– És a húgommal mi lesz? – kérdezte élesen Ron.

– Hát igen... szörnyen sajnálatos – Lockhart zavarában elfordította a fejét, és hozzálátott, hogy kiürítse az íróasztal egyik fiókját. – Én sajnálom őt a legjobban...

– Maga tanítja nekünk a sötét varázslatok kivédését! – emelte fel a hangját Harry. – Nem utazhat el most, hogy ennyi sötét dolog folyik az iskolában!

– Nos, ami azt illeti... amikor elvállaltam az állást – motyogta Lockhart, miközben zoknikat dobált a talárok tetejére –, a munkaköri leírásban nem szerepelt... nem számítottam erre...

– Ezt úgy értem, hogy megfutamodik? – kérdezte felháborodva Harry. – Azok után, amiket a könyvei szerint csinált?

– A könyvek nem mindig festenek hiteles képet – hangzott Lockhart diplomatikus válasza.

– De hát maga írta őket! – kiabálta Harry.

– Kedves fiam... – Lockhart felegyenesedett, és homlokát ráncolva nézett Harryre. – Használd a józan eszed. Fele ennyi könyvet sem tudtam

volna eladni, ha nem hitetem el az olvasókkal, hogy mindezt én csináltam. Senkit nem érdekel egy csúnya és öreg örmény táltos, még akkor sem, ha tényleg megmentett egy falut a vérfarkasoktól. Szörnyen mutatna a képe a borítón. Ezeknek az embereknek nincs stílusérzékük. Annak a boszorkánynak, aki elűzte a bandoni sikítószellemet, nyúlszája volt. Hát gondolj csak bele...

– Csupa olyan dologgal dicsekszik, amit mások vittek véghez? – hüledezett Harry.

– Harry, Harry. – Lockhart türelmetlenül megrázta a fejét. – Ez korántsem ilyen egyszerű. Rengeteg munkát fektettem a dologba. Először is fel kellett kutatnom ezeket az embereket. Aztán ki kellett faggatnom őket, hogy pontosan hogyan csinálták, amit csináltak. Végül pedig felejtésátkot kellett szórnom rájuk, hogy ne emlékezzenek az adott eseményre. Ha valamire igazán büszke vagyok, az a remek felejtésátkom. Nem, Harry, hidd el, hogy nagyon sokat dolgoztam. Ez nem úgy megy ám, hogy mindig csak dedikálunk meg fényképezkedünk. Ha híres akarsz lenni, készülj fel rá, hogy rengeteget kell gürcölnöd.

Lockhart becsukta és gondosan lelakatolta a két utazóládát.

– Lássuk csak – morfondírozott. – Azt hiszem, mindent becsomagoltam. Igen. Már csak egy apróság van hátra.

Előhúzta varázspálcáját, és vendégei felé fordult.

– Szörnyen sajnálom, fiúk, de rátok is felejtésátkot kell szórnom. Nem engedhetem meg, hogy szétkürtöljétek a titkaimat, mert akkor vége lenne a virágzó könyvüzletnek...

Harry még épp idejében kapta elő a pálcáját. Alighogy Lockhart felemelte a magáét, így kiáltott:

– Capitulus!

Lockhart hanyatt átbucskázott az utazóládákon. Varázspálcája felrepült a magasba; Ron ügyesen elkapta, és kidobta a nyitott ablakon.

– Most már bánja, hogy Piton professzor megtanította nekünk ezt a bűbájt, igaz? – dörmögte mérgesen Harry, és félrerúgta Lockhart ládáját. A tanár arca most egyszerre megint beesett és megnyúlt volt. Harry még mindig rászegezte a pálcáját.

– Mit akartok tőlem? – szólt panaszos hangon Lockhart. – Nem tudom, hol van a Titkok Kamrája. Nem tehetek semmit a lányért.

– Szerencséje van – felelte Harry, és intett Lockhartnak, hogy álljon fel.
– Azt hiszem, mi tudjuk, hogy hol van a Kamra. És azt is, hogy mi van

benne. Indulás.

Kiterelték Lockhartot a szobájából, és elindultak vele a legközelebbi lépcső felé. Hamarosan elérték az üzeneteket hordozó falat, és megálltak Hisztis Myrtle mosdója előtt.

Lockhartot küldték be elsőként. Harry elégtétellel látta, hogy a tanár reszket, mint a nyárfalevél.

Hisztis Myrtle a vécétartály tetején gubbasztott a szélső fülkében.

– Hát te vagy az? – nyafogta, mikor meglátta Harryt. – Mit akarsz már megint?

– Megkérdezni, hogy hogyan haltál meg.

Myrtle abban a minutumban felélénkült, és olyan arcot vágott, mintha még soha nem hallott volna ilyen hízelgő kérdést.

– Óóóó, az borzalmas volt – mesélte lelkesen. – Pontosan itt történt. Ebben a fülkében haltam meg. Olyan élénken emlékszem, mintha tegnap történt volna. Elbújtam ide, mert Olive Hornby csúfolt a szemüvegem miatt. Magamra zártam az ajtót és sírdogáltam, de aztán hallottam, hogy valaki bejött. Az a valaki beszélt is, de olyan furcsa nyelven. Valami külföldi nyelv lehetett. Na mindegy, szóval engem csak azért zavart a dolog, mert fiúhangerrel szólalt meg. Ki is nyitottam az ajtót, hogy elküldjem a lányvécéből, de akkor... – Myrtle fontoskodva kihúzta magát. Csak úgy sugárzott az arca. – Akkor meghaltam.

– Mitől? – kérdezte Harry.

– Fogalmam sincs – susogta Myrtle. – Csak egy nagy sárga szempárra emlékszem. Az egész testem megdermedt, aztán elszálltam innen... – Álmodozva nézett Harryre. – De később visszajöttem, mert kísértetni akartam Olive Hornbyt. Keservesen megbánta, hogy csúfolódott a szemüvegemen.

– Pontosan hol láttad azt a szempárt? – kérdezte Harry. Myrtle a vécéfülkével szemben felszerelt mosdókagyló felé mutatott.

– Valahol ott.

Harry és Ron a mosdóhoz siettek. Lockhart tisztességes távolságban maradt a veszélyes helytől, de még így is remegett, mint a nyárfalevél.

A mosdókagylón első ránézésre nem volt semmi rendkívüli. A fiúk centiméterről centiméterre átvizsgálták, az alatta futó csövekkel együtt. Végül Harry találta meg, amit kerestek: az egyik réz csaptelep oldalára valaki egy apró kígyó rajzát karcolta.

– Az sose működött – jelentette ki vidáman Myrtle, mikor Harry kipróbálta a csapot.

– Mondj valamit – javasolta Ron. – Mondj valamit párszasszóul.

– De hát... – Harry erősen koncentrált. Mindaddig csak akkor sikerült párszszóul beszélnie, ha igazi kígyóval találkozott. Rámeredt a csapba karcolt rajzra, és egy élő kígyót képzelt a helyére.

– Tárulj fel – szólt.

Felpillantott Ronra, de az a fejét rázta. – Ez embernyelven volt.

Harry újból a kígyóra nézett. Megpróbálta beleélni magát, hogy igazi kígyót lát. Rájött, hogy ha kicsit mozgatja a fejét, a gyertyafényben a rajz is mintha mozogna.

– Tárulj fel.

Ezt akarta mondani, de helyette furcsa sziszegés hagyta el az ajkát. A csap nyomban felizzott, és forogni kezdett. A következő pillanatban az egész mosdó megmozdult – pontosabban elsüllyedt a falban, és a helyén egy cső szája jelent meg egy akkora csőé, amibe egy ember is könnyen belefért.

Harry hallotta Ron döbbent nyögését, és felpillantott. Már tudta, mit kell tennie.

– Lemegyek – jelentette ki eltökélten.

Most, hogy megtalálták a Kamra bejáratát, nem hátrálhatott meg. Folytatnia kellett a harcot mindaddig, amíg a leghalványabb esély volt rá, hogy Ginny életben van.

– Én is megyek – mondta Ron.

Rövid szünet után Lockhart is megszólalt:

– Ezek szerint rám semmi szükség. – A tanár arcára visszatért régi mosolyának árnyéka. – Én akkor...

A kilincsre tette a kezét, de Harry és Ron egyszerre szegezték rá a pálcájukat.

– Maga megy le elsőnek – sziszegte Ron.

A falféher, pálcáját vesztett Lockhart vonakodva a nyíláshoz araszolt.

– Fiúk – szólt remegő hangon –, fiúk, mire jó ez az egész? Harry hátba bökte a pálcájával, mire Lockhart vonakodva bedugta lábát a csőbe.

– Ennek tényleg nincs semmi... – Lockhart csak idáig jutott a mondatban, mert Ron egy erőteljes lökéssel útnak indította lefelé. Harry nyomban követte a tanárt. Óvatosan beleereszkedett a csőbe, majd elengedte a peremét.

Olyan érzés volt, mintha egy végtelenül hosszú, sötét csúszdán siklana lefelé. A cső több helyen is elágazott, de a mellékágak sokkal szűkebbek voltak a kanyargós, meredek fő járatnál. Harry érezte, hogy a kastély pincéjénél is mélyebbre ereszkedik. Hátralatt tompa puffanások jelezték Ron útját a kanyargós csőben.

Épp amikor már aggódni kezdett, hogy milyen lesz a földet érés a lejtő végén, a cső egyszerre vízszintesbe fordult, és ő kiröppent a végéből. Nedves csattanással landolt egy sötét, kövezett alagút padlóján. A járat épp csak olyan magas volt, hogy fel lehessen állni benne. Lockhart néhány lépéssel odább igyekezett feltápaszkodni. Ruhája csupa latyak volt, s ő maga sápadt, mint egy kísértet. Harry gyorsan félreállt, mert ebben a pillanatban Ron is megérkezett.

– Mérföldekkel az iskola alatt lehetünk – állapította meg Harry. Szavai hosszan visszhangoztak a sötét alagútban.

– Valószínűleg a tó van felettünk – tette hozzá Ron a nyálkás falakat szemlélve.

Mindhárman belebámultak a sötét alagútba.

– Lumos! – mormolta Harry, mire pálcáján kigyulladt az apró lángocska.
– Gyerünk.

Csattogó léptekkel elindultak a lucskos kövezeten. Alig karnyújtásnyira láttak előre. Testük a pálca fényében rémisztő árnyékot vetett a nedves falakra.

– Az a legfontosabb – szólt halkan Harry, miközben óvatosan lépkedtek a sötétben –, hogy nyomban becsukjuk a szemünket, amint bármilyen mozgást észlelünk.

Az alagút azonban csendes volt, mint a sír, s az első váratlan zaj egy hangos roppanás volt – mint kiderült, Ron rálépett egy patkánykoponyára. Harry lejjebb eresztette világító pálcáját, és körülnézett: a kőpadló telis-tele volt apró állatok csontjaival.

Gyorsan továbbindult, és igyekezett nem gondolni arra, hogy milyen állapotban fogják viszontlátni Ginny.

Pár lépés után az alagút éles kanyart vett.

– Harry, ott van valami – szólt rekedten Ron, és megragadta barátja vállát.

Mindhárman megtorpantak, és a szemüket meresztették. Harry annyit látott, hogy egy hosszú, vastag és görbe valami fekszik mozdulatlanul az alagút padlóján.

– Lehet, hogy alszik – suttogetta, és hátrapillantott társaira. Lockhart mindkét kezét a szemére szorította.

Harry ismét a mozdulatlan valami felé fordult. Szíve olyan hevesen dobogott, hogy szinte fájt. Szemét olyan szűkre zárta, hogy éppen csak lásson, és pálcáját magasra emelve óvatosan elindult az árnyék felé.

A pálca fénye egy hatalmas, méregzöld kígyóbőrre hullott. A hulló, ami levedlette, legalább hat méter hosszú lehetett. – Uramisten! – nyögött fel Ron.

Hirtelen zaj hallatszott a hátuk mögött: Gilderoy Lockhart remegő térde felmondta a szolgálatot.

– Álljon fel – parancsolta Ron, és a tanárra szegezte pálcáját.

Lockhart feltápáskodott – és ugyanazzal a lendülettel Ronra vetette magát, a földre taszítva a fiút.

Harry egy ugrással ott termett, de elkésett. Lockhart zihálva felegyenesedett. Kezében markolta Ron pálcáját, s arcán ismét szétterült a jól ismert mosoly.

– A kalandnak vége, fiúk! – szólt. – Felviszek egy darabot ebből a bőrből az iskolába, és megmondom, hogy a lányt már nem tudtam megmenteni, ti pedig tragikus módon megzavarodtatok megcsónkított holtteste láttán. Búcsúzzatok el az emlékeitektől!

Lockhart a magasba emelte Ron összemagifixezt varázspálcáját, és így kiáltott:

– Exmemoriam!

A pálca akkorát durrant, mint egy kisebb bomba. Harry a feje fölé kapta karját, és a kígyóbőrön átbukdácsolva menekült az alagút mennyezetéből lezúduló súlyos kőtömbök elől.

Mikor visszafordult, plafonig érő, áthatolhatatlan kőrakással találta szemben magát.

– Ron! – kiabálta. – Ron, jól vagy?

– Itt vagyok! – hangzott a válasz a kőrakás túloldaláról. Nekem semmi bajom, de ezt a szélhámost telibe találta a pálca. – tompa dobbanás és hangos jajdulás hallatszott – mintha Ron sípcsonton, rúgta volna Lockhartot.

– Mi legyen? – kérdezte tanácstalanul Ron. – Nem tudunk átjutni. Holnapig se tudjuk ezt lebontani...

Harry az alagút mennyezetére nézett. Azon tátongó repedések jelentek meg. Még sohasem tört össze ekkora kőtömböket varázslattal, a kísérletezésre pedig se a hely, se az idő nem volt igazán alkalmas. Még az is megeshetett, hogy az egész alagút beomlik.

A kőrakás túloldaláról újabb dobbanás és jajdulás szűrődött át. Nem volt vesztegetni való idejük, hisz Ginny már így is órák óta bent volt a Titkok Kamrájában. Harry pontosan tudta, mit kell tennie.

– Várj meg itt – kiáltott át Ronnak. – Maradj Lockharttal. Én továbbmegyek. Ha nem jövök vissza egy órán belül... – Elharapta a

mondatot, de hallgatása többet mondott bármely szónál.

– Megpróbálom elhordani a kövek egy részét. – Ron igyekezett palástolni aggodalmát. – Hogy aztán... vissza tudj mászni. És, Harry...

– Nemsokára találkozunk – ígérte Harry megjátszott magabiztossággal, és továbbindult az alagútban.

Fél perc múlva már nem hallotta a kötömbökkal birkózó Ron nyögéseit. Az alagút egyre csak kanyargott. Harry minden idegszála kellemetlenül bizsergett. Szerette volna már látni az alagút végét, ugyanakkor félt attól, ami ott várja. Nagy sokára végül maga mögött hagyta az utolsó kanyart is, és egy tömör kőfallal találta szemben magát. A falat két elnyúló kígyó domborműve díszítette. A hullók szeme helyén egy-egy jókora, fénylő smaragd ült.

Harry kiszáradt torokkal lépett a fal elé. Most nem kellett győzködnie magát, hogy igazi kígyókat lát, mert a smaragdszemek amúgy is furcsán élőnek tűntek.

Könnyű volt kitalálni, hogy mit kell tennie. Megköszörülte a torkát, mire a kígyószemek mintha megvillantak volna.

– Tárulj – szólt mély, bűgös sziszegéssel.

A fal közepén egyre táguló rés jelent meg. A két kígyó-dombormű eltávolodott egymástól, és a titkos ajtó szárnyaival együtt eltűnt a falban. Harry egész testében remegett, de összeszedte minden bátorságát, és belépett az ajtón.

Tizenhetedik fejezet **Mardekár utódja**

Egy hosszú, félhomályba burkolózó terem végében állt. A sötétbe vesző mennyezetet kígyó-faragványokkal díszített oszlopok sora támasztotta alá, sötét árnyékokkal szabdalva a helyiséget betöltő furcsa, zöldesen derengő fényt.

Harry vadul dobogó szívvel állt a terem dermesztő csöndjében. A Basiliskus talán valamelyik sötét sarokban rejtőzik? És hol lehet Ginny?

Elővette varázspálcáját, és lassan elindult a kígyótestű oszlopok között. Bármilyen óvatosan emelte a lábát, léptei visszhangot vertek a puszta falakon. Résnyire szűkítette szemét, készen arra, hogy a legkisebb mozgásra becsukja. A kőkígyók kivájt szemüregei mintha utána fordultak volna, ahogy elhaladt közöttük. Többször is rémülten összerezzent, mert látni vélte, hogy egyik vagy másik kígyó megmozdul.

Mikor az utolsó két oszlop közé ért, újabb meglepetés várta. Közvetlenül a Kamra hátsó fala előtt mennyezetig érő, emberalakot mintázó szobor állt.

Harrynek egészen hátra kellett hajtania a fejét, hogy szemügyre vehesse a toronymagas testen ülő óriási fejet. A szoborarc ősi, majomszerű vonásokat hordozott; hosszú, vékony szakálla kis híján leért a redőzött kőtalár szegélye alól kilógó két óriási, szürke lábfejig. A Kamra sima padlóján álló lábak között egy fekete taláros, égővörös hajú alak feküdt.

– Ginny! – kiáltott fel Harry. Odarohant a lányhoz, és térdre rogyott mellette. – Ginny! Mondd, hogy élsz! Mondd, hogy nem haltál meg!

Letette pálcáját, és a vállánál fogva a hátára fordította Ginnyt. A lány arca fehér és hideg volt, mint a márvány, de szeme csukva volt – nem volt tehát kővé dermedt állapotban. De ha nem, akkor...

– Ginny, könyörgök, térj magadhoz – zihálta kétségbeesetten Harry, és megrázta az élettelen testet. Ginny feje ernyedten billegett jobbra-balra.

Ekkor egy nyugodt hang csendült fel Harry háta mögött.

– Nem fog magához térni.

Harry összerezzent, és térden állva megfordult.

A legközelebbi oszlop mellett egy magas, fekete hajú fiú állt. Testének körvonalai kissé elmosódottnak tűntek, mintha egy párás ablak mögött állna. Harry azonban így is rögtön felismerte.

– Tom... Tom Denem?

Denem bólintott, s közben továbbra is Harry arcát fürkészte.

– Hogyhogy nem fog magához térni? – hadarta riadtan Harry. – Ugye nem... ugye nem...?

– Nem halt meg – felelte Denem. – De már alig él. – Harry a fiúra meredt. Ötven év telt el azóta, hogy Tom Denem a Roxfortba járt, különös fénybe vont alakja mégis azt mutatta, hogy változatlanul tizenhat éves.

– Te kísértet vagy? – kérdezte bizonytalanul Harry.

– Emlék – felelte halkán Denem. – Emlék, amit egy napló őrzött meg ötven évig.

A szobor óriási lába felé mutatott. Attól nem messze ott feküdt a padlón a Hisztis Myrtle mosdójában talált kis fekete napló. Harrynek átfutott a fején a kérdés, hogy hogyan kerülhetett oda a könyvecske – de most ennél sürgősebb problémákkal kellett foglalkoznia.

– Segítened kell, Tom – szólt, és újból felemelte Ginny fejét. – Ki kell vinnünk őt innen. Van itt egy Basiliskus... Nem tudom, pontosan hol, de bármelyik pillanatban ideérhet. Kérlek, segíts...

Denem nem mozdult. Harry nagy nehezen felnyalábolta Ginnyt, majd lehajolt a varázspálcájáért.

A pálcá eltűnt.

– Nem láttad a...?

Harry felpillantott a fiúra, aki még mindig őt nézte – s az ujjai között forgatta a varázspálcát.

– Köszönöm – biccentett Harry, és a kezét nyújtotta érte. Denem szája rejtelmes mosolyra húzódott. Egyre csak Harryre meredt, és tovább játszott a pálcával.

– Értsd meg, Tom! – Harry már-már roskadozott a lány súlya alatt. – Menekülnünk kell! Ha a Baziliskus visszajön...

– Nem fog jönni, amíg nem hívják – felelte higgadtan Denem.

Harry nem bírta tovább tartani Ginnyt ernyedtestét, leeresztette hát a padlóra.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte. – Mindegy, add ide a pálcámat. Szükségem lehet rá.

Denem még szélesebben mosolygott.

– Nem lesz szükséged rá – felelte. Harry rámeredt.

– Hogyhogy nem lesz...

– Régóta várok erre a percre, Harry Potter – mondta Denem. – Az alkalomra, hogy találkozhasak veled. Hogy beszélgethessünk.

– Figyelj – türelmetlenkedett Harry –, úgy látom, még mindig nem érted. A Titkok Kamrájában vagyunk. Beszélgetni később is ráérünk.

– Most fogunk beszélgetni – jelentette ki Denem mosolyogva, és zsebre tette Harry pálcáját.

Harry értetlenül meredt rá. Most már határozottan érezte, hogy Denemmel valami nincs rendjén.

– Hogyan került Ginny ilyen állapotba? – kérdezte gyanakodva.

– Látod, ez érdekes kérdés – felelte csevegő hangon Denem. – És bizony hosszú történet. Egy mondatban talán úgy foglalhatnánk össze, hogy Ginny azért került ide, mert kitárta a szívét, és az összes titkát megosztotta egy idegennel.

– Miről beszélsz? – ráncolta a homlokát Harry.

– A naplóról – felelte Denem. – Az én naplómról. A kis Ginny hosszú hónapokig használta: leírta nekem minden gondját-baját, az apró-cseprő félelmeit. Elmesélte, hogy csúfolják a bátyjai, hogy használtan kapta a talárját és a könyveit, és hogy... – Denem szeme itt megvillant – hogy mennyire szeretné, ha a híres-neves Harry Potter kedvelné őt...

Beszéd közben Denem egy másodpercre se vette le tekintetét Harry arcáról. Szinte sóvárogva meredt a fiúra.

– Eléggé unalmas dolog nap nap után egy tizenegy éves lány buta kis problémáit hallgatni – folytatta. – Én mégis türelmesen válaszolgattam neki. Kedves és megértő voltam. Ginny imádott engem. Senkivel nem tudok úgy beszélni, mint veled Tom... Annyira örülök, hogy a naplóddal minden titkomat megoszthatom... Olyan, mintha volna egy barátom, akit mindig a zsebemben hordhatok...

Denem hideg, éles kacajt hallatott, ami cseppet sem illett szelíd vonásaihoz. Harrynek libabőrös lett a háta a kegyetlen hangtól.

– Nekem elhiheted, Harry: mindig el tudtam bájolni azokat, akikre szükségem volt. Ginny kiöntötte a szívét, és nekem történetesen éppen a szíve kellett. Leggyötrőbb félelmeiből, legrejtettebb titkaiból táplálkoztam, és egy idő után már erősebb voltam, mint ő. Elég erős ahhoz, hogy most már én osszam meg vele a titkaimat, én öntsem át belé azt, amit a szívemben rejtek...

– Ezt meg hogy érted? – hebegte kiszáradt szájjal Harry.

– Hát még mindig nem érted, Harry Potter? – susogta szelíden Denem. – Ginny Weasley nyitotta ki a Titkok Kamráját. Ő fojtotta meg a kakasokat, és ő festett fenyegető üzeneteket a falra. Ő uszította rá Mardekár kígyóját négy sárvérűre és a kvibli macskájára.

– Nem igaz – suttogta Harry.

– De igen – felelte higgadtan Denem. – Természetesen kezdetben nem tudta, mit csinál. Nagyon szórakoztató volt. Bár olvastad volna az akkori naplóbejegyzéseit... Sokkal izgalmasabbak voltak a korábbiaknál... Kedves Tom! – idézte, Harry döbbsen arcába meredve. – Azt hiszem, kezdem elveszteni az emlékezetemet. Kakastollakat találtam a taláromon, de fogalmam sincs, hogyan kerültek oda... Kedves Tom, nem emlékszem, mit csináltam Halloween estéjén, de az iskolában valaki megtámadott egy macskát, és nekem csupa festék a ruhám... Kedves Tom, Percy folyton azt mondja, hogy sápadt vagyok, és alig lehet rám ismerni. Szerintem gyanakszik rám... Ma újabb merénylet történt, és én nem emlékszem, hol voltam a büntény idején. Mondd meg, Tom, mit csináljak? Meg fogok örülni... Még elképzelni is szörnyű, de azt hiszem, én támadom meg az embereket!

Harry úgy megfeszítette öklét, hogy körmei mélyen belevájtak a tenyerébe.

– Az ostoba kis Ginnynek jó hosszú időbe telt, míg végre elveszítette a bizalmát a naplóban – folytatta Denem. – Akkor aztán igyekezett megszabadulni tőle. Ekkor léptél be te a képbe, Harry. Megtaláltad, és ezzel

nagy örömet szerezte nekem. A sok ember közül, aki ráakadhatott volna, épp hozzá került, épp ahhoz, akire a leginkább kíváncsi voltam...

– És miért voltál kíváncsi rám? – kérdezte Harry. Fortyogott benne a düh, s minden erejét össze kellett szednie hozzá, hogy megőrizze a nyugalom álarcát.

– Ginny nagyon sokat mesélt rólad – felelte Denem. – Töviről hegyire elmesélte a fantasztikus történetedet. – Tekintete a Harry homlokán húzódó sebhelyre vándorolt, s arca még mohóbb kifejezést öltött. – Találkozni akartam veled, hogy beszélhessünk, és még többet megtudhassak rólad. Hogy megnyerjem a bizalmadat, megmutattam neked, hogyan kaptam el Hagridot, azt a nagy maflát.

– Hagrid a barátom – szólt remegő hangon Harry. – Csapdába csaltad, igaz? Eddig azt hittem, csak tévedtél, de...

Denem újra felkacagott.

– Az én szavam állt Hagridé ellenében. Nem nehéz elképzelni, hogy kinek hitt szegény öreg Armando Dippet. Az egyik oldalon ott volt Tom Denem, a szegény, de tehetséges, árva, de hősi lelkű diákprefektus és mintagyerek; a másikon Hagrid, a busafejű vadóc, aki minden héten valami rossz fát tett a tűzre, vérfarkaskölyköket nevelt az ágya alatt, és a Tiltott Rengetegbe járt trollokkal birkózni. De azért, bevallom, magam is meglepődtem, hogy milyen simán ment minden. Azt hittem, valaki biztosan rájön, hogy Hagrid nem lehet Mardekár utódja. Még nekem is öt évig tartott megoldani a Titkok Kamrájának rejtélyét és megtalálni a bejáratot... Hagrid természetesen képtelen lett volna erre.

– Mégis csupán egyetlen ember, az átváltoztatástan-tanár, Dumbledore hitt Hagrid ártatlanságában. Ő beszélt rá Dippetet, hogy ne küldjék el Hagridot, hanem tanítsák be vadórnek. Igen, Dumbledore bizonyára sejtett valamit: Ő sosem kedvelt engem annyira, mint a többi tanár...

– Lefogadom, hogy Dumbledore átlátott rajtad – sziszegte fogát csikorgatva Harry.

– Való igaz, hogy Hagrid eltávolítása után bosszantóan gyanakvó volt velem szemben – mesélte csevegő hangon Denem. – Tudtam, hogy veszélyes lenne újból kinyitni a Kamrát, amíg az iskola tanulója vagyok. Azt viszont nem akartam, hogy veszendőbe menjen a tudás, amit hosszú évek kutatómunkájával szereztem. Elhatároztam hát, hogy hátrahagyok egy naplót, s benne tizenhat éves önmagammat... hogy ha szerencsém van, egy napon a nyomdokaimba léphessen valaki, és elvégezhesse a nemes feladatot, amit Mardekár Malazár bízott utódaira.

– Akkor csalódnod kellett – szólt közbe Harry. – Ezúttal senki nem halt meg, még a macska se. Néhány óra múlva elkészül a mandragóras gyógyszirup, és a kővé dermedt áldozatok magukhoz térnek.

– Nem mondtam még neked – válaszolta halkán Denem –, hogy engem már nem a sárvérűek érdekelnek? A kiszemelt áldozatom immár hónapok óta – te vagy.

Harry döbbenten meredt rá.

– Képzelheted, milyen dühös voltam, mikor újból Ginny írt nekem, nem pedig te. Az ostoba lány meglátta nálad a naplót, és pánikba esett. Félt, hogy rájössz, hogyan működik, és én elárulom neked az összes kis titkát. Sőt talán még azt is, hogy ki fojtotta meg a kakasokat. Ezért aztán kivárta a megfelelő alkalmat, és visszalopta a naplót. Akkor azonban már tudtam, mi a teendő. Nyilvánvaló volt, hogy Mardekár utódját keresed, és abból, amit Ginny mesélt rólad, az is kiderült, hogy kerül, amibe kerül, meg akarod oldani a rejtélyt. Különösen ha az egyik legjobb barátodat éri támadás. Ginny azt is elmondta, hogy az egész iskola felbolydult, mikor megtudták, hogy párszaszájú vagy...

– Így aztán megírtam Ginnyvel a saját búcsúlevelét, és leküldtem őt ide. Eleinte ellenkezett és folyton bögött, szóval nagyon unalmas volt. De most már nemigen maradt benne élet – túl sokat adott át magából a naplónak, vagyis nekem. Olyan sokat, hogy végre kiléphettem a lapok közül. Azóta várok az érkezésedre, mióta lejöttünk ide. Tudtam, hogy el fogsz jönni: Rengeteg kérdést akarok feltenni neked, Harry Potter.

– Például? – sziszegte Harry ökölbe szorult kézzel.

– Nos – mosolygott Denem –, először is szeretném megtudni, hogyan volt képes egy magadfajta gyenge csecsemő legyőzni minden idők legnagyobb mágusát. Hogy lehet az, hogy te egyetlen sebhellyel megúsztad, míg Voldemort nagyúr elveszítette a varázserejét?

Denem szemében a mohó fény lázas izzássá erősödött.

– Miért érdekel téged, hogyan menekültem meg? – kérdezte lassan Harry. – Voldemort később élt, mint te.

Denem halkán, szinte kedvesen válaszolt.

– Voldemort a múltam, a jelenem és a jövőm, Harry Potter... – Elővette a zsebéből Harry varázspálcáját, és három fénylő szót írt vele a levegőbe:

TOM ROWLE DENEM

Azután intett a pálcával, mire a név betűi egy szempillantás alatt átrendeződtek:

NEVEM VOLDEMORT

– Ilyen egyszerű – suttogta. – A legjobb barátaim már itt, a Roxfortban is így szólítottak. Azt hiszed, örök időkre az átkozott mugli apám nevét akartam viselni? Én, akinek az ereiben anyai ágon Mardekár Malazár vére csörgedezik? Tartottam volna meg annak a semmirekellő bitangnak a nevét, aki már a születésem előtt elhagyott, csak mert megtudta, hogy a felesége boszorkány? Nem Harry, inkább kiötlöttem magamnak ezt az új nevet. Tudtam, hogy eljön az idő, amikor a varázslók ugyanúgy félnek majd a Voldemort névtől, mint viselőjétől, a világ legnagyobb mágusától!

Harry úgy érezte, mintha kihullottak volna a fejéből a gondolatok. Némán meredt Denemre, a hajdani árva gyerekre, aki felnőttként odáig jutott, hogy meggyilkolta az ő, Harry szüleit és oly sok más ártatlan embert... Végül sikerült rávennie magát, hogy megszólaljon.

– Az nem te vagy – suttogta gyűlölettől izzó hangon.

– Mi? – horkant fel Denem.

– Nem te vagy a világ legnagyobb mágusa – zihálta Harry. – Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom neked, de a legnagyobb varázsló Albus Dumbledore. Ezt mindenki tudja. Még fénykorodban sem merted megtámadni a Roxfortot. Dumbledore már diákként látta rajtad, hogy miféle vagy, és te még ma is retegsz tőle, bárhol is bujkálsz.

Denem arcáról leolvadt a mosoly, és dühös fintor vette át a helyét.

– Dumbledore-t a pusztá emlékem is elkergette az iskolából! – sziszegte.

– Nem ment ő olyan messzire, mint hinnéd! – vágott vissza Harry. A kijelentés inkább a vágyait tükrözte, semmint a tényeket, de arra talán jó volt, hogy megijessze Denemet.

A fiú válasza nyitotta a száját, de torkára forrott a szó. A Kamrában földöntúli muzsika csendült fel. Denem gyorsan körülnézett. A hátborzongató csengés-búgás egyre erősödött. Harry tetőtől talpig beleborzongott; úgy érezte, szíve a kétszeresére dagad. Mikor aztán a zene elérte azt a pontot, hogy Harry minden egyes bordája vibrálni kezdett tőle, lángnyelvek csaptak ki a legközelebbi oszlop tetejéből.

A tűzből hattyú nagyságú, pávaszerűen hosszú farkú, karmazsinpiros madár bontakozott ki. Nyakát a mennyezet felé nyújtogatva zengte túlvilági énekét, s fénylő arany karmai közt rongyos tárgyat szorongatott.

A következő pillanatban a madár leszállt az oszlopról, és egyenesen Harry felé repült. A rongyos valamit ledobta elé a földre, ő maga pedig a fiú vállára telepedett, és behúzta szárnyait. Harry most már hosszú, éles, arany csőrét és fényes fekete szemét is megfigyelhette.

A madár abbahagyta az éneket. Mozdulatlanul ült Harry vállán, meleg tollaival a fiú arcához ért, és Denemre függesztette tekintetét.

– Ez egy főnix... – szólt gyanakodva Denem.

– Fawkes? – suttogta Harry, s érezte, hogy a madár arany karmaival finoman megszorítja a vállát.

– Az pedig – folytatta Denem a rongyos valamire pillantva – az a régi iskolai Teszlek Süveg.

Valóban így volt: A foltos, gyűrött fejfedő mozdulatlanul hevert Harry lába előtt.

Denem ismét felnevetett, ezúttal olyan harsányan, hogy a visszhangos teremben úgy tűnt, mintha egyszerre tíz Denem kacagna.

– Ezt küldi Dumbledore a védelmezőjének! Egy énekesmadarat meg egy ócska sapkát! Megjött az önbizalmaid, Harry Potter? Most már biztonságban érzed magad?

Harry nem válaszolt. Nem értette ugyan, mi hasznát veheti Fawkes-nak vagy a Teszlek Süvegnek, de legalább már nem volt egyedül; éledő bátorsággal várta, hogy Denem abbahagyja a nevetést.

– Térjünk a tárgyra, Harry. – Denem még mindig mosolygott. – Két alkalommal találkoztunk a te múltadban s az én jövőmben. Kétszer próbáltalak megölni, de sikertelenül. Hogyan élted túl? Áruld el a titkot. Minél tovább beszélsz – tette hozzá szelíden –, annál tovább élsz.

Harry lázasan töprengve latolgatta az esélyeit. Denem megszerezte a pálcát, így neki, Harrynek Fawkes és a Teszlek Süveg maradt, de párbajban egyiknek se vehette hasznát. A helyzet tehát nem sok reménnyel kecsegtetett. Ugyanakkor az időhúzással is csak Denem nyert volna, hiszen Ginny életeréje percről percre fogyott... s ezzel párhuzamosan – Harry ezt csak most vette észre – egyre élesebbé és tisztábbá váltak Denem testének körvonalai. Ha tehát meg kell küzdeniük, azt nem érdemes halogatnia.

– Senki nem tudja, miért vesztetted el a varázserődöt, mikor rám támadtál – szólt Harry. – De azt tudom, hogy miért nem tudtál megölni: mert az anyám az életét adta értem. Az én egyszerű, mugliivadék anyám – tette hozzá a felindultságtól remegő hangon –, ő állt az utadba. Egyébként ismerem az igazi énedet, mert tavaly szemtől szemben álltunk. Egy szálnalmas, tengődő roncs vagy. Ide vezetett az a nagy hatalmad. Bujdosnod kell. Egy szálnalmas senki lettél!

Denemet láthatóan felbőszítették Harry szavai, mégis sikerült torz mosolyt erőltetnie arcára.

– Vagy úgy. Szóval az anyád az életét adta érted. Mi tagadás, hatásos ellenvarázslat. Ezek szerint nincs benned semmi különös. Tudod, az keltette fel a kíváncsiságomat, hogy annyi érdekes hasonlóság van köztünk. Bizonyára neked is feltűnt: mindketten félvérek és árvák vagyunk, s mindketten muglik között nőttünk fel. Rajtunk kívül talán nem is járt más párszázajú a Roxfortba a nagy Mardekár óta. Még külsőre is hasonlítunk egy kicsit... De a lényeg az, hogy nem a képességeid, hanem a jó szerencse mentett meg tőlem. Csak ennyit akartam tudni.

Harry dermedten állt; arra számított, hogy Denem végre felemeli a varázspálcát. A fiú azonban nem mozdult, csak szélesebbre húzódott arcán a mosoly.

– Most pedig egy érdekes kísérlet következik: összemérjük Mardekár Malazár utódjának, Voldemort nagyúrnak az erejét a híres Harry Potterével, akit Dumbledore legjobb fegyverei védenek.

Denem lekicsinylő pillantást vetett Fawkes-ra és a Teszlek Süvegre, majd sarkon fordult, és elindult. A félelem szűrő fájdalomként áradt szét Harry zsibbadt lábában. Denem megállt a kígyóforma oszlopok között, és felnézett a Mardekárszobor sötétbe burkolózó kőarcára. Nagyra tátotta a száját, és sziszegni kezdett – de Harry értette, mit mond:

– Szólj hozzám, Mardekár, a Roxforti Négyek legdicsőbbike!

Harry megfordult, és a szoborra meredt. Fawkes kissé megbillent a vállán.

Mardekár kőarca megmozdult. Harry döbbenten látta, hogy a szoborszáj kinyílik, majd egyre nagyobbra tárul, mint egy éjsötét barlang ásító bejárata.

A szájüregben egy hosszú, tekergőző lény vált láthatóvá. Harry a Kamra sötét faláig hátrált. Szorosan becsukta a szemét, s közben érezte, hogy Fawkes szárnya végigsöpör az arcán; a madár felszállt a válláról. Utána akart kiáltani, de mégsem tette: tudta, hogy a főnix sem segíthet rajta a kígyók királyával szemben.

Valami nagy és súlyos dolog zuhant a Kamra padlójára; a puffanásba még a falak is beleremegtek. Harry érezte, mi történik; szinte látta, ahogy a hatalmas kígyó széttekeredik a földön. Azután meghallotta Denem sziszegését:

– Öld meg!

A Basiliskus elindult; Harry tisztán hallotta a porlepte kőpadlót súroló súlyos test zaját. Csukott szemmel rohanni kezdett oldalirányba, kinyújtott kezével tapogatva az utat maga előtt. Denem harsányan nevetett...

Harry néhány lépés után elbotlott – hasra esett, és a vér édes ízét érezte a szájában. A kígyó már csak egy-két méterre lehetett tőle, s még mindig közeledett.

Ekkor Harry feje fölött valami csattant, és őt magát olyan erős ütés érte, hogy nekiesett a falnak. Arra számított, hogy a következő pillanatban testébe hatolnak a kígyó tűhegyes fogai, de nem így történt: csupán dühös sziszegést hallott, és olyan hangot, mintha valaki korbáccsal verné az oszlopokat.

Kíváncsisága most már felülkerekedett félelmén: résnyire kinyitotta a szemét, és a hangok irányába pillantott.

A hatalmas, fényes-zöld kígyó felágaskodott fatörzsvastag testével, s iszonyú fejét az oszlopok között himbálta. Harry remegve nézte, készen arra, hogy gyorsan becsukja a szemét – s nemsokára észrevette, hogy mi terelte el a szörnyeteg figyelmét.

A kígyó feje körül ott körözött Fawkes. A Basiliskus dühösen kapkodott utána hosszú, pengevékony fogaival.

Fawkes lecsapott, s aranyló csőrét a kígyó fejébe mélyesztette; a következő pillanatban sötét vércseppek zápora hullott a kőpadlóra. A kígyó csapott egyet a farkával – kis híján eltalálta Harryt –, s váratlanul megfordult. Harrynek már nem volt ideje behunyni a szemét, s egyenesen belenézett a hulló szögletes pofájába. A kígyó viszont nem nézett már sehova: dülledő sárga szeme helyén két vérző seb tátongott. Harry nyomban megértette, mi történt: Fawkes a csőrével kiszúrta a szörnyeteg szemét.

– Ne! – hangzott fel Denem üvöltése. – Hagyd a madarat! Hagyd a madarat! A fiú ott van mögötted. Kövesd a szagát! Öld meg!

A megvakult kígyó a fájdalomtól kábultan himbálta a fejét. Fawkes még mindig ott körözött fölötte, hangosan furulyázta földöntúli énekét, s csőrével újra meg újra a vérző szörnyeteg orra felé kapott.

– Segítség – motyogta rémülten Harry. – Segítsen valaki!

A kígyó farka végigsöpört a terem padlóján. Harry hátraugrott, s a következő pillanatban valami puha dolog csapódott az arcába.

A Basiliskus akaratán kívül odalökte neki a Teszlek Süveget. Harry úgy kapott utána, mint fuldokló az utolsó szalmaszál után. Ez volt az egyetlen fegyvere, az egyetlen esélye. Gyorsan a fejébe húzta a süveget, és hasra vetette magát a kövön, kitérve a kígyó izmos farkának következő csapása elől.

– Segíts... segíts rajtam... – gondolta kétségbeesetten, és összeszorította a szemét. – Kérlek, segíts rajtam!

A süveg nem válaszolt; helyette összeszűkül, mintha egy láthatatlan kéz rászorította volna Harry fejére.

A következő pillanatban egy súlyos tárgy koppant Harry feje búbján. Az ütéstől kis híján elvesztette az eszméletét. Káprázó szemmel kapott a fejéhez, hogy lerángassa róla a süveget, ami alatt egy hosszú, kemény valamit tapintott ki.

A süvegben egy csillogó ezüst kard lapult. Markolatát tyúktojás nagyságú rubintok ékesítették.

– Öld meg a fiút! Ne törődj a madárral! Ott van mögötted! Használd a szaglásod! Szagolj!

Harry harcra készen szökkent talpra. A Basiliskus feje szinte zuhanva közeledett felé; ahogy a kígyó megfordult, farka az oszlopokat csapkodta. Szeméből patakzott a vér, s száját akkorára tátotta, mintha egészben akarná lenyelni Harryt. A homályban megcsillanó méregfogai akkorák voltak, mint Harry kardja.

A Basiliskus vakon lecsapott. Harry félreugrott, és nekiesett a Kamra falának. Az újabb támadás során a kígyó villás nyelve az arcát súrolta.

Harmadszorra már Harry a magasba szegezett karddal várta a támadást. A Basiliskus újból lecsapott, s ezúttal nem vétette el a célt. Harry minden erejét összeszedte, és a kígyó szájpadrólásába dőfte a kardot.

Kezén és karján meleg vérpatak csorgott végig, ugyanakkor szúró fájdalmat érzett közvetlenül a könyöke fölött. A kígyó egyik méregfoga belefúródott a karjába... A fog egyre mélyebbre hatolt, majd mikor a haldokló Basiliskus feje oldalra bukott, bele is tört a sebbe.

Harry a fal tövébe roskadt. Remegő kézzel kirántotta a mérget fecskendező fogat a karjából, de tudta, hogy ez már nem segít rajta. A sebből kiindulva tompa, zsibbasztó fájdalom áradt szét lassan a testében. Miközben a padlón heverő fogra és véráztatta talárjára meredt, látása egyre jobban elhomályosult. Szeme előtt a Kamra képe elmosódott színes foltokká olvadt össze.

Valami vörös úszott át a szeme előtt, s madárkarmok halk zörgését hallotta maga mellett.

– Fawkes – sóhajtotta erőtlenül. – Legyőztük, Fawkes... Érezte, hogy a madár vérző sebére hajtja puha, tollas fejét. Léptek zaját hallotta, majd sötét árnyék hullott az arcára.

– Halál fia vagy, Harry Potter – bűgött fel a magasban Denem hangja. – Meghalsz. Ezt még Dumbledore madara is tudja. Látod, mit csinál, Potter? Elsirat téged.

Harry pislogott, s egy pillanatig sikerült élesen látnia Fawkes fejét. A karmazsinpiros tollakon kövér, gyöngyházfényű könnyecsek csordultak végig.

– Leülök ide, és megvárom, amíg kiszenvedsz, Harry. Nem kell sietned, van időm.

Harry érezte, hogy forogni kezd vele a világ.

– Így végzi hát a híres Harry Potter. – Denem hangja távoli zúgásként hatolt a fülébe. – Itt maradt magára hagyatva a Titkok Kamrájában, a barátai sehol. Legyőzte őt a Sötét Nagyúr, akit dőre módon magára haragított. Nemsokára viszontlátod a sárvérű anyádat, Harry... Tizenkét évet vásárolt neked az életével... De amitől féltél; beteljesült: Voldemort nagyúr végül leszámolt veled.

Ha ez most a halál, gondolta Harry, akkor nem is olyan rossz. Még a fájdalom is szűnni kezdett...

De vajon tényleg haldoklott-e? Nemhogy elsötétült volna előtte a világ, de egyenesen kitisztult a látása. Kicsit megmozdította a fejét, s látta, hogy Fawkes feje még mindig ott pihen a karján. Selymes fényű könnytócsa gyűlt össze a bőrén – és a seb már nem volt sehol.

– Hess onnan, madár! – sziszegte ekkor Denem. – Hess onnan, ha mondom!

Harry felemelte a fejét. Denem ott állt egy lépésre tőle, s a főnixre szegezte a varázspálcát. A pálcá akkorát dörrent, mint egy ágyú, és Fawkes felröppent a magasba.

– Főnixkönny... – morogta Denem, és Harry karjára meredt. – Hát persze... a főnix könnye gyógyító erejű. Ezt el is felejtettem.

Denem Harry arcába nézett.

– De annyi baj legyen. Sőt, így talán még jobb is. Csak te meg én, Harry Potter. Csak te meg én...

Azzal a magasba emelte a varázspálcát.

Ekkor szárnyzuhogás hallatszott, s az odaröppenő Fawkes Harry ölébe pottyantotta a naplót.

A másodperc töredékéig Harry és Denem egyaránt a könyvecskére meredtek. Azután Harry gondolkodás nélkül – ösztönösen, vagy mintha régóta erre készült volna – felkapta a Basiliskus letört fogát, és teljes erőből a napló közepébe döfte.

A Kamrát elnyújtott, velőtrázó sikoly töltötte be. A naplóból ömleni kezdett a tinta; végigfolyt Harry kezén, és kövér, fekete tócsába gyűlt a kövön. Denem rángatózott, jajveszékelt és hadonászott kínjában...

És a következő pillanatban köddé vált. Harry varázspálcája koppanva a padlóra hullott, s azután már csak a tinta egyenletes csöpögése törte meg a csendet. A Basiliskus mérge füstölő lyukat égetett a naplóba.

Harry remegő lábbal feltápáskodott. Úgy kavargott a feje, mintha épp körbeutazta volna a világot Hop-porral. Nagy nehezen összeszedte a pálcáját meg a Teszlek Süveget, aztán egy erőteljes rántással kiszabadította a rubintköves kardot a Basiliskus szájpádlásából.

Ekkor elhaló nyögés hangzott fel a terem másik végében. Ginny megmozdult. Harry odaszaladt hozzá, s mire odaért, a lány már fel is ült. Kábán rámeredt a Basiliskus tetemére, majd pillantása Harry vértől csatakos talárjára, arról pedig a naplóra vándorolt. Mély, szaggatott sóhajtás tört fel mellkasából, s nyomban utána potyogni kezdtek a könnyei.

– Harry... jaj, Harry... el akartam mondani a reggelinél, de Percy előtt nem bírtam... Én voltam, Harry, de... esküszöm, nem akartam... Denem kényszerített rá. Uralkodott fölöttem, és... Hohogy sikerült megölnöd azt a szörnyet? Hol van Denem? Arra még emlékszem, hogy egyszer csak előjött a naplóból, de aztán...

– Elmúlt a veszély. – Harry felemelte a naplót, és megmutatta Ginnynek a megperzselt szélű lyukat. – Denemnek vége. És a Basiliskusnak is. Gyere, menjünk innen...

– Ki fognak csapni az iskolából – pityergett a lány, miközben Harry után talpra segítette. – Azóta vártam rá, hogy ide járhassak, mióta Billt felvették, és most szégyenszemre... Mit fog szólni apa meg anya?

Fawkes a Kamra bejáratánál körözve várt rájuk. Harry maga előtt terelte Ginnyt; átléptek a Basiliskus mozdulatlan tekervényein, végigsiettek az oszlopok között, és kiléptek a sötét alagútba. Harry hallotta, hogy a kőből faragott ajtószárnyak halk szisszenéssel bezárulnak mögöttük.

Néhány percnyi gyaloglás után dobbanások távoli zaja ütötte meg a fülüket.

Harry megszorította lépkeit.

– Ron! – kiáltotta. – Ginny él és egészséges! Itt van velem! – Ron örömkialtást idéző nyögéssel fogadta a hírt. A következő sarok után Harry és Ginny meg is pillantották a fiú izgatott arcát: Ronnak időközben sikerült átjárnia a köömláson.

– Ginny! – Ron átdugta karját a résen, hogy átsegítse kishúgát. – Hát mégis élsz! Ez nem lehet igaz! Mi történt? – Át akarta ölelni a kislányt, de az sírva eltolta őt magától. – De hiszen kutya bajod, Ginny – nevetett Ron. –

Nincs már mitől félned!... Az a madár meg hogy kerül ide? – Fawkes Ginny mögött suhant át a lyukon.

– Ő Dumbledore madara – felelte Harry.

– És honnan van kardod? – ámuldozott Ron a csillogó fegyverre meredve.

– Majd elmesélem, ha felértünk – nyögte Harry, miközben átpasszírozta magát a kövek közti résen.

– De hát...

– Türelem – zárta le a témát Harry. Úgy vélte, jobb, ha Ginny nem tudja meg, ki is volt valójában Denem. – Hol van Lockhart?

– Nem messze innen. – Ron a sötét alagút felé bökött a fejével és elvigyorodott. – Elég rossz bőrben van. Gyertek, nézzétek meg.

Fawkes karmazsinpiros tollai halványan izzottak a sötétben, így ő mutatta nekik az utat az iskolába vezető cső szája felé. Lockhart a csőtorkolat mellett üldögélt, és békésen dudorászott magában.

– Teljes amnézia – magyarázta Ron. – A felejtésátok visszafelé sült el, és őt találta el, nem minket. Fogalma sincs róla, hogy ki ő és hol van. Minket se ismer meg. Amilyen suta, még kárt tett volna magában, ezért ráparancsoltam, hogy üljön le ide és ne nyúljon semmihez.

Lockhart kedélyesen mosolygott rájuk.

– Szervusztok – mondta. – Fura egy hely ez, mi? Ti itt laktok?

– Nem – felelte Ron, és jelentőségteljes pillantást vetett Harryre.

Harry lehajolt, és belenézett a cső sötétén ásító szájába. – Kitaláltad, hogyan fogunk visszajutni? – kérdezte.

Ron a fejét rázta, de Fawkes ekkor odaröppent Harry orra elé, és meglengette előtte hosszú, arany farktollait. Fényes gombszeme csak úgy világított a sötétben. Harry értetlenül nézett rá.

– Mintha azt akarná, hogy fogd meg – csóválta a fejét Ron. – De miért? Hiszen úgysem bírna el téged.

– Fawkes nem közönséges madár – felelte Harry, és társaihoz fordult. – Össze kell kapaszkodnunk. Ginny, te fogd meg Ron kezét. Lockhart professzor...

– Az maga – vetette oda Ron a tanárnak... – fogja meg Ginny kezét.

Harry az övébe dugta a kardot és a Teszlek Süveget; Ron belekapaszkodott Harry talárjába, Harry pedig megmarkolta Fawkes aranylő farktollait.

Ekkor különös dolog történt. Harry úgy érezte, mintha egész teste pihekönnyűvé változott volna, és a következő pillanatban már suhant is

felfelé a csőben. Háta mögül hallotta Lockhart álmélkodó kurjantásait:

– Hát ez csoda! Ez csoda! Ez varázslat!

A cső hűvös, párás levegője hátrafújta Harry haját. Mielőtt még megunhatta volna az utazást, már célba is értek – mind a négyen lehuppantak Hisztis Myrtle mosdójának nedves padlójára. Mire Lockhart megigazította a süvegét, már a bejáratot álcázó mosdókagyló is visszacsúszott a helyére.

Myrtle nagy szemeket meresztett Harryre.

– Te élsz – állapította meg csalódottan.

– Azért nem kell sírva fakadni – morogta bosszúsan Harry, és letörölte szemüvegéről a vér-és mocsokfoltokat.

– Jaj, nem... csak arra gondoltam, hogy ha meghaltál volna, szívesen megosztanám veled a vécékagylómat – motyogta Myrtle, és ezüstös pír öntötte el az arcát.

– Oáh! – fintorgott Ron, mikor kiértek a sötét, kihalt folyosóra. – Harry, szerintem Myrtle beléd zúgott! Hallod, Ginny? Jelentkezett a konkurencia!

A kislánynak azonban még mindig potyogtak a könnyei.

– És most merre? – kérdezte Ron, és aggódó pillantást vetett hűgára. Harry előre mutatott.

Fawkes ott repült előttük, és arany szárnyaival megvilágította útjukat. Nem volt más dolguk, mint követni a madarat. Néhány másodperc múlva McGalagony szobájánál találták magukat.

Harry kopogtatott, azután benyitott az ajtón.

Tizennyolcadik fejezet

Dobby jutalma

Mikor Harry, Ron, Ginny és Lockhart tetőtől talpig mocskosan (Harry esetében véresen) megjelentek az ajtóban, meglepett csend fogadta őket. Azután valaki felsikoltott.

– Ginny!

Mrs Weasley volt az; az asszony, aki eddig magába roskadva ült a kandalló előtt. Most felpattant, és odarohant halottnak hitt kislányához. Mr Weasley sem maradt le, így ketten vetették rá magukat Ginnyre.

Harry azonban nem őket nézte. A kandallópárkány mellett ott állt Dumbledore professzor, mellette pedig McGalagony. Dumbledore arca sugárzott az örömtől, a professzorasszony viszont egyelőre csak tátozni tudott; tenyerét a mellkasára szorította, mintha a szíve ki akarna ugrani a helyéből. Fawkes elröppent Harry feje mellett, és elfoglalta a helyét gazdája

vállán. A következő pillanatban Harry és Ron eltűntek Mrs Weasley ölelő karjaiban.

– Megmentettétek! Megmentettétek! De hát hogyan? Hogyan sikerült?

– Erre, azt hiszem, valamennyien kíváncsiak lennénk – szólt rekedten McGalagony professzor.

Mrs Weasley elengedte Harryt. A fiú egy percig habozott, majd az íróasztalhoz lépett, s lerakta rá a Teszlek Süveget, a rubintos kardot és Denem naplójának maradványait.

Azután belefogott a történetbe. Jó negyedóraig beszélt, s a jelenlévők tágra nyílt szemmel, némán hallgatták monológját.

Mesélt a titokzatos hangról, elmondta, hogyan fejtette meg Hermione a csövekben bújkáló Basiliskus titkát; beszámolt a menekülő pókokról és a Tiltott Rengetegben lakó Aragogról, akitől megtudták, hol halt meg a Basiliskus utolsó áldozata; elmondta, hogyan jöttek rá, hogy ez az áldozat Hisztis Myrtle volt, és hogy a Titkok Kamrájának bejárata valahol a mosdóban lehet...

– Eddig világos – bólintott McGalagony, mikor Harry szünetet tartott. – Kiderítették, hogy hol van a bejárat – hozzáteszem, közben megszegették a házirend szinte összes szabályát –, de hogy a csudába sikerült élve kijutniuk onnan?

Így hát Harry, a sok beszédől már kissé rekedten, elmesélte Fawkes hősies közbelépését, és azt is, miként kapta a kardot a Teszlek Süvegtől. Ezen a ponton azonban megakadt. Mindeddig nem említette se Denem naplóját, se Ginnyt. A kislány édesanyja vállára hajtotta fejét, s orcáján még mindig peregtek a könnyek. Mi lesz, ha kicsapják? gondolta riadtan Harry. Denem naplója tönkrement, így semmi sem bizonyítja, hogy Ginny kényszer alatt cselekedett.

Harry ösztönösen Dumbledore-ra nézett. A professzor halványan elmosolyodott; a tűz fénye vidám táncot lejtett félhold alakú szemüvegének lencséjén.

– Engem az érdekel a legjobban – szólalt meg szelíden –, hogy miként tudta Voldemort megigézni Ginnyt, mikor szavahihető forrásból úgy tudom, hogy jelenleg az albániai erdőkben bújkál.

Harry szívét átjárta a minden gondot elsőprő, túláradó, diadalittas megkönnyebbülés.

– Mi-mi-micsoda? – hebegte Mr Weasley. – Tudodki? Me-megigézte Ginnyt? De hát Ginny nem... Ginny sosem... vagy talán igen?

– Ez a napló volt az oka – sietett a magyarázattal Harry. Felkapta az asztalról a könyvecskét, és megmutatta Dumbledore-nak. – Denem írta, tizenhat éves korában.

Dumbledore átvette a naplót Harrytől, és érdeklődve vizsgálgatni kezdte a megperzselt, ázott lapokat.

– Zseniális – mormolta elismerően. – Hiába, ő volt minden idők legtehetségesebb roxfordi diákja.

Azzal a döbbsent-értetlenül meredő Weasley házaspárhoz fordult.

– Igen kevesen tudják, hogy Voldemort nagyurat egykor Tom Denemnek hívták. Ötven éve én magam is tanítottam őt itt, a Roxfortban. Miután elvégezte az iskolát, nyoma veszett... beutazta a nagyvilágot... elmélyült a Sötét Tudományban, összeállt a mágusvilág söpredékével, s oly sok veszélyes, ördögös átváltozáson ment keresztül, hogy mikor újra felbukkant, immár Voldemort nagyúrként, alig lehetett ráismerni. Az emberek többségének meg se fordult a fejében, hogy Voldemort azonos lehet azzal az okos és szép arcú fiúval, aki hajdan iskolaelső volt a Roxfortban.

– De hát Ginnynek – szólalt meg Mrs Weasley –, a mi Ginnynek mi köze volt hozzá?

– A naplója! – fakadt ki sírva a kislány. – Egész évben írtam a naplójába, és ő mindig válaszolt nekem...

– Ginny! – hüledezett Mr Weasley. – Hát mindvégig a falnak beszéltem!? Hányszor mondtam neked, hogy ne bízz meg semmiben, ami gondolkodik, de nem látni, hogy hol tartja az eszét! Miért nem mutattad meg azt a naplót nekem vagy anyádnak? Egy ilyen gyanús tárgyat... amiről a vak is látja hogy tele van fekete mágiával!

– Nem tudtam – szípozott Ginny. – Az egyik könyvben találtam, amit anya vett nekem. Azt hittem, hogy valaki benne felejtette...

– Legjobb lesz, ha Weasley kisasszony most rögtön felmegy a gyengélkedőbe – szólt közbe erőlesen Dumbledore. – Szörnyű tortúrán ment keresztül. A büntetéstől ezúttal eltekintünk. Voldemort nála bölcsőbb és tapasztaltabb varázslóknak is könnyedén túljárt az eszén.

Az ajtóhoz lépett, és kitárta.

– Jó sok pihenés, és esetleg egy nagy bögre illatos, forró csokoládé... Az engem mindig felvidít – tette hozzá, és bátorítóan Ginnyre kacsintott. – Madam Pomfrey még ébren van. Most adagolja a mandragóraszirupot – ha nem csalódom, a Basiliskus áldozatai hamarosan felébrednek.

– Hermione magához tér! – ujjongott Ron.

– Senki nem szenvedett maradandó sérülést – erősítette meg Dumbledore.

Mrs Weasley kikísérte Ginnyt. Mr Weasley támolyogva követte őket – még mindig nem tért magához megrökönyödéséből.

– Tudja, Minerva – szólt nagy komolyan Dumbledore –, szerintem ez az este mégér egy kiadós lakomát. Megtenné, hogy riadóztatja a konyha legénységét?

– Hogyne – biccentett McGalagony, és az ajtó felé indult. – Felteszem, addig ön elintézi Pottert meg Weasleyt.

– Úgy van – felelte Dumbledore.

A tanárnő távozott. Harry és Ron megszeppenve pislogtak Dumbledore-ra. Vajon hogy értette McGalagony, hogy el kell intézni őket? Csak nem fognak büntetést kapni?

– Ha jól emlékszem, a legutóbb azt ígértem, hogy ha még egyszer kihágáson kaplak benneteket, búcsút veszünk egymástól – szólt Dumbledore.

Ronnak leesett az álla a döbbenettől.

– Ami azt mutatja, hogy néha bizony a legjobbaknak is meg kell szegniük a szavukat – folytatta mosolyogva az igazgató. – Mindketten megkapjátok az „Önzetlenül az Iskoláért” Különdíjat, és – lássuk csak – fejenként kétszáz ponttal gazdagítjátok a Griffendélt.

Ron becsukta a száját, s arca olyan színű lett, mint Lockhart Bálint-napi virágai.

– No de van itt valaki, aki feltűnően hallgat a veszélyes kalandban játszott szerepéről – tette hozzá Dumbledore. – Mi ez a nagy szerénység, Gilderoy?

Harry összerezett. Most döbönt csak rá, hogy Lockhartról teljesen megfeledkezett. A tanár a szoba sarkában álldogált; arcára ráfagyott a bizonytalan, bamba félmosoly. Mikor Dumbledore megszólította, hátranézett a válla fölött, hogy vajon kihez beszél a professzor.

– Dumbledore professzor – hadarta Ron –, odalent a Titkok Kamrájában történt egy kis baleset Lockhart professzorral...

– Professzor vagyok? – álmétkodott Lockhart. – Jóságos ég! Szánalmas egy tanár lehettem...

– Megpróbálkozott egy felejtésátokkal, de a pálca visszafelé sült el – magyarázta fojtott hangon Ron.

– Ejnye, ejnye – csóválta a fejét Dumbledore. Hosszú, ezüst bajsza alatt mosoly bujkált. – A saját vermébe esett, kedves Gilderoy?

– A vermembe? – hökkent meg Lockhart. – Nincs nekem semmiféle vermem. A fiúknak viszont van egy mély alagútjuk. Odalent laknak.

Dumbledore Ronhoz fordult.

– Felkísérnéd Lockhart professzort a gyengélkedőbe? Szeretnék váltani néhány szót Harryvel...

Lockhart jámboran kibandukolt az ajtón. Ron még egy utolsó kíváncsi pillantást vetett Dumbledore-ra és Harryre, azután magukra hagyta őket.

Dumbledore a kandallóhoz sétált, és az egyik karosszékre mutatott.

– Parancsolj, foglalj helyet.

Harry leült. Valami érthetetlen okból szorongás vett erőt rajta.

– Mindenekelőtt szeretnék köszönetet mondani neked. – Dumbledore szeme derűsen megcsillant. – A jelek szerint odalent a Kamrában tanúságot tettél az irántam való megingathatatlan hűségedről. Ugyanis semmi más, csak ez szólíthatta hozzád Fawkes-ot.

Az igazgató megsimogatta a főnixet, amely időközben leszállt a válláról a térdére. Harry zavartan mosolygott; feszélyezte a dicséret.

– Szóval megismerkedtél Tom Denemmel – ingatta a fejét Dumbledore. – Gondolom, nagyon kíváncsi volt rád... – Most egyszerre kibukott Harryből a kérdés, ami a leginkább nyomta a szívét.

– Dumbledore professzor... Denem azt mondta, hasonlítok rá. Érdekes hasonlóságokról beszélt...

– Valóban? – Dumbledore tűnődve fürkészte Harryt bozontos, ezüst szemöldöke alól. – És neked mi a véleményed erről?

– Az, hogy nem vagyok olyan, mint ő! – vágta rá Harry, egy kicsit hevesebben, mint szeretne volna. – Hiszen én, én griffendéles vagyok, én...

Elharapta a mondatot, mert egyszerre fájó kétség hasított a lelkébe.

– Professzor úr – szólalt meg rövid hallgatás után –, a Teszlek Süveg azt mondta, hogy... hogy a Mardekárban nagyon sokra vihetném. Nem rég pedig még mindenki azt hitte, hogy én vagyok Mardekár utódja... mert párszaszájú vagyok.

– Azért vagy párszaszájú – felelte higgadtan Dumbledore –, mert Voldemort nagyúr – aki Mardekár Malazár legutolsó élő leszármazottja – maga is beszél a kígyók nyelvén. Minden jel arra mutat, hogy azon az estén, amikor a sebhelyedet szerezted, Voldemort képességei részben átszálltak rád. Persze nem azért, mert ő így akarta...

– Voldemort belém helyezte lényének egy részét? – rémüldözött Harry.

– Bizony úgy tűnik.

– Szóval tényleg a Mardekárban lenne a helyem – suttogta döbbenten Harry. – A Teszlek Süveg megérezte bennem Mardekár hatalmát, és...

– És a Griffendélbe küldött – jelentette ki nyomatékosan Dumbledore. – Figyelj rám, Harry. Te történetesen sok olyan tulajdonsággal rendelkezel, amelyeket Mardekár Malazár csak a tanítványai legjavában fedezett fel. Osztályrészedül jutott az ő ritka képessége, a párszaszó... meg a találékonyság... az eltökéltség... no és a házirenddel szembeni kritikus hozzáállás – tette hozzá bujkáló mosollyal. – A Teszlek Süveg mégis a Griffendélbe osztott be téged. Te is tudod, hogy miért. Gondolkozz.

– Csak azért küldött a Griffendélbe – motyogta leverten Harry –, mert azt mondtam neki, hogy nem akarok mardekáros lenni...

– Pontosan. – Dumbledore bólintott, és sugárzó mosolyt villantott Harryre. – Ebben különbözik Tom Denemtől. A döntéseinkben, nem pedig a képességeinkben mutatkozik meg, hogy kik is vagyunk valójában. – Harry mozdulatlanul, némán meredt Dumbledore-ra. – Ha bizonyítékot akarsz rá, hogy tényleg a Griffendélben a helyed, azt ajánlom, nézd meg ezt alaposabban.

Dumbledore McGalagony íróasztala felé nyúlt, kezébe vette a vérfoltos ezüstkardot, és átnyújtotta Harrynek. A fiú értetlenül pislogott a tűz fényében csillogó rubintkövekre. Azután meglátta a markolat alá gravírozott nevet.

Griffendél Godrik.

– Ezt csak olyan ember húzhatta elő a süvegből, aki ízig-vérig griffendéles – szólt Dumbledore.

Egy percig csend ült a szobán. Azután Dumbledore kihúzta McGalagony asztalának egyik fiókját, és pennát, tintát vett elő belőle.

– Amire most a legnagyobb szükséged van, az egy jó vacsora és egy kiadós alvás. Azt javaslom, menj le a lakomára; én addig írok Azkabanba – vissza kell szereznünk a vadőrünket... Jut eszembe, egy hirdetést is meg kell fogalmaznom, a Reggeli Prófétának – tette hozzá elmélázva. – Szükségünk van valakire, aki jövőre megtartja a sötét varázslatok kivédése órát. Hajaj, elég sűrűn cserélgetjük az oktatókat, nem gondolod?

Harry felállt, és az ajtó felé indult. Már nyújtotta volna a kezét a kilincs után, amikor az ajtó hirtelen kicsapódott olyan erővel, hogy visszapattant a falról.

Lucius Malfoy állt a küszöbön, dühtől eltorzult arccal. Mellette pedig ott állt egy pöttöm, gézbe bugyolált alak: Dobby.

– Jó estét, Lucius – köszönt udvarias mosollyal Dumbledore.

Malfoy kis híján fellökte Harryt, úgy rontott be a szobába. Dobby utána loholt, majd lekuporodott gazdája köpönyszegélyéhez, és olyan arcot vágott, mint egy halálraítélt.

– Hát így állunk! – Malfoy az igazgató arcába meredt. – Visszajött. A felügyelőbizottság felfüggesztő határozata ellenére vette a bátorságot, és visszajött a Roxfortba!

– Jól látja a helyzetet, Lucius – felelte derűsen Dumbledore. – Ugyanis ma üzeneteket kaptam a bizottság másik tizenegy tagjától. Komolyan mondom, olyan volt, mintha bagolyzáporba kerültem volna. Értesültek róla, hogy Arthur Weasley kislányát megölték, és arra kértek, hogy azonnal térjek vissza az iskolába. Úgy tűnik, mégiscsak engem tartanak a legalkalmasabbnak a feladatra. Egyébként nagyon furcsa dolgokat meséltek nekem. Többen is úgy emlékeztek, hogy maga mindenféle átkokat helyezett kilátásba arra az esetre, ha nem egyeznek bele a felfüggesztésembe.

Lucius Malfoy arca még a szokásosnál is sápadtabb lett, de szeme még mindig dühösen izzott.

– Értem – sziszegte. – No és sikerült véget vetnie a merényleteknek? Elkapták a tettest?

– Igen – felelte mosolyogva Dumbledore.

– Csakugyan? – csattant fel Malfoy. – Na és ki az?

– Ugyanaz, aki a múltkor, Lucius. De Voldemort nagyúr ezúttal valaki mással végeztette el a munkát. Mégpedig ennek a naplónak a segítségével.

Felmutatta az átlukasztott fekete könyvecskét, s közben Malfoy arcát fürkészte. Harry viszont Dobbyra nézett.

A manó nagyon furcsa dolgot művelt. Dülledt szemével jelentőségteljesen Harryre meredt, s közben a naplóra, majd Mr Malfoyra mutatott, azután pedig ököllel fejbe kólintotta magát. Malfoy lassan bólíntott.

– Vagy úgy...

– Agyafűrt terv – folytatta szenvtelen hangon Dumbledore, miközben továbbra is Malfoy szemébe nézett. – Ugyanis ha a mi Harrynk... – Mr Malfoy itt szúrós pillantást vetett Harryre – és a barátja, Ron nem találják meg ezt a könyvet, akkor mindenért Ginny Weasleynek kellett volna bűnhődnie. Soha senki nem tudta volna bizonyítani, hogy nem szabad akaratóból cselekedett...

Mr Malfoy nem felelt. Arca egyszeriben olyan merev lett, mint egy farsangi maszk.

– Gondoljon csak bele – folytatta Dumbledore –, milyen következményei lettek volna annak... Weasleyék az egyik

legtisztéletreméltóbb aranyvérű család. Képzelve csak el, milyen fényt vetett volna Arthur Weasleyre és a muglivédelmi törvényére, ha a lányáról kiderül, hogy mugliivadékokat gyilkol. Nagy szerencse, hogy megtaláltuk ezt a naplót, és kitöröltük belőle Denem emlékeit. Máskülönben ki tudja, hová fajult volna a dolog...

– Nagy szerencse. – Malfoynak ennyit sikerült kipréselnie magából. Közben a háta mögött Dobby még mindig felváltva rá és a naplóra mutogatott, és időnként fejbe vágta magát.

Harry egyszerre megértette az üzenetet. Biccentett Dobbynak, mire a manó visszahúzódott a sarokba, és büntetésből csavargatni kezdte a saját fülét.

– Mr Malfoy, nem kíváncsi rá, hogy hogyan került a napló Ginnyhez? – kérdezte Harry.

Lucius Malfoy nyomban felé fordult.

– Honnan tudjam, hol szedte össze az az ostoba kis liba?

– Onnan – felelte Harry –, hogy maga adta neki a Czikornyai és Patzában. Elvette tőle a használt átváltoztatás-tankönyvét, és belecsempészte a naplót.

Mr Malfoy sápadt ujjai ökölbe szorultak.

– Bizonyítsd be – sziszegte.

– Ugyan már, ezt nem lehet bizonyítani. – Dumbledore Harryre mosolygott. – Most, hogy Denem eltűnt a naplóból, már végképp nem. Másfelől viszont azt ajánlanám, Lucius, hogy a jövőben ne nagyon osztogassa Voldemort nagyúr régi iskolai csecsebecségeit. Ha esetleg még egy darab ártatlan kezekbe kerül, Arthur Weasley tenni fog róla, hogy bizonyítékként használják fel maga ellen...

Lucius Malfoy néhány másodpercig mozdulatlanul állt; csak jobb kezének ujjai görbültek be, mintha a pálcája után akarna kapni. Ehelyett azonban sarkon fordult, és ráförmedt házimanójára.

– Indulunk, Dobby!

Azután feltépte az ajtót, s egy rúgással kipenderítette a folyosóra engedelmesen odasiető manóját. Harry és Dumbledore még jó ideig hallották Dobby fájdalmas vonyítását. Harry töprengve nézett maga elé, majd egyszerre felkapta a fejét.

– Dumbledore professzor – hadarta –, megengedi, hogy visszaadjam a naplót Mr Malfoynak?

– Hát persze, Harry – felelte Dumbledore. – De siess, mert még lekésed a lakomát.

Harry felkapta a könyvecskét, és kirohant a szobából. Még hallotta Dobby távoli jajveszékelését. Tervének esélyeit latolgatva gyorsan lerúgta egyik cipőjét, levette mocskos, átázott zokniját, és beledugta a naplót. Azután Malfoyék nyomába eredt.

A lépcső tetejénél érte utol őket.

– Mr Malfoy – zihálta –, szeretnék adni magának valamit. Azzal a varázsló kezébe nyomta a bűdös zoknit.

– Mi ez a...

Malfoy kirángatta a naplót, a zoknit eldobta, majd villogó szemmel Harryre meredt.

– Eljön a nap, mikor ugyanarra a sorsra jutsz, mint a szüleid, Harry Potter – suttogetta rekedten. – Ők is mindenbe beleütötték az orrukat.

Azzal faképnél hagyta Harryt.

– Gyerünk, Dobby. Azt mondtam, gyerünk!

A manó azonban nem mozdult. A magasba emelte Harry undok, ragacsos zokniját, és úgy nézett rá, mintha felbecsülhetetlen értékű kincset talált volna.

– Az úr zoknit adott Dobbynak – hebegte álmélkodva. – Dobby zoknit kapott az úrtól.

– Micsoda? – mérgelődött Malfoy. – Mit beszélsz?

– Dobbynak zoknija van. Az úr eldobta, Dobby elkapta, és Dobby – Dobby most már szabad.

Lucius Malfoy megkövülten bámult a manóra, azután megfordult és Harryre vetette magát.

– Elbocsátottad a rabszolgámat, kölyök!

– Ne bánts! Harry Pottert! – bömbölte Dobby, és a következő pillanatban hatalmas durranás rázta meg a folyosót. Mr Malfoy hátratántorodott, és egyensúlyát veszítve legurult a lépcsőn, mint egy ormóttan fekete labda. A fordulóban aztán feltápáskodott, és lilára vált arccal előhúzta a varázspálcáját. Dobby azonban figyelmeztetően felemelte hosszú ujját.

– Hordd el magad – szólt mérgesen, s ujját Malfoyra szegezte. – Ne merd bántani Harry Pottert. Távozz.

Lucius Malfoynak be kellett látnia, hogy nincs esélye. Még egy utolsó gyilkos pillantást vetett ellenfeleire, azután vállára kanyarintotta köpenyét, és sietve kerekelt oldott.

– Harry Potter felszabadította Dobbyt! – visította a manó, s fejét hátraszegve Harryre bámult; kugligolyó-szeme csak úgy égett az ablakon át

ráeső holdfényben. – Harry Potter visszaadta Dobby szabadságát!

– Ez volt a legkevesebb, Dobby – vigyorodott el Harry. – Cserébe csak annyit kérek, hogy soha többet ne próbáld megmenteni az életemet.

A manó csúf barna arcán széles, vicsorgó mosoly terült el.

– Azért lenne még egy kérdésem, Dobby – szólt Harry, miközben a manó remegő kézzel felhúzta a tőle örökölt zoknit. – Az első találkozásunkkor azt mondtad, hogy nem Tudodki nagyúr áll a dolog mögött. Nos...

– De hisz az volt a rávezetés, uram! – Dobby olyan arcot vágott, mintha nem is értené, mit kell ezen magyarázni. – Dobby így segített neked. A Sötét Nagyúrnak, mielőtt nevet változtatott, kimondhattuk a nevét...

– Vagy úgy – bólintott bizonytalanul Harry. – Nos, Dobby, most már mennem kell. Odalent javában folyik a lakoma, és Hermione is biztosan felébredt már...

Dobby lendületesen átölelte Harry derekát.

– Harry Potter még sokkal jobb ember, mint Dobby hitte! – szipogott. – Ég áldjon, Harry Potter!

Azzal egy pukkanás kíséretében eltűnt.

Harry már jó néhány Roxfort-beli lakomán vett, részt de ehhez foghatót még nem élt át. Mindenki pizsamában volt, és az ünnepség egészen hajnalig tartott. Harry nem is tudta, minek örült a legjobban: annak, hogy Hermione a nyakába ugrott, és azt kiáltozta: „Megoldottad! Megoldottad!”; annak, hogy Justin percekig szorongatta a kezét, és százszor bocsánatot kért, amiért őt gyanúsította; annak, hogy fél négykor befutott Hagrid, és akkorát csapott az ő és Ron vállára, hogy mindketten beleborultak a süteményes tányérjukba; annak, hogy a plusz kétszer kétszáz ponttal a Griffendél ebben az évben is elnyerte a házkupát; annak, hogy McGalagony professzor bejelentette: az iskola ajándékképpen az összes vizsga elmarad („Jaj, ne!” – siránkozott Hermione); vagy annak, hogy Dumbledore közölte az érintettekkel: Lockhart professzornak a továbbiakban sajnos nem áll módjában meghosszabbítania tanári szerződését, mert sürgősen el kellett utaznia emlékeket keresni. Ez utóbbi hírt egyébként nemcsak a diákok, de számos tanár is üdvívalgással fogadta.

– Milyen kár – jegyezte meg Ron, miközben a sokadik lekváros fánk után nyúlt. – Pedig már kezdtem megkedvelni.

A félév hátralevő részében gyönyörű, napsütéses idő volt. A Roxfortban az élet visszazökkent a rendes kerékvágásba – eltekintve persze egy-két apró változástól: a sötét varázslatok kivédése tantárgyat átmenetileg törölték az

órarendből („azt épp elég alkalmunk volt gyakorolni” – torkolta le Ron a csalódott Hermionét), és Lucius Malfoy kizárták a felügyelőbizottságból. Draco többé nem viselkedett úgy, mintha ő volna az iskola királya. Épp ellenkezőleg: mogorva és hallgatóg lett. Ginny Weasley viszont újra mosolygós és vidám volt.

Csak úgy repült az idő, és mire észbe kaptak, felvirradt az indulás napja. Harry, Ron, Hermione, Fred, George, és Ginny külön fülkét foglaltak maguknak a Roxfort Expresszen. Eltökélt szándékuk volt, hogy kihasználják az utolsó órákat, amíg még varázsolhatnak: lejátszottak jó néhány parti robbantósdit, beindították Fred és George maradék Filibustercsillagszóróit, és gyakorolták a lefegyverző bűbájt. Ez utóbbi Harrynek ment a legjobban.

Már majdnem beértek a King's Crossra, mikor Harrynek szöveget ütött valami a fejébe.

– Mondd csak, Ginny, miféle titokzatos dolgot csinált Percy, amit nem szabadott elmondanod nekünk?

– Ja, hogy az – kuncogott a lány. – Annyi az egész, hogy... Percynek barátnője van.

Fred egy rakás könyvet pottyantott George fejére.

– Micsoda?

– Az a hollóhátas prefektuslány, Penelope Clearwater – mesélte Ginny. – Vele levelezett egész nyáron. Az iskolában meg titkos randikat beszéltek meg. Egyszer pont akkor nyitottam be az egyik üres terembe, amikor ott csókolóztak. Percy nagyon kiborult, mikor a lányt, hát... megtámadták. De nem fogjátok cikizni érte, ugye? – tette hozzá aggódva.

– Dehogy fogjuk – felelte Fred, de közben olyan arcot vágott, mintha előre hozták volna a születésnapját.

– Miért cikiznénk? – vihogott George.

A Roxfort Expressz lassított, és végül megállt.

Harry pennát és egy darab pergament vett elő, majd Hermionéhez és Ronhoz fordult.

– Ez egy úgynevezett telefonszám – magyarázta. Kétszer felírta a számot, majd kettétépte a pergament, és átadta barátaiknak. – Nyáron elmondtam édesapádnak, hogyan kell a telefonnal bánni. Majd hívjatok fel, jó? Nem élném túl, ha megint mást se hallanék két hónapig, csak Dudley rőfögését...

– A nénikéd meg a bácsikád most biztosan büszkék lesznek rád – mondta Hermione, mikor szálltak a vonatról, és csatlakoztak a kijárat felé hömpölygő tömeghez. – Ha megtudják, hogy milyen hőstettet vittél véghez...

– Büszkék? – nevetett Harry. – Hogy képzeled? Mikor annyiszor meghalhattam volna, és mégis élek? Meg fognak pukkadni mérgeükben...
Azzal a három jó barát átsétált a muglik világába vezető falon.